

என் இதயத்தில் பாடேவந்தர்

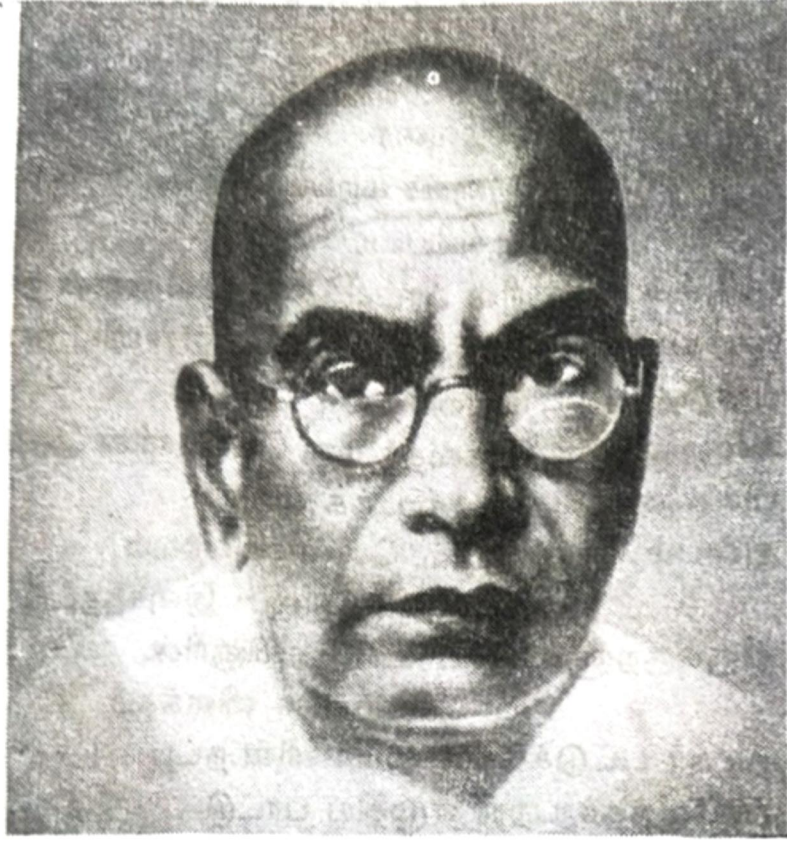

கலைமாமணி
தில்லுபா சண்முகம்

பொருளடக்கம்

சிறப்புரை	7
மகிழ்வுரை	13
நெஞ்சம் மறப்பதில்லை	17
ஆசிரியரைப் பற்றி	26
1. புரட்சிக் கவிஞரின் புரட்சிக்கவி (பில்கணன் நாடகம்)	31
2. இராகமாலிகையில் பாவேந்தரின் திராவிட நாட்டுப் பண்	37
3. பாரதிதாசன் பரம்பரை	49
4. கலைவாணர், பாகவதர் மீது பெரியாரின் அன்பு	54
5. பில்கணன் படத் தொடக்க விழா	58
6. துன்பம் நேர்கையில், வெண்ணிலாவும் வானும் போல் - இசைத்தட்டு	71
7. திருக்குறளுக்குப் புரட்சிக் கவிஞரின் புரட்சிகரமான விளக்கம்	77
8. நடிகர் பட்டுக்கோட்டையாரின் நட்பு	84
9. பாவேந்தர் பற்றி எழுதிய பாட்டு	86
10. பாவேந்தரின் அன்பு	91
11. எங்கே சாமியார்	101
12. சென்னையில் பாவேந்தருடன்	105
13. பாவேந்தர் கொடுத்த கைக்கடிகாரம்	107
14. என் இல்லம் வந்த பாவேந்தர்	123
15. அனைத்துலகத் தமிழ்க் கவிஞர் பெருமன்றத்தின் உறுப்பினன்	135
16. பாவேந்தர் விழாவில் தில்லுபா கச்சேரி	141
17. பாவேந்தர் - பூவராகவன் - அருண் சந்திப்பு	147
18. 'பாரதப் பாசறை' நாடகத் தொடக்கவிழா	153
19. பாவேந்தர் கோவை புறப்பாடு	161
20. திராவிடத்துக்கு விளக்கம்	169
21. கோழிக் கூண்டை எடுத்துச் செல்	178
22. புரட்சியும் மறையுமோ!	182
23. என் குடும்பத்தில் பாரதிதாசன்!	190

காணிக்கை

முதன்முதலாக நான் கேட்ட
முதல் தனித்தமிழ் சொற்பொழிவினை
வழங்கிய, தமிழ்ப் பெரிபார் திரு. வ். க.
அவர்களது பொற்பாதங்களுக்கு
இந்நூலைக் காணிக்கையாக
வழங்குவதில் மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

சிறப்புரை

உவமைக் கவிஞர் சுரதா

சிந்திப்பதற்குத் தனிமை போதும்; சந்திப்பதற்கு மற்றொருவர் வேண்டும். அந்த மற்றொருவர் சிறந்தவராகவும் செல்வாக்குப் பெற்றவராகவும் இருப்பது நல்லது.

கம்பன் எத்தனையோ பேரைச் சந்தித்திருப்பான். ஆனால் யார்யாரைச் சந்தித்தான் என்பதற்கு முழுமையான வரலாறு இல்லை.

இந்த நூற்றாண்டைப் பொறுத்தவரையில் மூவரைச் சந்திப்பதில் முக்கியத்துவம் உண்டு.

1. பெரியார், 2. அண்ணா, 3. பாரதிதாசன்.

பகுத்தறிவுவாதிகள் பெரியாரையும், அரசியல்வாதிகள் அண்ணாவையும், கவிஞர்கள் பாரதிதாசனையும் சந்திப்பது உண்டு. அப்படிச் சந்தித்தவர்களில் தந்தை பெரியாரையும், அண்ணாவையும், பாரதிதாசனையும், நான் பலமுறை சந்தித்திருக்கிறேன்.

பாவேந்தரிடம் நான் நெருங்கிப் பழகியிருக்கிறேன். என்னைப் போலவே பாரதிதாசன் பரம்பரையைச் சேர்ந்த 47 பேர்களும் பழகி இருக்கிறார்கள். அந்தப் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்களில் ஒருவரான எனது

அருமை நண்பர் கலைமாமணி தில்லுபா சண்முகம், அவர்கள்.

பாவேந்தரோடு 1945ஆம் ஆண்டிலிருந்து அவர் மறையும் வரைக்கும் பழகியதை ஒரு சிறந்த நூலாக எழுதி நண்பர் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

48ஆம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு அந்தச் சந்திப்பை மற்றவர்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் 'என் இதயத்தில் பாவேந்தர்' என்னும் பயன் மிகுந்த நூலைப் படைத்திருக்கிறார்.

ஒருநாள் சந்தித்திருந்தாலும் அது வரலாறு ஆகவேண்டும். இவரோ பல நாட்கள் பாவேந்தரைச் சந்தித்துப் பழகி உள்ள காரணத்தால் இந்நூல் மிகப்பெரிய வரலாறு ஆகிவிட்டது.

இந்த நூலில் பாவேந்தரைப் பற்றி ஏராளமான செய்திகளைத் தெரிந்துகொள்ள முடிந்தது. பிறருக்குத் தெரியாத பல செய்திகளை நானும் நீங்களும் தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

பாவேந்தர் பலரை வாழ்த்தியவர். வாழ வைத்தவர். பலரை நாட்டுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர். அந்த வகையில் இவரும் இவர் அழைத்துப்போய் அறிமுகம் செய்த கவிஞர் பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரமும் குறிப்பிட வேண்டியவர்களாகின்றனர்.

உட்கார்ந்து இருப்பவனைவிட நின்றுகொண்டு இருப்பவன் மதிக்கப்படுகிறான்;

நின்றுகொண்டு இருப்பவனைவிட ஓடிக்கொண்டு இருப்பவன் பாராட்டப்படுகிறான். தேங்கிய நீரைவிட ஓடுகின்ற நீர் அதிகமாகப் பயனைத் தரும்; அதைப்போல் தில்ருபா சண்முகம் அவர்கள், ஓடுகின்ற நீராகவும், ஓடிக்கொண்டிருக்கின்ற மனிதனாகவும் வாழ்ந்து 'என் இதயத்தில் பாவேந்தர்' என்னும் நூலைத் தந்திருக்கிறார்.

இவருடைய கலையுலக சாதனைகள் 'கின்னஸ்' புத்தகத்தில் இடம்பெற வேண்டியவையாகும்.

திரை இசைத்துறையில் ஏழு மொழிகளில் இவர் தில்ருபா வாசித்த படங்கள் 1649. பாடல்கள் 987. கால்ஷீட் 3048. பணியாற்றிய இசையமைப்பாளர்கள் 119. நாடகங்கள் 1126. இதற்காகச் சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்ட தூரம் 1,51,960 கிலோ மீட்டர்கள்.

நாட்குறிப்பு எழுதும் நல்ல பழக்கம் இவரிடம் இருந்த காரணத்தால் நமக்கும் நாட்டுக்கும் பல நல்ல செய்திகள் கிடைத்தன.

முதலில், பெரியவர் புதுவை ஆனந்தரங்கப் பிள்ளை என்பவர்தான் நாட்குறிப்பு எழுதியவர். அவருடன் அனுப்பர் பாளையம் தில்ருபா சண்முகத்தையும் குறிப்பிடலாம்.

பாவேந்தரின் பாடல்களுக்கு இசையமைத்து அவரிடமே பாடிக் காட்டி, தில்ருபாவை வாசித்துக்காட்டி, கவிதையைப் படித்துக்காட்டிப் பாராட்டினைப் பெற்று

இப்படியொரு நூலையும் எழுதியதற்காக இவரைப் பாராட்டுகிறேன்.

கைக்கு இதமாக இருப்பதனால் அதற்குக் காகிதம் என்று பெயர் வந்தது. பாவேந்தர் இவருக்குக் கொடுத்த காகிதத்தை இன்னமும் பாதுகாத்து வைத்திருக்கிறார், 'பட்டுக்கோட்டையாரிடம் பழகிய நாட்கள்' என்று இவர் அடுத்த நூலையும் வெளியிட வேண்டும். அதன் மூலம் பல செய்திகள் நமக்குக் கிடைக்கும்.

ஆண்டவன் பெயரைத்தான் குழந்தைகளுக்கு வைப்பார்கள். தம் மகனுக்கு பாரதிதாசன் என்றும் பேரனுக்கு சுரதா என்றும் பெயர் வைத்த புதுமையைச் செய்தவர் கலைமாமணி தில்ருபா சண்முகம் அவர்கள்.

பாரதிதாசனையும் சுரதாவையும் ஒரே இடத்தில் பார்க்க முடிகிறது.

வெற்றிலை போடாமலே வாய் சீவந்த
பச்சைப் பசுங்கிளிகள்

என்ற எனது பாடலைக்கேட்ட ஏழிசை மன்னர் எம்.கே. தியாகராஜ பாகவதர் திரைப்படத்துக்கு என்னை, கதை, வசனம், பாடல் எழுதச் சொன்னார்.

இப்படித் திறமை இருப்பதைப் பாராட்டுவோர் இன்று குறைவு. அவரைப் போன்றவர்கள் இருந்தால் இவரைப் போன்றோரின் திறமைகளைப் பயன்படுத்துவார்கள்.

பாவேந்தரை 1945இல் சந்தித்து 48 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இப்படி ஒரு நூலை நமக்கு அளித்திருக்கிறார். நான் பாவேந்தரை 14. 1. 1951இல் சந்தித்தவன். என்னால்கூட இப்படியொரு நூலை எழுத முடியவில்லை. இந்த நூலைப் படித்தவுடன் எனக்கும் எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது.

தமிழ் மக்கள் இந்த நூலை வாங்கிப் படித்தால் பாவேந்தரின் உள்வாழ்க்கையை அறிந்து கொள்ள உதவியாக இருக்கும்.

பாண்டியன் பரிசை நினைத்தால் அந்தக் காவியத்தையும் மறக்க முடியவில்லை. சென்னையில் அவர் வாழ்ந்த தியாகராயநகர், இராமன் தெரு, 10ஆம் எண் இல்லத்தையும் மறக்க முடியவில்லை. அந்த இல்லத்தைப். பாவேந்தரின் நினைவில்லமாக ஆக்குவதற்குத் தமிழக அரசு ஆவன செய்ய வேண்டுகிறேன்.

சுரதா

மகிழ்வுரை

ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்...

சென்னை 'கோகலே ஹால்' நிரம்பி வழிந்த மக்கள் கூட்டம். பேராசிரியர் 'மனோன்மனீயம்' சுந்தரனார் புகழ் போற்றும் விழா! நடத்துபவர் 'தென்றல்' ஆசிரியர் கவிஞர் கண்ணதாசன்.

தலைமைவகிப்பவர் பன்மொழிப்புலவர் கா. அப்பாத்துரையார். சிறப்புரை புரட்சிக்கவிஞர். வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க விழா! தென்றல் கவிஞருக்குப் பின் வேறு யாரும் இப்படியொரு விழா எடுத்ததாய் நான் கேள்விப்படவில்லை.

ஆண்டு நினைவில்லை; ஆனால், 1956க்கு முன்பு என்பது மட்டும் உறுதி.

பன்மொழிப்புலவருடன் பிள்ளையாய்ப் பழகும் பேறு பெற்றிருந்தேன்.

'கண்ணதாசன் எனக்கு முதல் மகன்; முதல் மாணவர்! சுந்தரம் எனக்கு இரண்டாவது மகன்; இரண்டாவது மாணவர்! கண்ணதாசன் என்னிடம் படித்தார். இவர் படிக்கவில்லை; பாசமுடன் பழகுகிறார்.'

இத்தகைய அறிமுகம் செய்பவர் அப்பா! அன்புணர்வுடன் என்னை அரவணைத்தவர் அப்பா. கவிஞரிடமும், நாரண. துரைக்கண்ணனாரிடமும் பாவேந்தரிடமும், அறிஞர் அண்ணா அவர்களிடமும், மற்றும்

பலரிடமும் என்னை அறிமுகப்படுத்தியவர் அப்பா அவர்கள்.

மனோன்மனீயம் சுந்தரனார் விழாவிற்கு அப்பா அவர்கள் என்னையும் உடன் அழைத்துச் சென்றார்கள். மேடையருகே அப்பாவை அழைத்துச் சென்று, அவர்களை மேடையில் ஏறச் செய்துவிட்டு, நான் முன்வரிசையில் அமரத் திரும்பினேன். அப்பா என் கையைப் பிடித்து, மேடையிலேயே அமரவைத்தார். எனக்கு நடுக்கம். தடுத்து விடவில்லை. பாவேந்தரிடமும் 'என் மகன்; முன்பே அறிமுகம் உள்ளதல்லவா? புதுவையில் பார்த்தீர்களே! என்றார். பாவேந்தர் சிரித்தபடி தலையசைத்தார்.'

நான் கூச்சத்துடன், பின்புறம் போய் அமர்ந்தேன்.

அப்பாவுக்கும் பாவேந்தருக்கும் நடுவில் பின்புறம் அமர்ந்துகொண்டேன். அன்று புரட்சிக்கவிஞர் சொற்பொழிவு ஆற்றிய காட்சி மறக்கமுடியாததாகும்.

இதற்குமுன் பண்ணுருட்டியில் (1947) பெரியார், புரட்சிக்கவிஞர், அண்ணா, திருக்குறளார் சேர்ந்து மேடையில் இருந்த காட்சியும் மறக்கமுடியாதது. கூட்டத்திலிருந்து கண்டுமகிழ்ந்த பள்ளி மாணவப் பருவம் அது.

பின்னர் நான் திரைப்படத்துறையில் இருந்தபோது, 'பாண்டியன் பரிசு' வாழ்க்கையின்போது பலமுறை புரட்சிக்கவிஞரைக் கண்டிருக்கிறேன். 'வணக்கம்' கூறி மகிழ்ந்ததோடு நிறைவு பெற்றவன்தான். அளவளாவியவன் அல்லன்.

கொத்தவால் சாவடிக்கும் பிராட்வே சாலைக்கும் நடுவில் ஒரு வீதியில் கிரௌன் லாட்ஜ் எனும் தங்குமிடம் இருந்தது.

1952இல் அங்கே, என் தம்பி புலவர் நமச்சிவாயம் அவர்களுடன் சென்று சந்தித்தேன். அதுவே முதல் சந்திப்பு.

ஒவ்வொரு சமயமும் கவிஞரின் எடுப்பான தோற்றமும் மிடுக்கான பேச்சும் பார்வையும் அவரை இமயமலையாகவே நினைக்கச் செய்தன.

எத்தகைய மாபெரும் கவிஞர்! முரட்டுத்தனமே அவருக்கு முத்திரை எனலாம்! நிமிர்ந்த நோக்கும் போக்கும் நிகரற்ற தோற்றமாய் அமைந்த கவிஞர் வேறு யார் உள்ளார்?

நாமக்கல் இராமலிங்கனார், யோகி சுத்தானந்தபாரதி, ச. து. சு. யோகியார், கம்பதாசன், முகவை இராசமாணிக்கனார், கு. ம. பாலசுப்பிரமணியம், சுரதா, கண்ணதாசன், தமிழ்ஒளி முதலான கவிஞர்களைக் காணும்போது தோன்றும் உணர்வு வேறு. புரட்சிக்கவிஞரைக் காணும் நிலைமை வேறு!

அச்சம், அதிர்ச்சி, வியப்பு, மகிழ்ச்சி! அனைத்தும் ஒரு சேரக்குவியும்! மலைப்பும் வியப்பும் மனத்தை நிரப்பும்!

பேச்சும் சிரிப்பும் பெருமையும் பெருந்தன்மையும் அளிக்கும். குறுகிக் குழைந்து செல்பவர் நிமிர்ந்து மகிழ்ந்து வீறு பெற்றுத் திரும்புவர். சூடுபட்டுத் துவள்வோரும் உண்டு!

நிலை தளராமல் மலைபோல் நிமிர்ந்திருந்த புரட்சிக் கவிஞருடன் பழகியவர்கள் பெற்று மகிழ்ந்த பேறுகளைப் பலர் வாயிலாகக் கேட்டு வருகிறோம்.

இந்நூலின் ஆசிரியர் கலைத்துறைக் குரிசில் ஆவார். அவர் பலநாள் பழகிய நினைவுகளைக் காட்சிகளாய் வரைந்து காட்டியுள்ளார் இந்நூலில்.

அரிய செய்திகள் பலவற்றை அறிகின்றோம். வரலாற்றில் மதிக்கப்பெறும் செய்திகள் பல; பதிக்கப்பெற

வேண்டிய செய்திகள் பல. அத்தனையும் உண்மை நிகழ்ச்சிகள். அதனால் நாம் பெறுவதோ மன நெகிழ்ச்சிகள்!

சிலசமயம் உவகையால் விம்முகிறோம். சில சமயம் உள்ளம் உடைந்து விம்முகிறோம். சண்முகனாருக்கு வாய்த்த பேறு எத்தனை பேருக்குக் கிடைத்திருக்குமோ?

நாம் இந்தப் பேற்றினைப் பெறாமல் போனோமே என்று அடிக்கடி நினைக்கும்படியாய், அமைந்துள்ளன நூலின் செய்திகள். நற்பேறு பெற்ற நல்லவர் சண்முகனார் வாழ்க! கலைமாமணி யவர்கள் கவிஞர் மணியும் ஆவார்கள்!

தில்ருபாவைத் தமிழர்க்கு அளித்தவர், இந்த நூலால் தம்மையும் வரலாற்றுக்கு அளித்திருக்கிறார்.

நடிப்பும் இசையும் கவிபாடும் திறமும் கொண்ட சண்முகனார் எழுத்தாளராயும் நிலைத்திருப்பார். தம் திருமகனுக்கும் பேரப்பிள்ளைக்கும் பெயர்கள் சூட்டியதன் வாயிலாகச் செயல்வீரராகவும் திகழ்கிறார். அவர் வாழ்க!

சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கு முன்னோடியாய்த் தோன்றித் தொண்டாற்றிச் சாதனைபுரிந்தவர் வெள்ளாடை வேந்தர் சர் மீட்டி தியாகராயர். அவர் தம் குடும்பமரபில் வந்தவர் மீட்டி விஜயகுமார். வரலாற்றுச் சிறப்பும் பெருமையும் மிக்க வழித்தோன்றலின் பதிப்பகத்தில் பாவேந்தர் பற்றிய நினைவுகளின் தொகுப்பு வெளிவருவது பொருத்தமானது. வரலாற்று வழிப்பட்ட சிறப்பாகும்.

பதிப்பாளரையும், பழகியதை மறவாது வரலாறாய்ப் படைத்தளித்த ஆசிரியரையும் பாராட்டி மகிழ்கிறேன்.

அன்பன்

வெள்ளையாம்பட்டு சுந்தரம்

நெஞ்சம் மறப்பதில்லை

‘என் இதயத்தில் பாவேந்தர்’ எனும் இந்நூலை தமிழ்ப் பெருமக்களின் திருக்கரங்களில் தவழ விடுவதிலே பேருவகை அடைகிறேன்.

பாவேந்தரின் வாழ்க்கை, வீரம் செறிந்த வாழ்க்கை. கவிஞர்களிடையே அவர் ஓர் அரிமா. செம்மாப்புடன் வாழ்ந்த அந்த உலக மகா கவிஞருடன் மிக நெருங்கிப் பழகும் வாய்ப்பைப் பெற்றேன். பாவேந்தருடன் பழகிய நாட்கள் பசுமையான நாட்கள்; இனிமையான நாட்கள்; என் பரம்பரையே போற்றும் நாட்கள்.

அவருடன் உரையாடி அவருடன் அளவளாவி, அருகமர்ந்து உணவருந்தி, அவருடைய பாடல்களுக்கு இசையமைத்துப் பாடி, தில்ருபாவை வாசித்துக்காட்டி பாராட்டினைப் பெற்றது, இலக்கியத்தேனை மாந்தியது எனக்கு இப்பிறவியில் கிடைத்திட்ட பெரும் பேறன்றோ! பாவேந்தர் பெற்ற பிள்ளை மன்னர் மன்னன் அவர் பெறாத பிள்ளைகள் சில பேரில் நானும் ஒருவன் என எண்ணும்போது நெஞ்சம் நிமிர்ந்து நிற்கிறது.

பாவேந்தரின் முழுமையான வாழ்க்கையைப்பற்றி அறிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் தன்மான இயக்கத்தின் சரித்திரத்தைப் புரட்டிப் பார்க்கவேண்டும்.

அய்யா, அண்ணன், பாரதிதாசன்!

தலைவர், தளபதி, புரட்சிக்கவிஞர்!

திராவிட இயக்கத்திலே ஒரு காலகட்டத்தில் இவர்கள் முப்பெரும் தலைவர்களாக மக்கள் உள்ளம் எனும் சிம்மாசனத்திலே கொலுவீற்றிருந்த நேரம். சுயமரியாதை இயக்கத்தின் 'ஒப்பற்ற கவி' என்று தந்தை பெரியாரால் போற்றப்பட்டவர் புரட்சிக்கவிஞர்.

‘பாரதிதாசன் பாக்களைப் படித்தவுடன் அவை நமது இரத்தத்தோடு இரத்தமாகக் கலக்கின்றன. உணர்ச்சி, நரம்புகளிலே ஊறுகிறது; சுவைத்தால் ருசிக்கிறது; படிக்கிறோம்; பாரதிதாசன் ஆகிறோம். படிக்கிறோம்; நாமும் பாடலாமா என்று நினைக்கிறோம். படிக்கிறோம் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர் என்கிறோம்’

என்று பேரறிஞர் அண்ணாவால் மனம் திறந்து பாராட்டப்பெற்றவர் பாவேந்தர். பாராட்டியதோடு நில்லாமல் அவருக்குப் பணமாக நிதி அளித்துப் பெருமை சேர்த்தார் அண்ணா.

முடத்தனத்திற்கு முட்டுக்கொடுப்போர் யாராக இருப்பினும் சாடுவதிலே சளைக்கமாட்டார் பாவேந்தர். அந்த அரிமாக் கவிஞனின் தோற்றமும் நிமிர்ந்த நடையும் இனி யாருக்கு அமையும்? குரலைக் கேட்டால் குலை நடுக்கம்தான். அஞ்சாமை அவருக்குச் சொந்தம். எனக்கு வாழ்வளித்த T.K.S. சகோதரர்களிடம் அவருக்கு ஒரு தனி மரியாதை உண்டு! இதுவும் இசையம், கவிதை உணர்வும், என்னை அவரிடம் நெருங்க அனுமதித்தது.

பாவேந்தர் வானத்தைப் போன்றவர். கண் உள்ளவன் யாராக இருந்தாலும் எங்கேயிருந்து பார்த்தாலும் வானம் தெரியும்; வானத்தை மறைத்துவிட எண்ணுபவன் புத்திசாலியாக இருக்கமுடியுமா?

அதைப்போலத்தான் பாவேந்தருக்கு இழுக்கு வரும் காரியத்தில் ஈடுபடுவோரும்! காலம் எவ்வளவோ மாற்றங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் உண்மைகள் மறைந்து விடுவதில்லை.

இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் இணையற்ற கவிஞராக வாழ்ந்த அவருக்குத்தான் 'புரட்சிக்கவி' என்ற பெயர். அவரைத்தான் புரட்சிக்கவி என்று நாடு ஏற்றுக்கொண்டது. எப்படி?

'எமனை எலி விழுங்கிற்று!' இது அவர் எழுதிய ஒரு கவிதையின் தலைப்பு.

எமன் எல்லா உயிரினங்களையும் விழுங்கியதாகத் தான் - அதாவது, உயிரைப் பறித்ததாகத்தான் கதை விடுத்தார்கள், இவரோ அந்த எமனை எலி விழுங்கியதாக எழுதினார். புரட்சி புரிகிறதல்லவா?

கொலைவாளினை எட்டா மிகு கொடியோர்
செயல் அறவே!

பீறிட்டடிக்கும் உடல் குருதி கண்டால்
சோராதிருந்திடப் பழகு.

நெருப்புக் குழம்பைப் பீச்சி அடிக்கும் வரிகள்
அல்லவா இவை!

கோரிக்கையற்றுக் கிடக்குதண்ணே - இங்கு
வேரிற் பழுத்த பலா.

இளம் விதவைகளின் எழிற்கோலத்தைக்
காட்டும் இனிய வரிகள்.

நீடு துயில் நீக்கப் பாடிவந்த நிலா!
காடுகமழும் கற்பூரச் சொற்கோ!

தமது ஆசான் பாரதியாருக்குச் சூட்டிய
தமிழாரம்; எத்தனைமுறை சொன்னாலும் எம்தமிழ்
இனிப்பதை உணரலாம்.

மரத்தினடியில் நிலவு வெளிச்சம்
மயிலின் தோகை விழிகள்!

இப்படியெல்லாம் பாட அவரால்தான் முடியும்.
தமிழ்த்தாய் அவருக்கு மட்டும் இப்படிச் சுற்பனை
வளத்தை அளித்திட்டது ஓரவஞ்சனைதானோ?

சூபாத மலரானேன்; தோயாத புனலானேன்
ஆபாத அரங்கானேன், அன்பனில்லாததனால்!

காதலனைப் பிரிந்த ஏக்கம் தெரிகிறது, இந்தப்
பாடலில். ஆனால் தமிழைப் பிரிந்த ஏக்கத்தையும்
நமக்கு உவமையில் காட்டுகிறார்.

‘தமிழற்ற நாடானேன்;
தலையற்ற உடலானேன்!’

இந்த வரிக்கு ஈடாகப் பாட இனி அவர்தான்
பிறந்திடல் வேண்டும்.

சீனப்படை எடுப்பின்போது அவர் எழுதிய
‘பாரதப் பாசறை’ நாடகமும் பாடல்களும் உணர்ச்சிக்
களஞ்சியமாகும்.

பாவேந்தரைப் பற்றி, கவிஞர் கண்ணதாசனை
விடவா நாம் சொல்லிவிடப் போகிறோம்!

‘நட்சத்திரங்கள் விழுவதைப் பார்த்திருக்கிறோம்;
நிலவே விழுந்துவிட்டது!’

‘தமிழ்க் கவிதை மரபு தனக்கிருந்த பாதுகாப்பை
இழந்துவிட்டது.’

‘அவரது சொல்லாட்சியும் கருத்தோட்டமும்
இந்தத் தலைமுறையில் வேறொருவரிடம்
தோன்றுவது அரிது.’

‘இன்றைய அரசியல் அவரது பாட்டிலே பிறந்த
அரசியல்.’

பாவேந்தர் மறைந்தபோது தமிழனுக்கு ஏற்பட்ட
பேரிழப்பை இப்படி எடுத்துக்காட்டி எழுதினார்.

புரட்சிக்கவிஞர் ஏறக்குறைய எல்லோரையுமே,
‘வா! உட்கார்! ஏம்பா இவனே!’ என்றுதான்
அழைப்பார்கள். அப்படி அழைப்பதிலும் அன்பும்,
பாசமும் கலந்திருப்பதை அவருடன் பழகியவர்கள்
அறியமுடியும். வா! என்றுதான் அழைப்பார்களே தவிர,
வாடா! என்று எவரையுமே அழைக்கமாட்டார்கள்.

திராவிட இயக்கத்தினின்றும் பாவேந்தரைப்
பிரித்துப் பார்த்திட இயலுமா?

தாயன்பு காட்டிப் பழகிய தன்னிகரில்லாத்
தமிழ்த்தாயின் தலைமகனுடன் பழகிய அனுபவத்தை
என்னால் இயன்ற அளவு எனது ‘டெரியில்’ உள்ள
குறிப்புகளையும் தேதி வாரியாக இந்நூலிலே
எழுதியுள்ளேன். அத்துடன் திராவிட இயக்கத்திலே
எனக்கு இருந்த தொடர்பினையும் ஆங்காங்கே
தொட்டுக் காட்டியுள்ளேன்.

இந்த நூல் எப்போதோ வந்திருக்க வேண்டியதுதான், திரைப்பட இசைத்துறையில் ஓய்வின்றிப் பணியாற்றியதன் காரணாக இயலவில்லை. இப்போது ஓய்வு; எழுதினேன்.

சுமார் 45 ஆண்டுகளுக்கு முன் பாவேந்தரைப் பற்றி அறிஞர் பெருமக்கள் பலர் எழுதிய தொகுப்பு நூல் ஒன்று வெளிவந்ததாக நினைவு. அதில் பாவேந்தரை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள்.

பாவேந்தரிடம் இரண்டுபேரை நான் அழைத்துப்போய் அறிமுகம் செய்து வைத்தேன். ஒருவர் மக்கள் கவிஞர் பட்டுக்கோட்டையார். (எனது அடுத்த நூல் இவருடன் கூடிய நட்பு பற்றியது.)

இன்னொருவர் ஓர் இசைக்கலைஞர். அவரது பெயரைக் குறிப்பிடாததே மேல். இவரிடம் ஒரு கட்டுரையை வாங்கி 'எங்கள் நினைவில் பாவேந்தர்' என்னும் நூலை வெளியிட்டிருக்கிறார் ஒரு கவிஞர்.

அதில் பொய்யுரைகளைப் புகன்றதுடன், அய்யாவிடம் அறிமுகம் செய்துவைத்த என்னைப் பற்றிப் 'பாவேந்தருக்கு சண்முகத்தையும் பிடிக்கும்பல' என்று எழுதினார். அதென்னய்யா! 'சண்முகத்தையும்' பிடிக்கும்?

அந்நூலை வெளியிட்ட நண்பர் என்னைப் பற்றி நன்கு தெரிந்தவர். என் நினைவில் பாவேந்தர் இல்லை என்று இவர் முடிவு செய்துவிட்டார் போலும். நினைவில் மட்டுமல்ல, 'டெரியிலும்'

பாவேந்தர் இருக்கிறார், டைரியில் மட்டுமல்ல எனது குடும்பத்திலேயே பாவேந்தர் இருக்கிறார் என்பதை அவர் நினைவில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 'வசவாளர்கள் வாழ்க' என்று முன்பு ஒருமுறை எழுதியிருந்தார். அதைப்போல 'வாழ்க, நன்றி மறந்த நண்பர்கள்' என்று சொல்லத் தோன்றுகிறது.

பாரதத்தின் விடுதலைக்கு எழுச்சிப்பாக்களைத் தந்த பாரதி தனக்குப் பின்னர் பைந்தமிழ் நாட்டுக்கு விட்டுச் சென்ற கவிதைப் புதையல்தான் புதுவையிலே பூத்த புரட்சி மலராம் பாவேந்தர். புரட்சிக்கனலான அந்த மலர் தனக்கு ஒரு பரம்பரையை உருவாக்கிவிட்டு மறைந்திருக்கிறது.

கவிஞர்களையெல்லாம் ஓர் அமைப்பின் கீழ்க் கொண்டு வர வேண்டுமென்ற குறிக்கோளில், 'அனைத்துலகத் தமிழ்க் கவிஞர் பெருமன்றம்' கண்டார் பாவேந்தர். அவர் உருவாக்கிய அந்த மன்றம் இப்போது இல்லை. இப்போது இருப்பதில் அனைத்துலகமும் இல்லை; பெருமன்றமும் இல்லை.

எனவே, தமிழகத்தின் தலைநகராம் சிங்காரச் சென்னையிலே, தமிழ்த்தாயின் தலைமகனாம் பாவேந்தர் வாழ்ந்து மறைந்த இல்லத்தை, திராவிட இயக்கத்தின் தலைவராம் வெள்ளுடை வேந்தன் தியாகராயர் பெயராலே உள்ள தியாகராயநகர் இராமன் தெரு 10ஆம் எண் இல்லத்தை நினைவில்லமாக ஏற்படுத்தி, அவர் ஆரம்பித்த அனைத்துலகத் தமிழ்க்கவிஞர் பெருமன்றத்தை மீண்டும் தொடங்கி,

‘ஆயிரம் கவிஞர்கள் எழுதும் ஏடு’ என்று பெருமிதத்துடன் நடத்திவந்த ‘குயில்’ ஏட்டினை வெளியிடுவதற்கான அரியதொரு முயற்சியினைச் செய்யவேண்டும்.

ஆன்றோர்களும் சான்றோர்களும் அரசியல் விற்பன்னர்களும் அக்கறை எடுத்துக்கொண்டு செயல்பட்டால், முடியாது என்று சொல்லமுடியாது. இதுவொன்றே பாவேந்தருக்குத் தமிழ்ச் சமுதாயம் செய்யும் மிகப் பெரிய நன்றிக்கடன் என்பதைத் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்நூலை வெளியிடுவதற்கு என்னை ஊக்கப்படுத்தியவரும், அணிந்துரை வழங்கியவருமான உவமைக் கவிஞர் சுரதா அவர்கட்கு என் நன்றியினை உரித்தாக்குகிறேன்.

மாபெரும் சாதனைபுரிந்த சர் பிட்டி தியாகராயரின் குடும்ப வழியில் வந்துள்ள இப்பதிப்பகத்தார்க்குத் தமிழ்மக்களின் நன்றியுரிதாகும்.

போற்றும் வகையில் இந்நூலை அச்சிட்டு உதவிய பிட்டி விஜயகுமார் அவர்களுக்கு எனது அன்பு கலந்த நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். தமிழகப் பெருமக்கள் எனது முயற்சிக்குப் பேராதரவு நல்கிட வேண்டுகிறேன்.

புரட்சிக்கவிஞர் புகழ் வாழ்க!

தில்ருபா இல்லம்

சென்னை - 24.

அன்புள்ள

தில்ருபா சண்முகம்

தில்ருபா எனும்
வடஇந்திய இசைக்கருவியை இசைக்கும்
தமிழகத்தின் தனிக் கலைஞர்

ஆசிரியரைப் பற்றி....

முத்தமிழ்க் வித்வகலா ரத்ன
டி.கே.எஸ். சகோதரர்கள் நாடகக்
குழுவில் அரைக்கால் சட்டைப்
பருவத்தில் என்னுடன் சண்முகம் ஒரு
நடிகராக இருந்தார்.

நான் நடிகர் சங்கத் தலைவராக
இருந்தபோது சங்கக் கூட்டத்தில் நம்ம
சண்முகம் ஒருமுறை பேசினார்.

என்ன கருத்து? சொல்லில் என்ன
அழுத்தம்? என்னென்ன உவமைகள்!
உதாரணம்?

நல்லிசை அறிந்தவரையும், நாவன்மை
கொண்ட நல்லோராலும் போற்றும்
வகையில் புலமைத் திறமை வாய்ந்த ஒரு
கவிஞரையும் ஒருசேரக் காண்கிறோம்.

இலட்சிய நடிகர்

எஸ். எஸ். இராஜேந்திரன்

Ex. M. P., M. L. A.

கலையுலகில் பொன்விழாக் கண்டவருக்கு கலைமாமணி விருது கொடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. அண்ணாவின் அறிவூட்டலில் பாவேந்தரின் பாராட்டில் கலை உலகினரின் அன்பில், மக்களின் மகிழ்வில், கலைஞர்களுக்கான தொண்டில் தன்னை இணைத்துக்கொண்ட இசைக்கலைஞரை, தில்லுபா சண்முகம் அவர்களை இந்நாளில் வாழ்த்துகிறோம்.

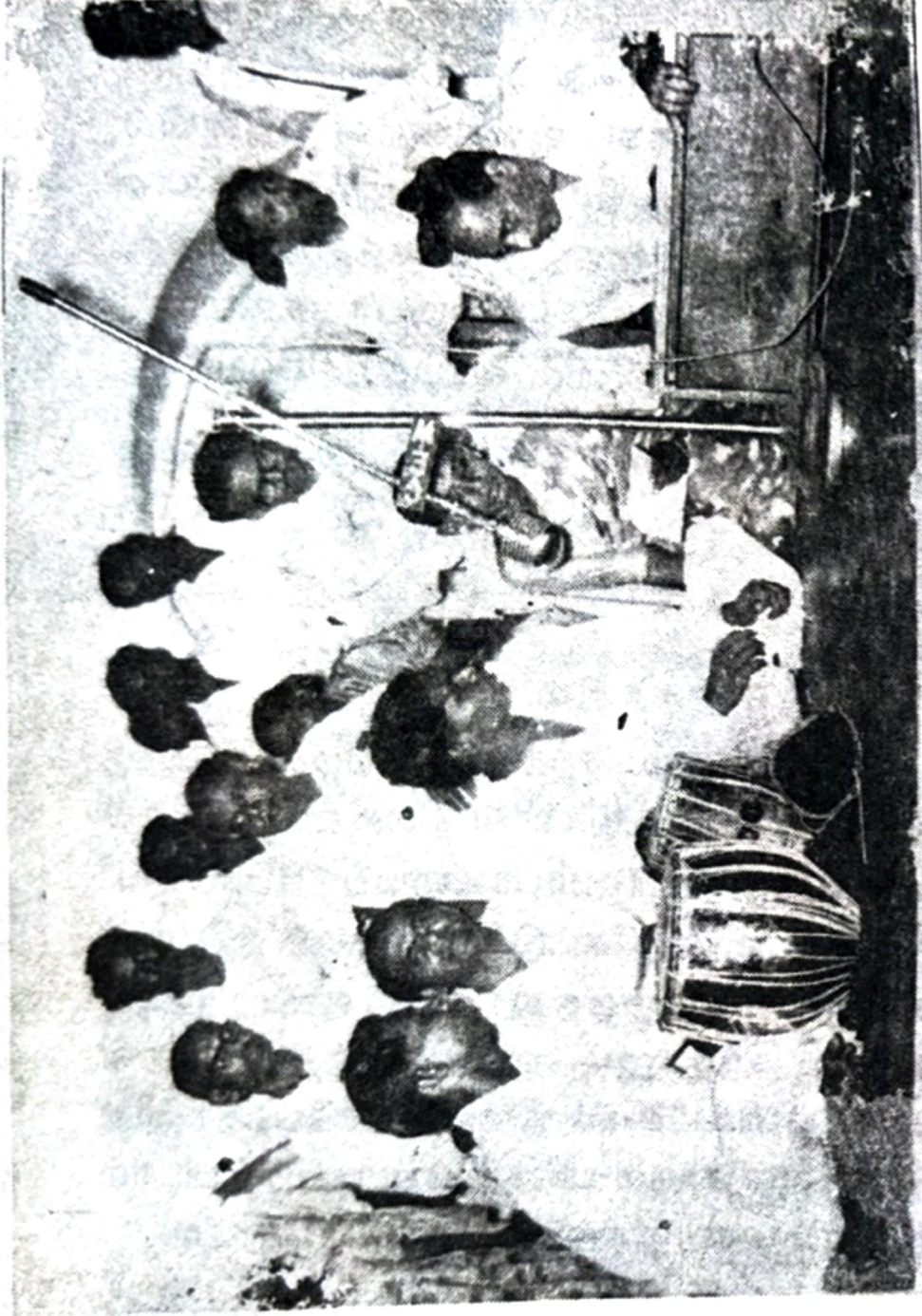
இயக்குனர் எஸ். பி. முத்துராமன்

நாடகத்தில் நானும் பட்டுக் கோட்டையாரும் சந்தித்துப் பழகிய அந்த இனிய நாட்கள்; உங்களின் தில்லுபா இசையில் பொலிவுற்ற 'வானம்பாடியைப் போலவே' என்ற பாடலைக் கேட்டு மகிழ் நான் ஓடோடிச் சென்று மகிழ்ந்தது; காலம் ஓடிக் கொண்டிருந்தாலும் என் கருத்தில் இவை நிலைத்துவிட்டவை! நீங்கள் பாவேந்தர் மீது வைத்துள்ள காதல் பாரதிதாசன் என்ற பெயரில் உங்கள் மகனால் புலப்படுத்தப்படுகிறதே!

பாவேந்தரின் திருமகனார்
மன்னர் மன்னன்

அறிஞர் அண்ணா அவர்களுக்குத் தந்த பாராட்டு விழாவில்
தில்லுபாவின் கலைக்குழுவினர் இசைவிருந்து

கலைமாமணி தில்ரூபா
A.P. சண்முகம் அவர்கள்
வாழ்க்கைக் குறிப்பு

ஊர் : திருப்பூருக்கு அருகிலுள்ள
அனுப்பர்பாளையம்

பெற்றோர் : கு. பழனியப்பன் -
அரங்கம்மாள்

பிறந்த நாள்: 17. 3. 1928

துணைவி : பழனியம்மாள்

மக்கள் : ரங்கராஜன், குப்புராஜ், இளங்கோவன்,
அம்பிகாபதி, பாரதிதாசன், காமாட்சி, சாந்தகுமார்.

1940இல் நாடக நடிகனாக வாழ்க்கையைத் தொடங்கியவர். திரு. T.M. ராஜநாயகம் நாடகக் குழுவிலும், T.K.S. நாடகக் குழுவிலும் பெண் வேடமிட்டு நடித்தார். பத்து ஆண்டுகள் நடிப்புத்துறையில்.

தில்ரூபா இசைக்கருவியை பழகிக்கொண்டார். தமிழகத்தில் நாடகங்களிலும், திரைப்படத் துறையிலும் தனி ஒருவராக இந்த இசைக்கருவியை இசைத்து தனிப்புகழ் படைத்திருக்கிறார்.

தில்ரூபா வாசித்த நாடகங்கள் 1,126 . இதற்காக இந்தியாவில் மட்டும் சுற்றுப்பயணம் செய்த தூரம் 1,51,960 கி.மீ. சிலோன், சிங்கப்பூர், மலாயா ஆகிய வெளி நாடுகளுக்கும் சென்று இசைவிருந்து அளித்தார்.

திரைப்படத் துறையில் தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம், இந்தி, ஒரியா, வங்காளம் ஆகிய மொழிகளில் வாசித்த படங்கள் 1,649; பாடல்கள் 987. இதற்குரிய நேரம் 'கால்ஷீட்' 3048. மொத்தம் 119 இசையமைப்பாளர்களிடம் பணியாற்றியுள்ளார்.

இந்துஸ்தானி சங்கீதத்தை முறையாகப் பயின்று வாசித்த 'ஒலிநாடா' வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

பாவேந்தர் அன்புக்குப் பாத்திரமானவர். பட்டுக்கோட்டைக் கல்யாணசுந்தரத்தைப் பாவேந்தரிடம் அறிமுகம் செய்தவர்.

பொதுப் பணிகள்: தென்னிந்தியத் திரைப்படத் தொழிலாளர்கள் சம்மேளனத்தில் துணைத்தலைவர், இணைச் செயலர்; திரைப்பட இசைக் கலைஞர்கள், சங்கத் தலைவர், பொதுச்செயலாளர், டிரஸ்ட்டு சேர்மன்.

பாவேந்தர் இலக்கிய மன்றத்தின் தலைவர்.

ஏழிசை மன்னர் எம்.கே. தியாகராஜ பாகவதர் கலை இலக்கிய மன்றத்தின் தலைவர். பாகவதர் அறக்கட்டளையின் தலைவர்.

பெற்ற விருதுகள் : கலைமாமணி, தில்ருபா இசைச் சித்தர், தில்ருபா சக்ரவர்த்தி, சேவாரத்னா, சாதனையாளர், பாவேந்தர் பைந்தமிழ்ச் செல்வர், பெரியார் விருது.

எழுதிய நூல்கள் : பாமலர்கள், பண்பாளர் பட்டுக்கோட்டையார், என் இதயத்தில் பாவேந்தர்.

புரட்சிக் கவிஞரின்

புரட்சிக்கவி

(பில்கணன் நாடகம்)

தமிழறிந்த தால்வேந்தன் எனைஅழைத் தான்
தமிழ்க்கவியென் றெனை இவளும்காதலித்தாள்
அழுதிதன்று சொல்லுமிந்தத் தமிழ்என் னாவி
அழிவதற்குக் காரணமாயிருந்த தென்று
சமுதாயம் நினைத்திடுமோ? ஐயகோ! என்
தாய்மொழிக்குப் பழிவந்தால் சகிப்பதுண்டோ?

எப்படிச் சகிப்பது? வள்ளுவன் தன்னை
உலகினுக்கே தந்த வண்டமிழ்மொழி; சிலப்பதிகாரம் தந்த
இளங்கோவனின் சீரிளமை குன்றாத செந்தமிழ் மொழி;
காவியக் கம்பனைக் காலமெல்லாம் போற்றும்படிச் செய்த
கன்னித் தமிழ்மொழி. கலைச் செல்வங்களை, காவியச்
செல்வங்களை எல்லாம் தன்னகத்தே குவித்து வைத்துக்
கொண்டிருக்கும் குமரித் தமிழ்மொழிக்குப் பழி வந்தால்
எப்படிச் சகிப்போம்?

நாம் மட்டுமா? இந்தப் பரந்த உலகத்தில்
வாழ்கின்ற மக்கள் அனைவருமே தமது தாய்மொழிக்குப்
பழிவந்தால் சகிப்பார்களா? அந்த ஒரு வரியால்
உலகத்தில் எத்தனை மொழி பேசும் மக்கள்

இருக்கின்றார்களோ அத்தனை மக்களையும் பாவேந்தர் தன்பக்கம் ஈர்த்துவிட்டாரே! அந்த மக்களுக்கெல்லாம் சொந்தமாகிவிட்டார், அல்லவா?

ஐந்தாவது வகுப்புவரை படித்திருந்த என் உள்ளத்தில் அழகாகப் பதிந்துவிட்ட அற்புதமான இந்தக் கவிதை வரிகள் எனக்குத் தமிழ்மீது தணியாத பற்றினையும் தமிழன் என்கின்ற உணர்வினையும், தமிழ் நாட்டின்மீது பாசத்தையும் ஏற்படுத்திய வரிகளாகும்.

‘பில்கணியம்’ என்னும் வடமொழி நூலைத் தழுவி பாவேந்தர் எழுதிய ‘புரட்சிக்கவி’ என்னும் அருங்காவியத்தில் கதாநாயகன் உதாரன் பேசும் உணர்ச்சி மிக்க கவிதை வரிகள்தாம் மேலே குறிப்பிட்டிருப்பவை.

தென்னாட்டின் பகுத்தறிவுப் பகலவன் இந்நாட்டின் இங்கர்சால், மேலைநாட்டின் ரூசோ என்றும், எதிர்ப்பைக் கண்டு ஏளனப்புன்னகை செய்து, மூடப்பழக்க வழக்கத்தை வேரோடு சாய்க்கச் சூறாவளிப் பிரயாணம் செய்த வெண்தாடி வேந்தன் தந்தை பெரியாரை இந்த நாட்டுக்களித்த ஈரோட்டிலே 1943ஆம் ஆண்டு நாடக நால்வர் முத்தமிழ்க் கலா வித்வ ரத்ன டி.கே.எஸ். குழுவினர் முகாமிட்டு ஏறத்தாழ ஒரு வருடமாக நாடகங்கள் நடத்தி வந்தோம்.

18. 11. 43 அன்று சம்பூர்ண இராமாயணம் நாடகம் நடந்தது. நாடகம் இரவு 9½ மணிக்கு ஆரம்பித்து விடியற்காலை 6மணிக்குத்தான் முடியும். மறுநாள் எங்களுக்கு விடுமுறை.

19. 11. 43ஆம் தேதி விடுமுறை. அன்று எங்கள் தியேட்டரிலேயே பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் எழுதி முதன் முதலாக நடித்த 'சந்திரோதயம்' நாடகம் நடப்பதாக அறிந்தோம். அண்ணாவின் நடிப்பைப் பார்க்க நாங்கள் எல்லாம் மிகமிக ஆர்வமாக இருந்தோம். குறிப்பிட்டபடி நாடகம் நடந்தது. பெரியார், பட்டக்காரர் அர்ச்சுனன் இன்னும் பல பெரியவர்கள் வந்து பார்த்தார்கள். அண்ணாவின் நடிப்பும் நகைச்சுவை வசனங்களும் அண்ணாவின் மீது உள்ள பற்றினை எங்களுக்கு அதிகப்படுத்தின.

காஞ்சி திராவிட நடிகர் கழகம் என்னும் பெயரில் நடத்திய மேற்படி நாடகத்தினர், நாடகம் தொடங்குமுன் பாடக்கூடிய வணக்கப்பாடலாக, அதாவது கோரஸ் பாடலாக, பாவேந்தரின்,

'வாழ்க வாழ்கவே

வளமார் எமது திராவிட நாடு'

என்ற பாடலை மோகன ராகத்தில் பாடினார்கள். 20ஆந்தேதி நாங்களும், அண்ணாவின் காஞ்சி திராவிட நடிகர் கழகத்தினரும் புகைப்படும் எடுத்துக் கொண்டோம்.

அண்ணாவின் நடிப்பில் மனத்தைப் பறிகொடுத்த என்னைப் போன்றவர்களுக்கு 11. 2. 44ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற தமிழ் மாகாண நாடகக்கலை அபிவிருத்தி மாநாட்டில் பேசினார். அவரது பேச்சு, அவருடைய தம்பிமார்களில் ஒருவனாக என்னை அவருடைய இயக்கத்தில் தீவிரமாக ஈடுபடுத்தும் வகையிலும் அமைந்தது.

இந்த நேரத்தில் இயக்குநர் திரு ஏ.எஸ்.ஏ. சாமி அவர்கள் எழுதிய 'பில்கணன்' என்ற நாடகம் திருச்சி வானொலியில் ஒலி பரப்பப்பட்டது. ஏழிசை மன்னர் திரு எம்.கே. தியாகராஜ பாகவதர் பங்கு பெற்று நடத்திய இந்த நாடகத்தைக் கேட்ட, சண்முக அண்ணாச்சி அவர்கள் இதை மேடை நாடகமாக ஆக்குவதற்குக் கடுமையான உழைப்பை மேற்கொண்டார்கள். அண்ணாச்சியின் திறமை முழுவதும் பயன்படுத்தப்பட்டு பில்ஹணன் நாடகம் 13. 3. 1944 அன்று அரங்கேற்றப்பட்டது.

அதில் ஒரு காட்சி, மக்களிடையே மிகப் பெரிய வரவேற்பைப் பெற்றது. அதாவது மன்னன் மகள் அமுதவல்லிக்கு ஆசிரியர் உதாரன் பாடம் கற்றுத் தருகிறான். கம்பனுடைய இராமாயணத்தைப் பாடமாக எடுத்துக் கொண்டார்கள். அதில் முதன் முதலாக மிதிலையில் நடந்துபோய்க் கொண்டிருந்த இராமனை உப்பரிகையில் இருந்து சீதை பார்க்கிறாள். இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்து, கண்களால் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தன் பின்னால் வந்த இராமனைக் காணாத விஸ்வாமித்திரர் திரும்பிவந்து அழைத்துக் கொண்டு போகிறார்.

மெல்லிய நீலத்திரைக்குப் பின்னால் குறைந்த வெளிச்சத்தில், சிறுவர்களுக்கு இராமர், இலட்சுமணர், சீதை, விஸ்வாமித்திரர் வேடம் அணிவிக்கப்பட்டு இந்தக் காட்சி காண்பிக்கப்பட்டது. இது ஏதோ சினிமா போன்று இருப்பதாக மக்கள் பேசிக் கொண்டதுடன் நாடகத்துக்குப் பெருந்திரளாக வந்து பார்த்தார்கள்.

‘பில்கணன்’ நாடகத்திலுள்ள உரையாடல்களில் பாவேந்தருடைய ‘புரட்சிக்கவி’ காவியத்திலுள்ள கவிதைகள் ஆங்காங்கே அதிக அளவில் இடம் பெற்றிருந்தன. எனவே என்னைப் போன்றவர்களின் உள்ளத்தில் கவிதை உணர்வை ஏற்படுத்துவதற்கு அது பெரிதும் உதவியாக இருந்தது என்றே சொல்லலாம்.

தினமணிக்குள் எதிர்பாராத முத்தம்

மேலும் நான் சிறுவனாக இருந்தபோது பள்ளியிலும், பல கூட்டங்களிலும், மகாகவி பாரதியாரின் எழுச்சிப் பாடல்களைப் பாடி இருக்கிறேன். பண்டிதர்கள் முதல் பாமரர்கள் வரை புரிந்து கொள்ளக்கூடிய வகையில் பாடல்களைத் தந்த பாரதியாரின் மீது பற்று வைத்திருந்தவன். எனவே ‘பாரதிதாசன்’ என்ற பெயர் என்னுள்ளத்தைக் கவர்ந்தது. பாவேந்தரின் நூல்களை படிக்கவேண்டுமென்ற அவா என்னுள் வளர்ந்தபடியே இருந்தது. ஆனால் நாடகக்கலை மாநாட்டில் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள்,

‘நாடகக்கலை அபிவிருத்தி அடையவேண்டுமென்றால் நாடகக்கலையின் முக்கிய அம்சமாக விளங்கும் நடிகளுக்கு நல்ல சம்பளம் வாழ்க்கை வசதி முதலியன கிடைக்கவேண்டும். இலாபப் பங்கீடும் தரப்படவேண்டும், பங்குதாரர்கள் கொண்ட ஒரு விமிடெட் கம்பெனி அமைக்கப்படவேண்டும். அதிலே கீர்திருத்த நாடகங்கள் நடத்தப்படவேண்டும். அதன் வருவாயை நாடகத் தொழிலாளருக்கு இலாபப் பங்கீடாகத் (Bonus) தரப்படவேண்டும். அப்போதுதான் திருப்தியான மனமுடன்

நடிகர்கள் இருப்பார்கள். நடிப்பு நேர்த்தியாக இருக்கும். நாடகக்கலையும் வளரும்...' என்று பேசிய பேச்சும்,

‘தன் வாழ்க்கை முழுவதும் நாடகத் தொழிலில் உழைத்துவிட்டுக் கடைசியில் வயிற்றுச் சோற்றுக்கு வாடும்படியான நிலையில் நடிகர்கள் இருப்பாளானால் நாடகக்கலை அபிவிருத்தி அடைய முடியாது.’

என்று கலைவாணர் பேசிய பேச்சும், நாடகக் கலை மாநாடு நடந்த சூழ்நிலையும் டி. கே. எஸ். அண்ணாச்சிமார்களுக்குச் சங்கடத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது. ஆகையால் என்னைப்போன்ற இளைஞர்கள் இயக்கப் புத்தகங்களையோ பத்திரிகைகளையோ படிக்கும் விஷயமும், இவைகளைப் படிக்கக் கொடுத்தவர்கள் யார் என்ற விஷயமும் தெரிந்தால் அதன் விளைவு என்ன ஆகுமோ? - என்ற அச்சம் இருந்தது. ஆகையால் ‘தினமணி’ பத்திரிக்கைக்குள் ‘திராவிட நாடு’ இதழையும், புத்தகங்களையும் வைத்துப் படிப்பேன்.

இதற்கு எனக்கு உதவியாக இருந்தவர் அண்ணன் திரு. எஸ்.பி. வீராச்சாமி அவர்களாவார். அப்போது நான் படித்தவை அண்ணாவின் ‘கம்பரசம்’ கட்டுரையும், பாவேந்தரின் ‘எதிர்பாராத முத்தம்’, ‘சஞ்சீவி பர்வதத்தின் சாரல்’ முதலியவைகளாகும். ஏதோ ஆர்வத்தில் படித்தேனே தவிர, புரிந்துகொள்ளக்கூடிய சக்தி எனக்கு அப்போது இல்லை. என்றாலும் பாவேந்தரின் நூல்களைத் தொடர்ந்து படிக்க வேண்டுமென்ற ஆவல் மேலோங்கி இருந்தது.

இராகமாலிகையில் பாவேந்தரின் திராவிட நாட்டுப்பண்

1945 - 46ஆம் ஆண்டு திருச்சி தென்னூரிலே முகாமிட்டு நாடகங்கள் நடத்திக் கொண்டிருந்தோம். அந்தக் கால கட்டத்தில் திராவிட இயக்கத்தில் என்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொள்ள முடிந்தது.

நாங்கள் தங்கியிருந்த வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் திராவிடர் கழகப் பிரமுகர் வக்கீல் திரு டி.பி. வேதாச்சலம் அவர்கள் வீடு இருந்தது. தந்தை பெரியார் அவர்கள் திருச்சிக்கு வரும்போதெல்லாம் அங்கு வருவார்கள்.

நாடகக் குழுவில் உள்ள திராவிட இயக்கத் தோழர்கள் அய்யாவைச் சந்தித்துவிட்டு வந்து அங்கு நடந்த உரையாடல்களையெல்லாம் என்னைப் போன்றவர்களிடம் சொல்லுவார்கள்.

என் வயதையொத்த இளைஞர்கள் வெளியே போகக் கூடாது; அதிலும் குறிப்பாக, பெண் வேடம் ஏற்று நடிப்பவர்கள் கண்டிப்பாக வெளியே செல்ல அனுமதி கிடையாது. அந்தக்காலத்தில் இத்தகைய கட்டுப்பாடு நாடகக் குழுவில் இருந்தது.

டி. கே. எஸ். நாடகக் குழுவில் இருந்த திராவிட இயக்கத் தோழர்களில் அண்ணன் பி. எஸ். வேங்கடாசலம் அவர்கள் (அப்பா வேங்கடாசலம்) பாவேந்தருடைய நூல்கள் வெளிவந்த உடனே வாங்கிவிடுவார். நானும் அவரும் சேர்ந்து படிப்போம்.

எனக்கு அவர் விளக்கங்களைச் சொல்லி, சந்தேகத்தைப் போக்கித் தெளிவுபடுத்துவார். கவிதை உணர்வு எனக்கு ஏற்படுவதற்கு அவரும் ஒரு வகையில் காரணமாக இருந்தவராவார். ஏனெனில் அவர் நடிகர் மட்டுமல்ல; ஒரு சிறந்த கவிஞருமாவார்.

சேலத்தில் ஜஸ்டிஸ் கட்சி என்ற பெயரை, பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் திராவிடர் கழகமாக மாற்றிய பிறகு முதல் மாகாண மாநாடு என்று திருச்சியில்தான் நடந்தது. என்றுமே இல்லாத எழுச்சிக் கோலத்தை அன்று பார்க்க முடிந்தது. அந்த மாதிரியான ஒரு எழுச்சியை இதுவரையிலும் பார்க்க இயலவில்லை.

திராவிடர் கழகத்தில் முப்பெருந்தலைவர்கள் அய்யா, அண்ணா, புரட்சிக் கவிஞர் மூவரும் மக்கள் மத்தியில் விளங்கிய நேரம்.

மாநாட்டில் கலந்து கொள்ளவேண்டுமென்ற ஆர்வம் நடிகர்களில் பலபேருக்கு மிகுதியாக இருந்தது. என்றாலும் குழுவிலே இருந்த கட்டுப்பாடும், ஈரோட்டிலே நடந்த நாடகக் கலை மாநாட்டின் காரணமாக, அண்ணாச்சிமார்களுக்கும் திராவிட இயக்கத்துக்கும் ஏற்பட்ட தொய்வு காரணமாகவும் கலந்துகொள்ள முடியாத ஒரு நிலை ஏற்பட்டது.

மாநாட்டிற்கான வேலைகள் தீவிரமாக நடந்து கொண்டிருந்த நேரத்தில் திரு டி. பி. வேதாச்சலம் வீட்டில் பாவேந்தரைச் சந்தித்தனர், அண்ணன் திரு பி. எஸ். வேங்கடாசலம், திரு. வீராச்சாமி, திரு. பிரதர் அண்ணாச்சி மூவரும்.

பாவேந்தருடைய 'வாழ்க வாழ்கவே வளமார் எமது திராவிட நாடு' என்ற திராவிட நாட்டுப் பண்ணை பாவேந்தரிடம் ஆறு இராகத்தில் அதாவது மோகனம், சாரங்கா, மீலகரி, இந்தோளம், கரகரப்பீரியா, யூபாளம் இராகமாணிகையாகப் பாடிக் காட்டினார்கள்.

இதற்கு இசையமைத்தவர் பிரதர் அண்ணாச்சி என்று எல்லாராலும் அழைக்கப்படும் திரு. டி. பி. சங்கரநாராயணன் அவர்கள்.

இவர்கள் மூவரும் பாடியதைத் கேட்டவுடன் பாவேந்தர் பெருமகிழ்ச்சி யடைந்து மாநாட்டில் பாடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்வதாகக் கூறினார்கள். ஆனால் மேற்குறித்தபடி கம்பெனியில் இருந்த சூழ்நிலை காரணமாக இவர்கள் மூவரும் மாநாட்டில் கலந்துகொண்டு பாட இயலவில்லை.

பாவேந்தர் தலைமையில்

டி. கே. எஸ். நாடகம்

அய்யாவையும் அண்ணாவையும் நேரில் பார்த்த என்னைப் போன்றவர்களுக்குப் புரட்சிக் கவிஞரைப் பார்க்கவில்லையே என்ற ஏக்கம் மிகுதியாக இருந்தது.

அந்த எண்ணம் நிறைவேறும் வகையில், ஒரு நாள் 'இராஜா பர்த்ருஹரி' என்ற நாடகத்திற்குப் பாவேந்தர் தலைமை வகித்தார்கள். நாடகத்தையும் நடிகர்களையும் பாராட்டிப் பேசினார்கள்.

நாடகம் முடிந்ததும் பாவேந்தரோடு சண்முக அண்ணாச்சி உரையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். திராவிட இயக்கத்தைச் சேர்ந்த நடிகர்களும் மற்றவர்களும் சூழ்ந்துகொண்டு உரையாடல்கள் மீது கவனத்தையும் பாவேந்தர் உருவத்தின் மீது கண்களையும் பதித்துக்கொண்டிருந்தோம். அவரைப்பற்றி,

'பாரதிதாசன் முகத்திலே அமைதி தவழாது. அதற்குப் பதிலாகப் புரட்சி வாடை வீசும்; கோப ஜ்வாலை வீசும். திரு. வி. க. ஆண்மையில் பெண்மை காணுவதுபோலக் காணமுடியாது. அவரது முகத்திலே, மீசை கறுத்து முறுக்கேறி இருக்கும். அவருடைய முகத்திலே, யோகத்தின் சின்னங்களைக் காணமுடியாது. தியாகத்தின் தழும்புகளைக் கணலாம்.'

என்று பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் சொன்னது நூற்றுக்கு நூறு முற்றிலும் சரியே என்பதையும் அவரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதெல்லாம் உண்மையே என்பதையும் உணர்ந்தோம்.

பாவேந்தரிடம் சண்முகஅண்ணாச்சி கேட்கும் கேள்விகளுக்கெல்லாம் தங்கு தடையின்றிப் பதில்கள் வந்தன. அதுவும் கேலியும் கிண்டலும் கலந்து

சிம்மக்குரலோன் வாயினின்றும் சிங்காரத் தமிழ் அருவியெனக் கொட்டியது. நாங்கள் எல்லாரும் தமிழ்த்தேனைச் சுவைத்துக்கொண்டு நின்றோம்.

அப்போது தமிழ்சை இயக்கம் உச்ச கட்டத்தில் இருந்த நேரம் அது சம்பந்தமாகக் கேள்வி எழுந்தது. அதாவது,

‘கச்சேரி, களைகட்டற மாதிரி தமிழில் பாடல்கள் இல்லை என்று எழுதியும், பேசியம் வருகிறார்களே’ என்றதும்,

‘எவஞ்சொன்னா! தன்னைப்பெத்த தாய்க்கு கட்டிக்க சேலை இல்லேன்னு எவனாவது சொல்வானா?’ என்று பாவேந்தர் பளீரென்று அறைந்ததுபோல் கூறிய இந்தப்பதில் கூடியிருந்த எங்களை ஒரு குலுக்குக் குலுக்கிவிட்டது. ஆஹா! எப்படிப்பட்ட பதில் இந்த மாதிரி பதிலை இவரைத் தவிர எவரால் சொல்லமுடியும்? - என்று மகிழ்ச்சியில் திளைத்தோம்.

பாவேந்தர் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள். நாங்களும் வணக்கம் கூறி வழியனுப்பி வைத்தோம்.

இதற்குப் பிறகு பாவேந்தர் திருச்சிக்கு வரும்போதெல்லாம் எங்கள் நாடகங்களைப் பார்க்க வருவார்கள். நாங்களும் இலக்கிய அமுது பருகி மகிழ்வோம்.

டி. கே. எஸ். சகோதரர்கள் மீது பாவேந்தருக்கு தனிப்பற்றுதல் இருந்தது. அதைப் போலவே, அவர்களுக்கும் பாவேந்தர் மீது தனிப்பட்ட மரியாதையும் பாசமும் இருந்தது. காரணம் 1937இல் 'பாலாமணி அல்லது பக்காத் திருடன்' என்ற திரைப்படத்துக்குக் கதை வசனம் பாடல்கள் அனைத்தையும் எழுதியவர் பாவேந்தர். அந்தப் படத்தில் அண்ணாச்சிமார்கள் திரு டி. கே. சங்கரன், திரு டி. கே. முத்துச்சாமி, திரு டி. கே. சண்முகம், திரு டி. கே. பகவதி நால்வருமே நடித்திருக்கிறார்கள். எனவே இவர்களுக்கிடையே ஏற்பட்ட தொடர்பு எத்தகையது என்பதை விளக்க வேண்டுமா என்ன?

பாலாமணிக்கு பாவேந்தர் எழுதியதைப்பற்றி 'எனது நாடக வாழ்க்கை' என்னும் நூலில் சண்முக அண்ணாச்சி அவர்கள் கீழ்க்கண்டவாறு குறிப்பிடுகிறார்.

பாலாமணிக்குப் பாடல்கள் எழுதத் தமிழகத்தின் தன்னிகரில்லாத புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனை ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். அவர் ஈரோட்டுக்கு வந்து எங்களோடு தங்கினார்.

பாரதிதாசன் பாடல்களிலே உள்ளதைப் பறிகொடுத்தவன் நான். பாடல்கள் எழுத அவரை ஏற்பாடு செய்யும்படி நான்தான் படாதிபதிகளிடம் வற்புறுத்தினேன். கவிஞரோடு நெருங்கிப் பழகவும் உரையாடவும் எனக்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

உயர்ந்த மேதைகளோடு பழகுவதென்பது ஒரு அரிய கலை. காலமறிந்து மென்மையாகப் பழகவேண்டும். அவர்களைப் புரிந்துகொண்டு பழகவேண்டும். புரட்சிக்கவிஞர் அப்படிப் பழகி உறவாடவேண்டிய பெரிய மேதை என்பதை அந்நாளிலேயே நான் புரிந்துகொண்டேன்.

**ப. நீலகண்டன், கு. சா. கி. நாடகங்களில்
பாவேந்தரின் பாடல்கள்**

புதிய நாடகங்கள் தயாரிக்கப்பட்டால் பாவேந்தரின் பாடல்கள் அதில் இடம்பெறும் வகையில் சண்முக அண்ணாச்சி ஏற்பாடு செய்து விடுவார்கள்.

‘வீர சிவாஜி’ என்ற நாடகத்தில் பாரதிதாசன் கவிதைகள் நூலிலுள்ள ‘எழுச்சியுற்ற பெண்கள்’ என்னும் கவிதையை அப்படியே ஒரு காட்சியாக அமைத்தார்கள்.

இளமங்கை ஒருத்தி தனிமையில் இருப்பாள். அப்போது தளபதி ஒருவன் வந்து அவளை அடைய விருப்பம் தெரிவித்து, ‘உன்மீது எனக்கு எவ்வளவு பிரியம் தெரியுமா?’ என்று ஆரம்பிப்பான். இவளோ, ‘நான் கல்வியறிவு இல்லாதவனை மதிப்பதே இல்லை’....என்பாள்.

அவன், ‘என்ன இப்படிச் சொல்லிவிட்டாய்! நான் பல நூல் கற்ற பண்டிதன்’ என்பான்.

அப்படியானால் உம்மிடம் ஒரு கேள்வி கேட்கலாமா?

ஓ! தாராளமாகக் கேள்.

பெண்களுக்கு சுதந்தரம் உண்டா?

உண்டு; ஆண்கள் பார்த்துக் கொடுக்கும்போது பெற்றுக் கொள்வதுதான் தர்மம்.

நாங்களே அதை எடுத்துக்கொண்டால்?

அது தப்பு. திருமணம் ஆகாதவள் பெற்றோருக்கும், திருமணம் ஆனபின் கணவனுக்கும், அதற்குப் பிறகு மகனுக்கும் அடங்கி நடக்கவேண்டும்.

அப்படியென்றால் நான் திருமணம் ஆகாதவள்தானே!

அதிலென்ன சந்தேகம்?

என் பெற்றோரின் சம்மதம் இல்லாமல் நான் உம்மை எப்படித் திருமணம் செய்து கொள்வது?

அட்டே! இதுகூட உனக்குத் தெரியவில்லையே! திருமணம் ஒன்றில் மட்டும் பெண்கள் தங்கள் விருப்பம் போல் நடந்துகொள்ளலாம்.

அப்படியா!

ஆமாம்!

அப்படியென்றால்... உம்மை என் மனம் விரும்பவில்லை - என்று மங்கை உரைப்பாள்.

இது அப்படியே 'எழுச்சியுற்ற பெண்கள்' என்ற கவிதையில் உள்ளவையாகும். இதில் தளபதியாக

இலட்சிய நடிகர் எஸ். எஸ். இராஜேந்திரன் அவர்கள் நடிப்பார்.

மேலும் கலைமாமணி கு. சா. கிருஷ்ணமூர்த்தி எழுதிய முதல் நாடகம் என்றே கருதுகிறேன். 'அந்தமான் கைதி'.

இதில் 'அந்த வாழ்வுதான் எந்த நாள்வரும்' 'சோலையிலோர் நாள் என்னையே', 'துன்பம் நேர்கையில் யாழெடுத்து நீ' ஆகிய பாடல்கள் இடம்பெறச் செய்தார் சண்முக அண்ணாச்சி.

'அந்தமான் கைதி' நாடகத்தில் உள்ள 'துன்பம் நேர்கையில் யாழெடுத்து நீ' பாடல் காட்சி அப்படியே 'ஓர் இரவு' படத்தில் சேர்க்கப்பட்டது என்பது பலபேருக்குத் தெரியாது.

இயக்குநர் ப. நீலகண்டன் எழுதியது 'முள்ளில் ரோஜா.' இதுவும் முதன்முதலாகத் திருச்சியில் அரங்கேற்றப்பட்டது. இந்நாடகத்திலும், 'பெண்களால் முன்னேறக்கூடும்', 'அண்ணி வந்தார்கள்' என்ற பாவேந்தரின் பாடல்கள் இடம்பெற்றன. அவை என்னுடைய நினைவில் இருக்கின்றன.

இப்படி புராணம்; சரித்திரம், நாவல், எந்தக் கதையானாலும் நாடக உருவில் எங்களிடம் வரும்போது அதிலே பாவேந்தரின் பாடல்கள் இடம்பெறும்படிச் செய்வதில் சண்முக அண்ணாச்சி மிகுந்த அக்கறை எடுத்துக்கொள்வார்கள்.

**தமிழிசைக் கச்சேரிகளில்
பாவேந்தரின் பாடல்கள்!**

சங்கீதக் கச்சேரி மேடைகளில், பாவேந்தரின் பாடல்களை இசையரசு திரு எம். எம். தண்டபாணி தேசிகர் அவர்கள்தான் முதன் முதலில் பாட ஆரம்பித்தார் என்றே சொல்லவேண்டும்.

துன்பம் நேர்கையில்

வெண்ணிலாவும் வானும் போல

ஆகிய பாடல்களைக் கச்சேரி தவறாமல் பாடுவார்.

தமிழிசை இயக்கத்துக்கு உயிர் கொடுக்கும் வகையில் தமிழ்ப் பாடல்களைக் கச்சேரிகளில் பாடிய பெருமை இவருக்கும், ஏழிசை மன்னர் திரு. எம். கே. தியாகராஜ பாகவதர், திரு. சிதம்பரம் ஜெயராமன், திரு. டி. வி. நமச்சிவாயம் ஆகியோருக்குந்தான் உண்டு.

அதிலும் குறிப்பாக, இசையரசு எம். எம். தண்டபாணி தேசிகர் பாடிய இசைத் தட்டுகள் மிக அதிகமாக விற்பனையாகும். இவரைப்பற்றி பேரறிஞர் அண்ணா,

‘தமிழிசைக்கு ஆதரவு இருக்குமா என்று கேட்கும் பேர்வழிகள் இசையரசு தண்டபாணி தேசிகரின் தமிழ் இசை, மக்களை எவ்வளவு உருக்குகிறது. பொருள் விளங்க, உணர்ச்சி ததும்ப, அவர் நமது தமிழில் நம்மிடம் பாடுவதால் மக்கள் உருகுவது இருக்கட்டும். தேசிகரே உருகுவதைக் காணலாம், தமிழ் இசை பாடும்போது’

என்று குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். திரு. தண்டபாணி தேசிகர் அவர்கள் எனக்கு மானசீகமான குரு ஆவார். ஏகலைவனைப் போல அவரது பாடல்களைக் கேட்டு அவரையே குருவாக எண்ணி எனது சங்கீதத்தை வளர்த்துக்கொண்டேன்.

அவர் நடித்த நந்தனார் சினிமாப்படம் பாடல்களுக்காகவே ஓடியது. நான் பலமுறை அந்தப் படத்தைப் பார்க்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. படத்திலுள்ள அத்தனைப் பாடல்களையும் மனப்பாடம் செய்துவிட்டேன். அதில் ஒரு பாட்டு 'அய்யே மெத்தக்கடினம்!'

இந்தப் பாடலின் இசைத்தட்டை, சண்முகம் அண்ணாச்சி வாங்கி வந்து எல்லோரும் கேட்கும்படியாக ஏற்பாடு செய்தார்கள். கம்பெனியில் இருந்த அனைவரும் தங்களை மறந்த நிலையில் கேட்டுக்கொண்டிருந்தோம். பாடல் முடிந்ததும்,

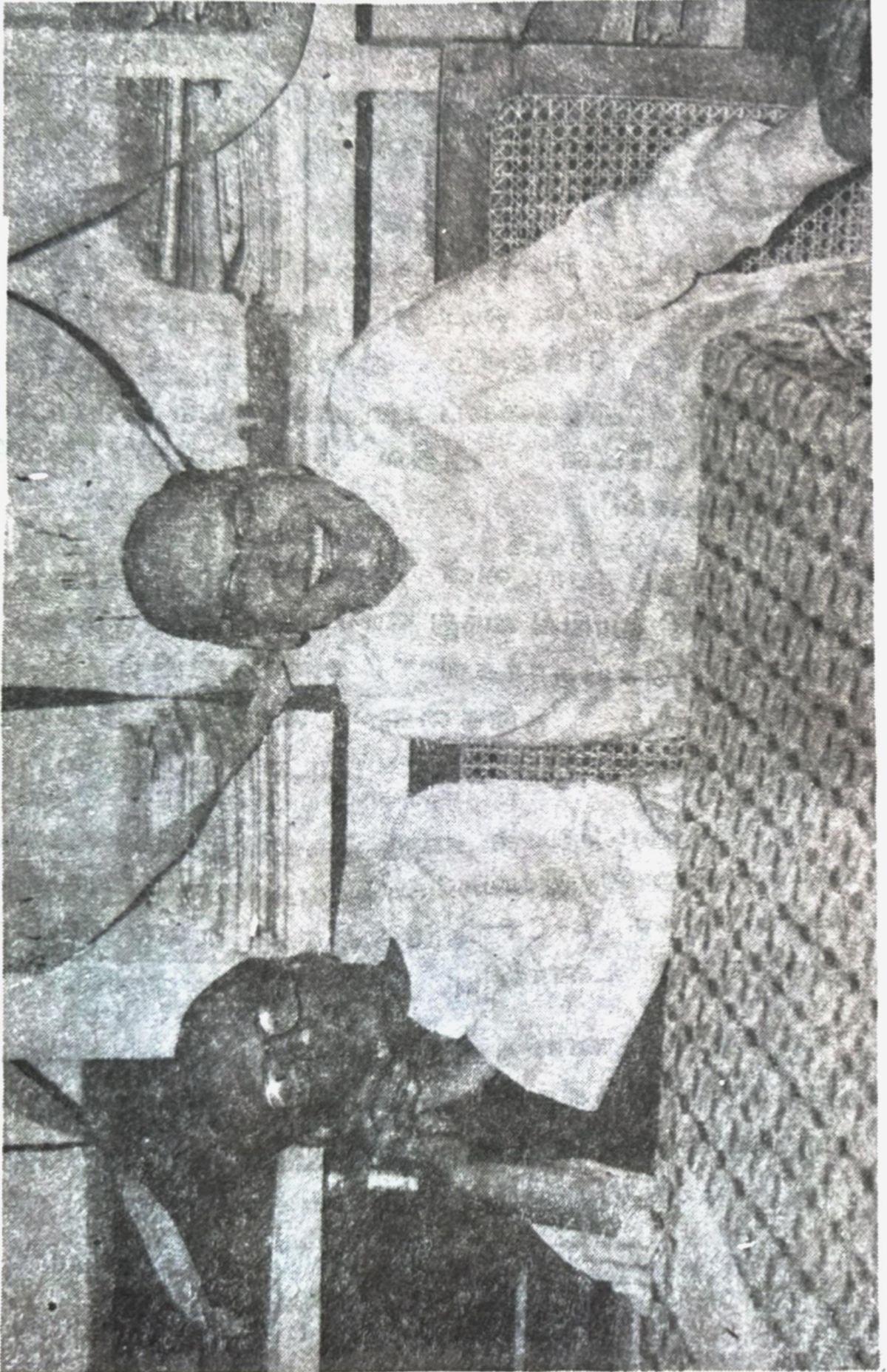
'ஆஹா! கடவுள் என்று ஒருவர் இருந்தால் யாருக்கு காட்சி தருகிறாரோ இல்லையோ, தண்டபாணி தேசிகருக்காவது கண்டிப்பாகக் காட்சி தரவேண்டும்' என்று சண்முக அண்ணாச்சி உணர்ச்சியுடன் கூறினார் என்றால்,

இந்த வார்த்தையில் எவ்வளவு உண்மை அடங்கியிருக்கிறது என்பதைத் தேசிகருடைய பாடல்களைக் கேட்டால்தான் புரியும்.

சுரதாவுடன் தில்ருபா

பாரதிதாசன் பரம்பரை

திருச்சியில் நாங்கள் இருக்கும்போது திராவிட இயக்கம் வீறு நடைபோட்டு மக்களிடத்தில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்திய நேரம். பல பத்திரிகைகள் வெளிவரத் தொடங்கின. அவைகளில் 'பொன்னி' இதழ் பொலிவுடன் வந்து இயக்கத்தவர்களிடையே பெரும்பரபரப்பை ஏற்படுத்திற்று.

காரணம், தீபாவளிமலர் என்ற பெயரில் ஆனந்த விகடன், கல்கி போன்ற இதழ்கள் கவர்ச்சிகரமாக மக்களை ஈர்க்கும் வகையில் வெளிவரும். நமது இயக்கப் பத்திரிகைகள் அந்த அளவுக்கு வர முடியாமைக்குப் பொருளாதார நெருக்கடியும் ஒரு காரணமாகும். மேலே குறிப்பிடப்பட்ட பத்திரிகைகளில் விளம்பரங்கள் குவிந்து பணத்தைக் காட்டியதை, பத்திரிகையைப் புரட்டிப் பார்த்தாலே புரிந்து கொள்ளமுடியும்; என்றாலும் பொன்னி அந்த அளவுக்கு ஒரு புரட்சிகரமாக வெளிவந்தது என்றே சொல்லலாம்.

அது மட்டுமல்ல; பாவேந்தருக்குப் பெருமை சேர்க்கும் வகையில் 'பாரதிதாசன் பரம்பரை' என்று தலைப்பிட்டு இளங்கவிஞர்களின் புகைப்படத்தைப் போட்டு மக்களுக்குக் காட்டியதும் பொன்னி இதழ்தான்.

அன்று பிறந்த அந்தத் தலைப்பு, இன்று மறக்க முடியாத, மாற்ற முடியாத, எந்தக் கவிஞருக்கும் இல்லாத வகையில், கவிஞர் பரம்பரை வளர்ந்தது. நார்டெங்கும், ஏன்? உலகத்தில் தமிழன் எங்கெங்கு இருக்கின்றானோ அங்கெல்லாம் பாவேந்தர் பரம்பரை, பல்கிப் பெருகித் தொண்டாற்றி வருவதைக் காண முடிகிறது.

ஏறக்குறைய 50 ஆண்டுகளுக்கு முன் பொன்னியை நாட்டுக்களித்த ஆசிரியர் திரு. முருகு சுப்பிரமணியம், திரு. பெரியண்ணன் என்பவர்களுடைய பெயரை அன்று அறிந்த நான் இன்றுவரை அவர்களைப் பார்த்தது இல்லை.

கவிஞன், புலவன் என்றாலே வறுமை அவனோடு ஒட்டிப் பிறந்ததைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். பெரும் புலவர்களெல்லாரும் வறுமையுடன் போராடி மறைந்த பிறகு, அவனுக்கு மணி மண்டபம் கட்டி மகிழ்ந்து கொண்டாடுவதை எண்ணிய பேரறிஞர் அண்ணா, வாழும்போதே பாவேந்தருக்கு நிதி திரட்ட முடிவு செய்தார்.

அதற்கான தீவிர முயற்சியில் ஈடுபட்டு, திராவிடநாடு இதழில் தொடர்ந்து, நிதி அளித்தவர்கள் பட்டியலை வெளியிட்டார்கள்.

டி.கே.எஸ். நாடகக் குழுவிலிருந்த நாங்களும் எங்களால் இயன்ற ஒரு சிறுதொகையை அனுப்பி வைத்தோம். நிதி திரட்டும் பணியினால் பெரியாரின்

கோபத்துக்கு அண்ணா ஆளானார்கள் என்றும் கேள்விப்பட்டோம். என்றாலும் அண்ணாவின் முயற்சி வெற்றி பெற்றது. ரூ. 25,000/- நிதி சேர்ந்தது.

நிதியை, பாவேந்தரிடம் யார் கொடுப்பது? - என்ற பிரச்சினை ஏற்பட்டது என்றும், அண்ணாத்துரையைத் தவிர எவன் கையாலும் அந்தப் பணத்தை நான் வாங்கமாட்டேன் என்று பாவேந்தர் சொன்னதாகவும் செய்திகள் எங்களுக்கு எட்டியது.

‘திராவிட நாடு’ இதழில் பேரறிஞர் அண்ணாவின் எழுத்தோவியங்களில் பெரும்பாலும் பாவேந்தரின் கவிதைகள் இடம்பெற்றுப் படிப்போருக்கு எழுச்சி ஊட்டி வந்ததை மறுக்க முடியாது. என்னைப் போன்றவர்கள் அண்ணாவின் கட்டுரைகளை மனப்பாடம் செய்து விடுவதுண்டு. எனவே பாவேந்தரின் கவிதை வரிகளும் நெஞ்சில் பதிந்துவிடும்.

நாவலர் சோமசுந்தர பாரதியார் தலைமையில் பாவேந்தருக்குப் பொற்கிழி வழங்கும் விழா நடைபெறும் செய்திகள் இயக்கப் பத்திரிகைகளில் வந்ததைப் பார்த்தபோது உள்ளம் பூரித்தோம்.

பேரறிஞர் அண்ணா பொற்கிழியை வழங்க ஒப்புக் கொண்டதாகவும், அதேநேரத்தில் பாவேந்தரிடம்,

‘பொற்கிழியை என் கையிலிருந்து நீங்கள் எடுத்துக்கொள்ளுங்கள். நான் கொடுப்பதென்றால் வாங்கும் உங்கள் கை கீழேயும், கொடுக்கும் என்

கை மேலேயும் இருப்பது கொஞ்சம்கூட முறையல்ல. ஈடு இணையற்ற புரட்சிக் கவிஞராகிய உங்கள் கைதான் மேலே இருக்கவேண்டும்.'

என்று அண்ணா சொன்னதாகக் கேள்விப் பட்டபோது அண்ணனின் பெருந்தன்மையையும் பாவேந்தர் மீது அவர் வைத்திருந்த மரியாதையினையும் எண்ணி எண்ணிப் பெருமைப்பட்டோம்.

எந்தக் கவிஞருக்கும் நடந்திராத வகையில் சீரும் சிறப்புமாக விழா நடந்த விபரத்தைத் திராவிட நாடு இதழிலே கண்ணுற்றோம்.

வெள்ளம் போல் தமிழர் கூட்டம்
வீரங்கொள் கூட்டம்; அன்னார்
உள்ளத்தால் ஒருவரே, மற்ற
றுடலினால் பலராய்க் காண்பார்

என்ற பாவேந்தரின் பாடலுக்கொப்ப மக்கள் விழாவுக்குத் திரண்டு வந்தார்கள் என்றும் விழாவிலே பேசிய தலைவர்களின் பேச்சுக்களைப் பற்றியும் கேள்விப்பட்டோம்.

சுயமரியாதை இயக்கத்திலே தீவிரப் பேச்சாளராக இருந்தவரும், எங்கள் நாடகக் குழுவுக்கு அடிக்கடி வருகை தருபவரும், பொதுவுடைமைக் கட்சித் தலைவருமான திரு ப. ஜீவானந்தம் அவர்கள், பாரதிதாசன் சமுதாய சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை நிறையப் பாடி இருக்கிறார். ஆனால்

தொழிலாளர்களுக்காகவும், பொதுவுடமைக் கருத்துகளை நிறையப் பாடவேண்டும் என்று பேசியதாகவும்,

அதற்குப் பதில் சொல்லும் வகையில் நாவலர் செடுஞ்செழியன் பேசும்போது,

காண்பதெல்லாம் தொழிலாளி செய்தான்; அவன்
காணத்தகுந்தது வறுமையாம்
பூணத் தகுந்தது பொறுமையாம்

என்ற கவிதையையும் இன்னும் பல கவிதைகளையும் எடுத்துக் காட்டிப் பதில் சொன்னார் என்பதையும் அறிந்து, இளைஞர்களாகிய நாங்கள் எல்லாம் உணர்ச்சிப் பெருக்கால் உந்தப்பட்டு உவகை யடைந்தோம்.

டி.எம்.எஸ். அவர்களுடன் கலைமாமணி

கலைவாணர், பாகவதர் மீது பெரியாரின் அன்பு

கலைவாணரையும், தியாகராஜ பாகவதரையும் லட்சுமிகாந்தன் கொலை வழக்கு சம்பந்தமாகக் கைது செய்து சிறையில் அடைத்த செய்தி, நாடு முழுதும் மக்களிடையே அதிர்ச்சியையும் கவலையையும் அளித்தது.

பேரறிஞர் அண்ணா மிகவும் கவலை அடைந்து உடல்நிலைகூட பாதிக்கப்பட்டார்கள் என்று கேள்விப்பட்டோம். கலைவாணர் மக்களுக்கு வழங்கிய நன்கொடைகளைப் பற்றிய விபரத்தைத் திராவிட நாடு இதழில் தொடர்ந்து வெளியிட்டார்கள்.

திருச்சியில் நாங்கள் இருந்த பகுதியான தென்னூரில் மாட்டு வண்டிகள் நிறுத்துவதற்குக் கிந்தனார் நாடகம் நடத்தி அதன் மூலம் கலைவாணர் நிதி அளித்தமையால் அதற்குக் கிந்தனார் வண்டி ஸ்டாண்டு என்றே பெயர் வைக்கப்பட்டிருந்தது.

இந்தச் சமயத்தில் டி. பி. வேதாசலம் வீட்டுக்கு தந்தை பெரியார் வந்தபோது திராவிட இயக்க நடிகர்கள் சிலபேர் பெரியாரை சந்திக்கச் சென்றார்கள். அப்போது,

‘என். எஸ். கிருஷ்ணனும், தியாகராஜ பாகவரும் கலைக்கு ரெண்டு கண்களைப் போன்றவர்களாச்சே! அதிலும் என். எஸ். கிருஷ்ணன் நமது கொள்கைகளை சினிமாவிலே பிரச்சாரம் பண்ணாரே!’

‘நான் கூட்டம் போட்டு பேசினா அடிதடி, கலாட்டா பண்ணி கூட்டம் நடக்கவிடாம செய்யறாங்க.’

‘நான் சொல்ற அதே கருத்தைதான் என். எஸ். கிருஷ்ணனும் சினிமாவிலே சொல்றாரு. அதைப் பாக்கிறதுக்கு, டிக்கெட்டு எடுத்துப்போயி, அங்கே அடிதடி வாங்கிட்டு, சட்டை துணிமணிகளை எல்லாம் கிழிச்சிகிட்டு, பணத்தையும் கொடுத்துட்டுப் பாத்துட்டு வர்றான். அப்படி இருக்கும்போது அவரை நாம இழந்துட முடியுமா?’

‘ராஜாஜிகிட்டே நான் எதையும் எதிர்பார்த்தது இல்லே. இவங்க ரெண்டுபேருடைய விஷயத்திலே அவருடைய உதவியைக் கேழ்ப்பேன்’

என்று தந்தை பெரியார் சொன்னதாக இயக்கத் தோழர்கள் வந்து என்னைப் போன்றவர்களிடம் சொன்னதைக் கேட்ட பின் எங்களுக்குக் கொஞ்சம் நிம்மதி ஏற்பட்டது.

அதுமட்டுமல்ல. தந்தை பெரியார் கலைவாணர் மீது எத்தகைய அன்பையும், பாசத்தையும் வைத்திருந்தார்கள் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டாக கேள்விப்பட்ட இன்னொரு செய்தியும் உண்டு.

கோர்ட்டிலே வழக்கு நடந்து கொண்டிருக்கிறது. சிறையிலே இருந்த கலைவாணரைப் பார்க்க, தந்தை பெரியார் சென்று அவருக்கு ஆறுதல் சொல்லிவிட்டு ரூ. 25,000-த்தை வழக்குச் சிலவுக்கு வைத்துக் கொள்ளும்படி கொடுத்தார் என்றும், பெரியாரின் பாசத்தை உணர்ந்த கலைவாணர் ஆனந்தக்கண்ணீர்விட்டு, 'ஐயா! இந்தப் பணத்தை நீங்கள் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். வழக்குக்கு சிலவு செய்ய என்னிடம் போதுமான அளவுக்குப் பணம் இருக்கிறது' என்று சொல்லி வாங்கிக்கொள்ளாமல், பெரியாருக்கு விடை கொடுத்து அனுப்பினார் என்றும், கேள்விப்பட்ட எங்களுக்குத் தமிழினத்தைக் காக்கவல்ல ஒரே தலைவர் பெரியாரைத் தவிர வேறு யார் இருக்கிறார்கள் என்ற வினாக்குறியே எழுந்தது.

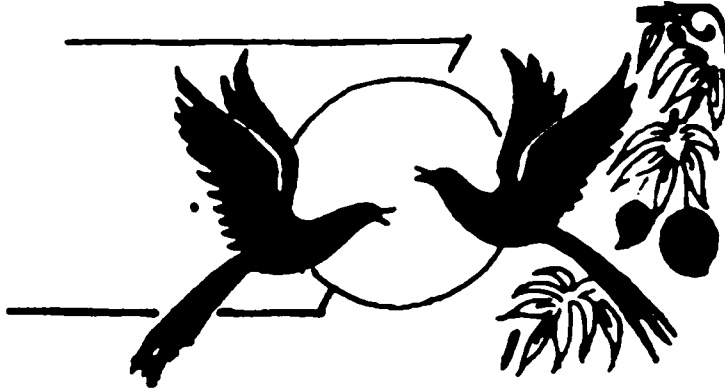
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகப் பட்டமளிப்பு விழா மண்டபத்தில் 20. 9. 1945ஆம் நாள் புரட்சிக்கவிஞருடைய உருவப்படத்தைத் திறந்து வைத்து, பேரறிஞர் அண்ணா ஆற்றிய சிறப்புமிக்க சொற்பொழிவு மறக்கமுடியாதது. அப்பேச்சு,

ஏ, தாழ்ந்த தமிழகமே! என்று புத்தக வடிவில் வந்ததை வாங்கிப்படித்து நான் பேரின்பம் அடைந்தேன்.

டி. கே. எஸ். நாடகக் குழுவில் நான் போய்ச் சேர்ந்தபோது உடன் பிறவாச் சகோதரராகப் பழகியவர், திரு. ஏ. பி. நாகராஜன் அவர்கள். அவர் குழுவிலிருந்து விலகிப்போன பிறகு அண்ணன் திரு. பி. எஸ்.

வேங்கடாசலம் அவர்களும், தம்பி ஜி. எஸ். மகாலிங்கமும், பாசத்தோடு பழகியவர்கள் ஆவார்கள் (இயக்குநர்கள் திருமலை - மகாலிங்கம்). தம்பி மகாலிங்கத்தை, திராவிட இயக்க நூல்களைக் கொடுத்துப் படிக்கச் சொல்லி இயக்கப் பற்றுள்ளவனாகச் செய்தேன்.

கடைசிவரைக்கும் என் அன்பிற்குப் பாத்திரமான தம்பியாக இருந்தவர் மகாலிங்கம். அவர் மட்டுமல்ல அவரது குடும்பத்தினர் அனைவருமே என் நலனில் அக்கறை உள்ளவர்கள்.

பில்கணன் படத் துவக்க விழா!

1946இல் கோவைக்கு வந்தோம். ராயல் தியேட்டர் கட்டி முடித்ததும் எங்கள் நாடகம்தான் நடந்தது. கோவை ராமனாதபுரத்தில் பெரிய பங்களாவில் நாங்கள் தங்கி இருந்தோம்.

பில்கணன் நாடகத்தைப் படமாக எடுக்க முடிவு செய்தார்கள். நடிகர்கள் எல்லாருமே குழுவில் இருந்தவர்கள்தான். ஜூபிடர் சோமு அவர்கள் ஏற்று நடத்தி வந்த சென்ட்ரல் ஸ்டுடியோவில் படத்தின் ஆரம்ப விழாவாக பூஜை போடப்பட்டது.

இயக்குநர் திரு. ஏ. எஸ். ஏ. சாமி அவர்கள்தான் படத்தின் டைரக்டர். விழாவுக்கு, திருச்சி சீவாஜி பத்திரிகை ஆசிரியர் திருலோக சீத்தாராமன் அவர்கள் வந்து அரியதொரு சொற்பொழிவாற்றினார்.

அவர் பேசும்போது பாவேந்தரைப் பற்றி மிகமிக உயர்வாகவும் பில்கணியம் என்ற வடமொழியைத் தழுவி புரட்சிக்கவிஞர் அருமையான காப்பியம் எழுதியுள்ளார் என்றும், அதில் உள்ள கவிதைகள் பலவற்றை எடுத்துச்சொல்லி அவருடைய இந்தக் கதை, படமாக

எடுக்கப்படுவது குறித்துப் பாராட்டையும்
மகிழ்ச்சியையும் தெரிவித்தார்.

அத்துடன், சினிமாவைப் பற்றி பாவேந்தர் பல
ஆண்டுகளுக்கு முன் 'தமிழ் நாட்டிற் சினிமா' என்னும்
தலைப்பில் எழுதியிருந்த கவிதையையும் பாடினார்:

உருவினையும் ஒலியினையும் ஒன்றாகச் சேர்த்தே
ஒளிபெருகத் திரையினிலே படங்காட்டும் கலையைத்
திருவிளைக்கும் நல்லறிஞர் ஐரோப்பியர்கள்
தெரிந்துவிவளி யாக்குகின்றார் எனக்கேட்ட நாளில்
இருவிழியால் அதுகாணும் நாள்எந்த நாளோ?
என்னாடும் அக்கலையில் இறங்குநாள் எந்நாள்?
இருள்கிழித்துத் தமிழ்நாடாம் நிலவுதனை உலகின்
எதிர்வைக்கும் நாள் எந்நாள் என்று பல நினைத்தேன்.

என்தமிழர், படமெடுக்க ஆரம்பஞ் செய்தார்;
எடுத்தார்கள் ஒன்றிரண்டு பத்து நூறாக!
ஒன்றேனும் தமிழர்நடை யுடையா வனைகள்
உள்ளதுவாய் அமைக்கவில்லை; உயிர்உள்ள தில்லை!

பரமசிவன் அருள்புரிய வந்துவந்து போவார்
பதிவிரதைக் கின்னல்வரும் பழையபடி தீரும்
படக்கலைதான் வாராதா என நினைத்த நெஞ்சம்
பாழ்படுத்தும் முதலாளி வர்க்கத்தின் செயலால்
படக்கலையாம் சனியொழிந்தால் போதுமென எண்ணும்.

இக்கவிதையை அழகாக உணர்ச்சிப்
பெருக்குடனும், உற்சாகத்துடனும் அவர் சொன்ன
பாங்கினைக் கேட்டதும், அவர் ஒரு பார்ப்பனராக
இருந்தும் பாவேந்தர் மீதும், அவருடைய கவிதைகளின்

மீதும் எத்தகைய மதிப்பும் மரியாதையும் வைத்திருக்கிறார் என்று எண்ணி ஆச்சரியப்பட்டோம்.

அடுத்துப் பேசிய இயக்குநர் ஏ. எஸ். ஏ. சாமி அவர்கள், திருலோக சீத்தாராமன் பேச்சுக்கு மறுப்புத் தெரிவிக்கும் வகையில், சேலம் மாடர்ன் தியேட்டர்ஸ் சுந்தரம் எடுக்கும் புராணப்படமான சதிகுலேசனாவுக்குப் பாரதிதாசன் வசனம் எழுதுகிறார் என்று சூடாகப் பேசியதைக் கேட்ட எங்களுக்கெல்லாம் ஆத்திரமும் கோபமும் வந்துவிட்டது. ஆனால், சண்முக அண்ணாச்சி அவர்கள் பேசும்போது, ஏ. எஸ். ஏ. சாமியின் பேச்சுக்குப் பதில் அளிக்கும் வகையில்,

‘புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன் மிகப் பெரிய கவிஞர். அவர் சினிமாவைப் பற்றிப் பாடியது மிக மிகப் பொருத்தம்தான். சதி குலேசனாவுக்கு அவர் வசனம் எழுதுவது, சுந்தரத்துக்கும் அவருக்கும் உள்ள நட்பின் காரணமாக எழுத ஒத்துக்கொண்டாரே தவிர, வேறொன்றுமில்லை. எனவேதான் படத்தில் அவர் தம் பெயரைப் போடவேண்டாமென்று சொல்லி இருக்கிறார். ’

இந்தக் காலத்தில் இன்னொரு வனுடைய கதைக்கே, தன் பெயரைப் படத்தில் போட்டு விளம்பரம் தேடிக் கொள்ளுகிறார்கள். அப்படி இருக்கும்போது, அவர் பெயரைப் போடாமல் இருக்கும்படி சொன்னதே பெரிய விஷயம். பாரதிதாசனைப் பல ஆண்டுகளாக நாங்கள் அறிவோம். அவர் நட்புக்கு மிகுந்த மரியாதை

கொடுப்பவர்' என்று பேசிய பிறகுதான் எங்களுக்கு மன நிறைவு ஏற்பட்டது.

கலைஞர் அப்போது A. S. A. சாமியிடம் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார். ஆனால் படத்தில் கலைஞரின் பெயர் வராது. இதை எல்லாம் அறிந்திருந்த எங்களுக்கு A. S. A. சாமியின் பேச்சு மிகுந்த வேதனையைத் தந்தது. கலைஞர் வந்திருந்தால் சரியான பதில் சொல்லி இருப்பாரே என்ற ஏக்கத்தில் இருந்தோம்.

விழா முடிந்ததும் நாங்கள் அனைவரும் மியூசிக் ஹாலில் வந்து உட்கார்ந்திருந்தோம். சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் கலைஞர் அங்கு வந்தார். P.S. வேங்கடாசலம் (அப்பா வேடங்களில் நடிப்பவர்), வளையாபதி முத்துக் கிருஷ்ணன், ஜெயராமன், தங்கவேலு, வரதன், நான் உட்பட அனைவரும் வணக்கம் சொன்னோம். விழாவில் நடந்தவற்றை வேங்கடாசலம் கலைஞரிடம் சொன்னார். யார் யார் என்னென்ன பேசினார்கள் என்று கொஞ்சம் விவரமாகச் சொல்லுங்கள் என்றார் கலைஞர். உடனே என்னைச் சொல்லும்படி வேங்கடாசலம் சொன்னார். (அப்போதெல்லாம் 16 பக்கம் உள்ள திராவிடநாடு இதழை அப்படியே நான் மனப்பாடம் செய்துவிடுவேன்.)

திருலோக சீத்தாராமன் பேசியதையும் A.S.A. சாமி பேசியதையும் சண்முக அண்ணாச்சி பேசியதையும் சொன்னேன். உடனே கலைஞர், நல்லவேளை நான்

வராதது வந்திருந்தால் எனக்கும் சாமிக்கும் உள்ள தொடர்பு இன்றோடு முடிந்திருக்கும் என்றார். இந்த வார்த்தையைக் கேட்டதும் எங்களுக்கெல்லாம் கொஞ்சம் ஆறுதல் ஏற்பட்டது. கொஞ்சநேரம் எங்களுடன் பேசிவிட்டு 'அடுத்தவாரம் புலியகுளத்தில் நடக்க இருக்கும் திராவிடர் கழகக் கூட்டத்தில் நான் பேசுகிறேன். நீங்கள் எல்லோரும் கண்டிப்பாக வரவேண்டும்' என்று சொல்லிவிட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டார்.

நாடகம் தினசரியும் இரவு 9 மணிக்கு ஆரம்பித்து 1 மணிக்கு முடியும். 8 மணிக்கெல்லாம் மேக்கப்போட நடிகர்கள் தியேட்டருக்குள் இருக்கவேண்டும். எனவே எவ்வளவு நேரம் கலைஞருடைய பேச்சைக் கேட்கமுடியுமோ அவ்வளவு நேரம் கேட்கலாம் என்றும் நாங்கள் புலியகுளம் சென்றோம்.

சிறிய மைதானம். பக்கத்திலேயே வீடுகள் இருந்தன. மைதானத்தில் ஒரு சிறிய டேபிள். தலைவர் உட்கார் ஒரு நாற்காலி, டேபிள் மீது 'பெட்ரோமாக்ஸ்' விளக்கு, ஒலிபெருக்கி இல்லை. சுமார் 200 பேர் இருந்தார்கள். 6 மணிக்கெல்லாம் கூட்டம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. கலைஞர் வந்ததும் பேச ஆரம்பித்தார். பேச்சின் உச்சகட்டம். திடீரென்று சரமாரியாகக் கற்கள் வந்து விழுந்தன. கூட்டத்திலேயே கொஞ்சம் சலசலப்பு. உடனே, 'தோழர்களே! யாரும் எழுந்திக்க வேண்டாம். அப்படியே உட்காருங்கள். நாம்

கோழைகளல்ல. எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் வீசும் கற்களை எடுத்து வையுங்கள். நாம் அமைக்கப் போகும் திராவிட நாட்டின் கோட்டைக்கு இந்தக் கற்கள் உபயோகப்படும்' என்று ஆவேசத்துடன் அனல் தெறிக்கப் பேசியதைக் கேட்டதும் கூட்டம் கலையவில்லை. ஆனால் நேரம் ஆகிவிட்டபடியால் நாங்கள் மேக்கப்போட 8 மணிக்கு தியேட்டருக்குள் இருக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் குழுவினருந்து விலக்கி விடுவார்கள். எனவே கலைஞரின் முழுப்பேச்சையும் கேட்கக் கொடுத்து வைக்கவில்லையே என்ற ஆதங்கத்துடன் புறப்பட்டோம்.

**திராவிட நாடு இதழுக்கு
நான் கட்டிய சந்தா ரூ. 5**

பில்கணன் படப்பிடிப்பு தொடர்ந்து சுறுசுறுப்புடன் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. பில்கணனின் சீடர்களில் நானும் ஒருவனாகப் படத்தில் இருக்கிறேன். வசனம் எதுவும் கிடையாது.

திராவிட இயக்கம் பீடு நடைபோட்டுக் கொண்டிருந்த நேரம். அண்ணாவின் சொற்பொழிவுகள் புத்தகமாக வெளிவந்து படிப்பார்வம் பெருகியவண்ணம் இருந்தது. கார்டுகளில் பெரியார், அண்ணா இவர்களின் படத்தைப் போட்டு விற்பனை செய்யப்பட்டு வந்தது. இவற்றை வாங்க வேண்டுமென்று எல்லாருக்கும் ஆசை. ஈரோடுக்குப் போனால் இவற்றையும் இன்னும் பல புத்தகங்களையும் வாங்கலாம் என்று நான் முடிவு செய்தேன்.

உறவினரைப் பார்க்க ஊருக்குப் போவதாகச் சொல்லி அனுமதி பெற்றுத், திருப்பூருக்குப் பக்கத்திலுள்ள எனது சொந்த ஊரான அனுப்பப் பாளையத்துக்கு வந்தேன்.

மறுநாளே ஈரோடு சென்றேன். தலைவர்கள் படம் போட்ட கார்டுகளை வாங்கிப் பார்த்ததும், உணர்ச்சிப் பெருக்கால் உந்தப்பட்டேன். அதில் எழுதியிருந்த வாசகம்.

பாராட்டிச் சீராட்டி வளர்த்த பழமையல்லாம்
ஈரோட்டுப் பூகம்பத்தால் இடியுது பார்!

இப்படி ஒவ்வொரு அஞ்சல் அட்டையிலும் எழுதப் பட்டிருந்தது.

எனக்கும் நாடகக் குழுவில் இருந்த நடித்த தோழர்களுக்கும் புத்தகங்களும், கார்டுகளும் வாங்கிக்கொண்டு அன்று இரவே திருப்பூருக்கு இரயிலேறி வந்தேன். இரவு சுமார் 2 மணி இருக்கும். அனுப்பப் பாளையத்துக்கு அந்த நேரத்தில் போக, போக்குவரத்து வசதி கிடையாது. ஸ்டேஷனில் தங்கிக் கொள்ளவும் வசதி இல்லை. எப்படி விடியும்வரை பொழுதைப் போக்குவது? பக்கத்தில் இருந்த போஸ்டாபீஸ் திண்ணையில் படுத்தேன். குளிர் மிகுதியாக இருந்தமையால் வெறும்தரையில் படுக்க இயலவில்லை. எழுந்து ஊருக்குள் நடந்தேன்.

அந்த இரவு நேரத்தில் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு எதிர் வரிசையில் ஒரு வீட்டில் ஂளிச்சம் தெரிந்தது. அது

திருப்பூர் திராவிடர் கழக அலுவலகம். உள்ளே போனேன். நாஞ்சில் ராஜு என்ற நண்பர் என்னை வரவேற்று உபசரித்தார். என்னைப் பற்றிய விபரம் பூராவும் சொன்னேன். என் கையிலிருந்த புத்தகங்களையும், கார்டுகளையும் பார்த்ததும் அவருக்கு என்மீது பற்றுதல் ஏற்பட்டது. நீண்ட நேரம் உரையாடிவிட்டுக் கொஞ்சநேரம் உறங்கி விழித்ததும் காலையில் சிற்றுண்டியை இருவரும் முடித்தோம்.

இயக்கப் பாடல்களைப் பாடும்படி என்னைக் கேட்டார். பாவேந்தரின் 'வாழ்க வாழ்கவே', 'தாயின்மேல் ஆணை' பாடல்களையும், அண்ணன் பி. எஸ். வெங்கடாசலம் எழுதிய பாடல்களையும் பாடினேன். பிறகு விடை பெற்றுக்கொண்டு ஊருக்குப் போய்விட்டு விடுமுறை முடிந்ததும் கோவை வந்தேன்.

கோவையில் ஆறு மாதங்களுக்கு மேல் தங்கி நாடகங்கள் நடத்தினோம். பாலக்காடு போவதாக முடிவு செய்யப்பட்டது. கேரளத்தில் திராவிட இயக்கப் பத்திரிகைகள் கிடைக்காது. எனவே திராவிட நாடு இதழுக்கு ஓர் ஆண்டுச்சந்தா 5 ரூபாய் என்று நினைக்கிறேன். அதை அனுப்பிப் பத்திரிகையை வரவழைத்துக் கொள்வதென்று முடிவு செய்தேன். அண்ணன் பி. எஸ். வெங்கடாசலம் பெயருக்கு நான் கொடுத்த பணத்தை அனுப்பி வைத்தார். பணத்தை அண்ணா பெற்றுக்கொண்ட ரசீதை நீண்ட காலமாக பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தேன்.

நேரடியாக என்னை ஒத்த வயதினர் இயக்கப் பத்திரிகைக்கு சந்தா கட்டியதாகத் தெரிந்தால் சங்கடம் ஏற்படும். எனவேதான் இந்த ஏற்பாடு செய்து வரவழைத்துக் கொண்டேன்.

**இராவண காவியத்துக்கு
பாவேந்தரின் அணிந்துரை**

1947ஆம் ஆண்டு திண்டுக்கல் வந்தோம். இந்தக் காலகட்டத்தில் திராவிட இயக்கப் பத்திரிகைகள் நிறைய வந்து கொண்டிருந்தன. திராவிட நாடு, மன்றம், பேர்வாய், திராவிடன், காஞ்சி கல்யாண சுந்தரத்தின் தொழிலாளர் மித்திரன்; குடியரசு இப்படிப் பல பத்திரிகைகளை, கம்பெனியில் உள்ள இயக்கத் தோழர்கள் ஆளுக்கு ஒன்று கண்டிப்பாக வாங்கி, எல்லோரும் எல்லாப் பத்திரிகைகளையும் படிப்பது வழக்கம்.

இயக்கப் பத்திரிகைகளைத் துணிச்சலுடன் விற்பதற்கு ஏஜெண்ட் கிடைப்பதும் அபூர்வம்தான். திண்டுக்கல்லில் சிவசூரியன், தாண்டவன் என்ற இரண்டு நண்பர்கள்தான் இயக்கப் பத்திரிகைகளை விற்பார்கள்.

திராவிட இயக்கத்தில் சேர்ந்த பழையகோட்டை இளைய பட்டக்காரர் என்று அழைக்கப்பட்ட அர்ச்சுனன் அவர்கள் இளம் வயதில் காலமாகிவிட்டார். அவருடன் இணைபிரியாதிருந்த ஈரோடு என். ஈ. பாலகுரு என்பவர், அர்ச்சுனனைப் பற்றிய 'தமிழகம் இழந்த தளபதி' என்று எழுதிய நூலை வாங்கும்போது, நூலை எழுதியவரும்

எனக்கு அங்கேயே அறிமுகமானார். அன்று ஏற்பட்ட நட்பு இன்றுவரை தொடர்ந்து இருந்து வருகிறது.

புலவர் குழந்தை எழுதிய 'இராவண காவியம்' என்னும் நூல் வெளிவந்து பெரும் பரபரப்பை ஏற்படுத்தியது. அரசாங்கத்தால் பிறகு தடை செய்யப்பட்டது. இதை வாங்கிவந்தார் அண்ணன் வேங்கடாசலம்; படித்து எனக்கு விளக்கம் சொல்லுவார்.

இராவணகாவியத்துக்குப் பேரறிஞர் அண்ணாவும் பாவேந்தரும் அணிந்துரை அளித்திருந்தார்கள். அதில் பாவேந்தரின் அணிந்துரையைப் படித்துப் பார்த்தபோது கவிஞரான வேங்கடாசலம் அவர்களுக்கும் புரியாதநிலையில் சில வரிகள் இருந்தன. அவை:

**பாவணமல்கும் இராவண காவியமெனுமிது தமிழகத்
திராவிட மிலையெனத் திராவிடர் புரிக**

என்பதாகும்.

எவ்வளவோ முயன்றும் பலமுறை படித்துப் பார்த்தும் அவரால் இதற்கு விளக்கம் சொல்ல இயலவில்லை.

தமிழகத் திராவிடமிலையெனத் திராவிடர் புரிக.

இந்த வரிகள்தாம் புரியவில்லை. பிறகு திராவிடர் கழகத்தைச் சேர்ந்த நண்பர் ஒருவரிடம் இதைச் சொன்னதும் அவர், இதே குழப்பம் தனக்கும் ஏற்பட்டது என்றும் இதை ஒரு கவிஞரிடமே கேட்டு பிறகு விளங்கிக் கொண்டதாகவும் வார்த்தைகளைப் பிரித்து, தமிழகத்து

‘இரா இடம் இல்லை’ எனத் திராவிடர் புரிக, என்று சொன்னதும் எங்களுக்கு அளவில்லா மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

இராவண காவியம் எனும் இந்த நூல் தமிழகத்தில் இல்லாத இடம் இல்லை எனும்படி திராவிடர் பரப்பிடவேண்டும் என்ற பாவேந்தரின் விரிந்த உள்ளம் விரும்பியதைக் கவிதையில் வடித்திருக்கிறார்.

பெரியார் - அண்ணா கருத்து வேறுபாடு

1947 ஆகஸ்ட் 15, இந்தியத் திருநாட்டின் அடிமை விலங்கு ஒடிக்கப்பட்டு, சுதந்திரச் சூரியன் உதயமாகும் செய்தி மக்களை எல்லாம் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் ஆழ்த்திக் கொண்டிருந்த நேரம். சுதந்திரத் திருநாளைக் கொண்டாடும் நாள் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது.

திராவிட இயக்கத்தவருக்குக் குழப்பமான நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. தந்தை பெரியார், ஆகஸ்ட் 15 நமக்குத் துக்கநாள் என்று சொல்லிவிட்டார்கள். பேரறிஞர் அண்ணா ஆகஸ்ட் 15ஐ ஆதரித்து திராவிடநாடு இதழில் எழுதிவிட்டார்கள்.

பெரியாருக்கும் அண்ணாவுக்கும் இருந்த ஒற்றுமையில் ஏற்பட்ட விரிசல், இந்த நிகழ்ச்சி மூலம் நாடு பூராவும் தெரிந்துவிட்டது.

நாட்டிலே இருப்பதைப் போலவே நாடகக் குழுவினும் பெரியாரை ஆதரிப்பவர் ஒருபுறமும் அண்ணாவை ஆதரிப்பவர் வேறொரு புறமும் இருந்தோம்.

‘துக்க நாள்’ என்பதற்குப் பெரியார் சொல்லும் காரணம்,

‘வடநாட்டுப் பனியாவிடமும் பார்ப்பானிடமும் இருந்து நமக்கு விடுதலை எப்போது கிடைக்கிறதோ அன்று தான் தமிழருக்குப் பூரண விடுதலை கிடைத்ததாக அர்த்தம், அதுவரைக்கும் நமக்கு ஏது சுதந்திரம்?’ என்பதாகும்.

பேரறிஞர் அண்ணாவோ, ‘சுதந்திர நாளை நாம் ஆதரிக்காவிட்டால் வருங்காலச் சந்ததியினர் நம்மைப் பழிப்பார்கள். எங்கோ இருந்து வந்து ஆண்ட அந்நியன் போவதை மகிழ்ச்சியாகக் கருதவேண்டும்’ என்றார்கள்.

நான் கொடி காத்தக் குமரனை ஈன்ற திருப்பூருக்கு அருகிலுள்ள ஊரில் பிறந்தவன். சிறு வயது முதல் காங்கிரஸ் இயக்கம் ஒன்றைத்தான் அறிந்து இருந்தவன்.

எனவே, பனியா, பார்ப்பான், வெள்ளையன் மூவரிடமும் அடிமைப்பட்டுக் கிடக்கும் நம்மைவிட்டு ஒருவனாவது ஒழிந்தானே என்ற மகிழ்ச்சி எனது உள்ளத்தில் தோன்றியது என்றாலும் அண்ணாவுக்கும் பெரியாருக்குமிடையே இப்படியொரு நிலை ஏற்பட்டுவிட்டதே என்று நாங்கள் எல்லாரும் பெரிதும் வேதனைப்பட்டோம். ஏன், நாட்டுமக்களும் வருத்தப்பட்டார்கள்.

1947 நவம்பர் இறுதியில் கோவைக்கு எங்கள் குழுவினர் வந்தோம். சண்முகா தியேட்டரில் நாடகம் நடத்தினோம்.

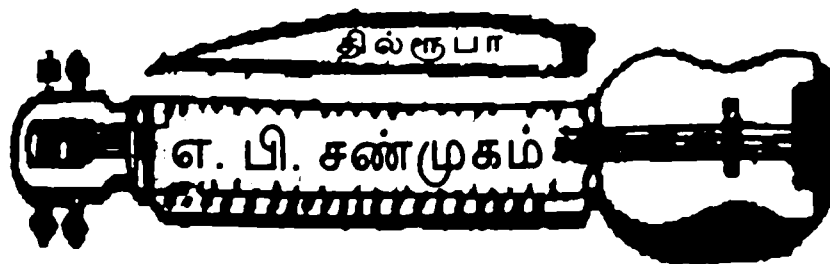

பல புதிய நாடகங்கள் இங்கே அரங்கேற்றப்பட்டன. எழுத்தாளர் ரா. வே. யின் 'இமயத்தில் நாம்'; ஆசிரியர் நாரண துரைக்கண்ணனாரின், 'உயிரோவியம்'; அகிலன் அவர்களின் 'புயல்', 'மனிதன்' ஆகியவை குறிப்பிடத் தகுந்தவையாகும். இவைகளில் எல்லாம் நான் பெண் வேடம் ஏற்று நடித்தேன்.

நான் தில்லுபா வாத்தியத்தை வாங்கிப் பழகியதும் இந்த நேரத்தில்தான்.

சண்முக அண்ணாச்சியின் திருமணம் காரணமாகப் பெரிய அண்ணாச்சி சங்கரன் அவர்கள், சொந்த ஊரான நாகர்கோவிலுக்குச் சென்றுவிட்டார்கள். அவர் இல்லாமல் நாடகக் குழுவை நிர்வகித்து நடத்துவதென்பது அவ்வளவு எளிதல்ல. நிர்வாகத் திறமையில் அவருக்கு நிகர் அவரேதான்; ஒழுக்கத்தில் இமயம் அவர்.

எனவே நாடகக் குழுவைக் கலைக்கும் நிலை ஏற்படும் போல் தெரிந்தது. தமிழ்நாட்டின் தலைநகராம் சென்னைக்குச் சென்றுவிட்டுக் குழுவைக் கலைத்துவிட முடிவு செய்தார்கள். அதன்படி 19. 8. 48 இரவு புறப்பட்டு 20. 8. 48 காலை சென்னை வந்தோம். திருவல்லிக்கேணியில் பெரிய தெருவிலுள்ள 50ஆம் எண் வீட்டில் தங்கினோம்.

துன்பம் நேர்கையில், வெண்ணிலாவும் வானும்போல - இசைத்தட்டு!

நாடகம் தொடர்ந்து ஓர் ஆண்டுக்கு மேல் நடந்தது. மக்களிடம் நல்ல வரவேற்பு. பெரிய தலைவர்கள், அறிஞர்கள், பத்திரிக்கையாளர்கள் எல்லாரும் பாராட்டினார்கள்.

சென்னை ஒற்றைவாடைத் தியேட்டரில் நடந்து கொண்டிருந்த எங்கள் நாடகத்தைப் பார்க்கப் பாவேந்தர் அடிக்கடி வருவார்கள். நாடகம் முடிந்ததும் மக்கள் எல்லாரும் கலைந்து சென்ற பிறகும் அதே நாற்காலியில் அவர் அப்படியே உட்கார்ந்திருப்பார். மேக்கப் கலைத்து விட்டு, சண்முகம் அண்ணாச்சி வந்து பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

திராவிட இயக்கத் தோழர்கள் அனைவரும் அவர்களது உரையாடல்களை உன்னிப்பாகக் கவனிப்போம். சிகரெட்டைத் தொடர்ந்து புகைத்துக்கொண்டே இருப்பார்கள். பக்கத்தில் சிகரெட் துண்டுகள் சிறிய குன்று எனக் குவிந்திருக்கும்.

அவ்வையார் நாடகம் சென்னை மக்களிடத்திலே மகத்தான வரவேற்பைப் பெற்றது. பெண்களுக்கு

மட்டும் என்று ஒருநாள் நடத்தியபோது, டிக்கெட்டுக்கு அடிதடி, கைவளையல்கள் நொறுங்கின. கூட்டம் வழிந்தது. டிக்கெட் கிடைக்காமல் பெண்கள் பலர் திரும்பிச் சென்றார்கள்.

‘ஹிஸ்மாஸ்டர்ஸ் வாய்ஸ்’ என்ற எச். எம். வி. இசைத்தட்டுக் கம்பெனியார் அவ்வையார் நாடகத்தை இசைத்தட்டாகப் பதிவு செய்ய ஏற்பாடு செய்தார்கள். அதில் முதன் முறையாக, தில்ருபாவையும் வாசித்துள்ளேன். எனது குரலும் உண்டு. அது சம்பந்தமாக எச். எம். வி. கம்பெனிக்குப் போன நேரத்தில் தேனிலும் இனிய செய்தி ஒன்றைக் கேள்விப்பட்டோம்.

இசையரசு எம். எம். தண்டபாணி தேசிகர் அவர்கள் பாவேந்தரின் ‘துன்பம் நேர்கையில்’, ‘வெண்ணிலாவும் வானும் போல’ என்ற இரண்டு பாடல்களையும் இசைத்தட்டு கொடுக்கப்போகிறார் என்ற விவரம் தெரிந்தது.

இதைக் கேள்விப்பட்ட என்னைப் போன்றவர்கள் எல்லாம் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தோம். காரணம், கர்நாடக இசைக் கச்சேரிகளில் பாரதிதாசன் பாடல்களை யாருமே பாடாத நேரத்தில் தண்டபாணி தேசிகர் பாடியதோடு மட்டுமல்லாமல், இசைத்தட்டு கொடுப்பதன் மூலம் தமிழ்நாடு முழுதும் நல்ல விற்பனை ஆகி ஒவ்வொருவரும் பாட ஆரம்பித்துவிடுவார்கள், பாவேந்தரின் புகழ் மேலும் மேலும் ஒளி வீசும் அல்லவா!

ஆனால் நாம் நினைப்பதெல்லாம் நடக்கிறதா என்ன?

இசைத்தட்டுக் கொடுப்பது தடைப்பட்டு விட்டது என்று கேள்விப்பட்டோம். ஏமாற்றமும் மனத்திற்கு சங்கடமும் ஏற்பட்டது. காரணமும் தெரியவில்லை. யாரிடம் போய் கேட்பது?

நினைத்தபடியே ஒரு நாள் விபரம் தெரியவந்தது. எந்தச் சதிகாரர்களோ பாவேந்தரிடம் சென்று கச்சேரிகளில் தண்டபாணி தேசிகர் உங்கள் பாட்டைப் பாடியதால்தான் உங்களுக்குப் பேரும் புகழும் வந்தது என்று சொல்லிக் கொள்ளுகிறார்கள் என்று கலகழுட்டிவிட்டார்கள்.

கேட்க வேண்டுமா, என்ன! கவிச்சிங்கத்துக்கு வந்தது கோபம். சென்னைக்கு வரும் வாய்ப்பை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். சென்னைக்கும் வந்தாயிற்று. பாவேந்தரும் தண்டபாணி தேசிகரும் எதிரும் புதிருமாகச் சந்திக்க நேர்ந்தது.

தேசிகர் அவர்கள், 'வணக்கம்' என்று கூறி முடிப்பதற்குள்,

'வணக்கம் இருக்கட்டும்; கச்சேரியிலே நீ என்பாட்டை பாடறதனாலேதான் எனக்குப் பேரும் புகழும் வருதுன்னு சொன்னியாமே? இந்தா பாரு, இனிமே, நீ என் பாட்டைப் பாடக்கூடாது. மீறிப் பாடினே?.....'

என்று கனல் தெறிக்கக் கூறிவிட்டுக் காருக்குள் அமர்ந்தார். காரின் கதவு படார் என்று சாத்தப்பட்டது. கார் விர் என்று புறப்பட்டுவிட்டது.

தேசிகரின் பதிலுக்காகவா அவர் கத்துக் கொண்டிருப்பார்? தேசிகரும் ஒன்றும் புரியாமல் கவலையுடன் புறப்பட்டுவிட்டார். இசைத்தட்டு வெளியில் வராமல் இருக்க, யாரோ செய்த சூழ்ச்சி வெற்றிகரமாக முடிந்தது.

தமிழனுக்குப் பெரிய இழப்பு, தமிழிசையின் வளர்ச்சியில் தடங்கல். திராவிட இயக்கத்தவருக்குப் பெரிய ஏமாற்றம்; தண்டபாணி தேசிகர் பாடி அந்த இசைத் தட்டு வெளி வந்திருந்தால் பாவேந்தருடைய பாடல்கள் அனைத்தும் தொடர்ந்து இசைத் தட்டாக வந்திருக்கும். அந்த ஆசையில் மண் விழுந்தது.

இந்த நிகழ்ச்சியைப் பற்றி, தண்டபாணி தேசிகர் அவர்கள் காலமாவதற்கு இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன், நான் அவருடைய வீட்டிற்குச் சென்று என்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டேன்.

‘மானசீகமாக, உங்களை என் குருவாக ஏற்று சங்கீதம் படித்தவன். இன்று தில்ரூபா என்னும் வாத்தியத்தை வாசிப்பதில் நல்ல தேர்ச்சி பெற்று சினிமாவில் வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்’ என்ற சொல்ல நீண்ட நேரம் அளவளாவினேன்.

நந்தனார் படத்திலுள்ள பாடல்களையும் ‘தமரை பூத்த தடாகமடி’ என்ற பாடலையும் பாடிக் காட்டினேன்.

டி. கே. எஸ். குழுவில் நடிகனாக இருந்த விபரத்தையும், 1942இல் பகவதி அண்ணாச்சி திருமணத்திற்குத் தேசிகர் அவர்கள் கச்சேரி செய்ததையும் சொன்னேன், மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

அந்த நேரத்தில் பாவேந்தருடைய சம்பவத்தைக் கேட்டேன். நடந்தவை உண்மை என்பதை அவர் மூலமாக உறுதி செய்து கொண்டேன். அப்போது அவர் சொன்ன வார்த்தைகள் இன்னமும் என் காதில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

‘கவிஞர்கள் எல்லாம் குழந்தையைப் போன்றவர்கள் யார் எதைச் சொன்னாலும் நம்பிவிடுவார்கள். அப்படித்தான் நான் சொன்னதாக யாரோ சொல்லியதைப் பாரதிதாசன் நம்பி விட்டார்கள். அவர் வார்த்தையை மீறி நான் பாட முடியுமா? யாருக்குமே அவர் வார்த்தையை மீறும் துணிவு கிடையாதே! ஏதோ நடந்துவிட்டது’

என்று வருத்தத்துடனே சொன்னார்கள். நானும் விடை பெற்றுக்கொண்டு வீடு வந்தேன்.

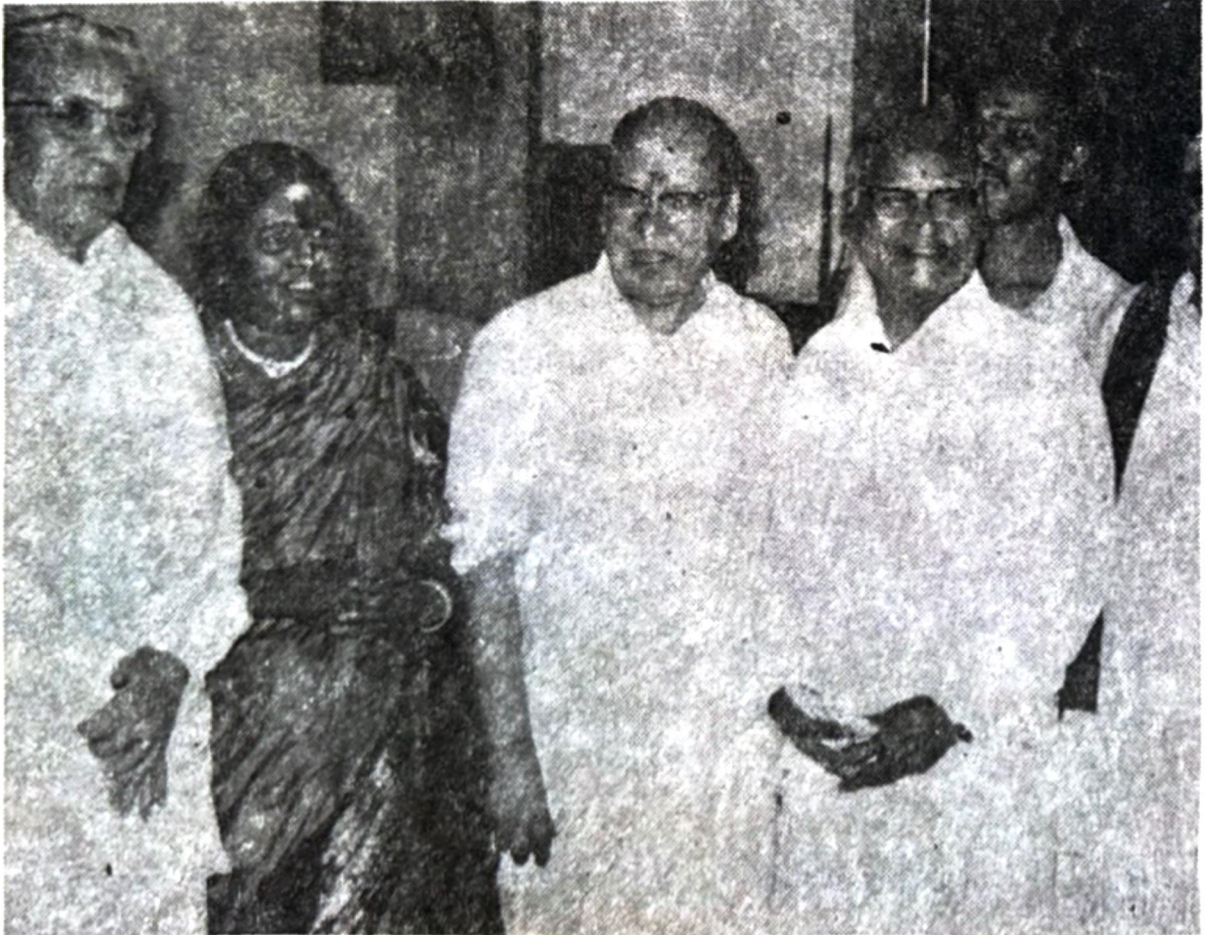

மணிவிழாவில் ஆர். எம். வீ. வாழ்த்துகிறார்

திருக்குறளாரும் சீர்காழி கோவிந்தராஜனும்

திருக்குறளுக்குப்
புரட்சிக்கவிஞரின்
புரட்சிகரமான விளக்கம்

திருக்குறள் மீது திராவிட இயக்கத்தின் கவனம் திரும்பிய நேரம். பாவேந்தர் ஒரு குறளுக்கு தந்த விளக்கம் புதுமையாக, அதுவரைக்கும் யாரும் சொல்லாத பொருத்தமான கருத்தாக இருந்தது.

தெய்வம் தொழாஅள் கொழுநன் தொழுகெழுவான்
பெய்யெனப் பெய்யும் மழை.

இந்தக் குறளுக்குக் கேள்விப்பட்ட, படித்த விளக்கம், அதாவது தெய்வத்தை கும்பிடாமல் கணவனையே தெய்வமாக மதித்து கும்பிடக்கூடிய கற்புடைய மனைவி மழை பெய்க என்றதும் மழை கொட்டும் என்பதேயாகும்.

ஆனால், பாவேந்தர் அந்தக் குறளைச் சொல்லி, 'ஏம்பா! எவன் பொண்டாட்டியாவது மழை பெய் என்று சொன்னா மழை பெய்யுமா? முடியுமா? அப்போ அவனவன் பொண்டாட்டிகளெல்லாம் கற்பு இல்லாதவங்கன்னு அர்த்தமா? அப்படி அர்த்தமில்லாத, பொருத்தமில்லாத ஒரு குறளை வள்ளுவர் சொல்லுவாரா?'

இப்படிக் கேள்விகளை அடுக்கிக்கொண்டே போன பாவேந்தர், அதற்கான அர்த்தத்தையும் சொல்லுகிறார்.

வான் சிறப்பு என்று வள்ளுவர் மழையைச் சிறப்பித்து ஒரு அதிகாரமே பாடியிருக்கிறார். அவர் மழையை மிகவும் பெருமைப்படுத்துகிறார். எனவே, தெய்வத்தை வணங்காமல் தனது கணவனையே தெய்வமாக எண்ணி வணங்குகின்ற அந்த மங்கை நல்லாள், கணவனுடைய அன்புக்கும் நன்மதிப்புக்கும் பாத்திரமுடையவளாகிறாள். அப்படிப்பட்ட மனைவி கணவனுக்கு எப்படிப்பட்டவளாக இருக்கிறாள் என்றால், மழையே பெய்யாது வருந்தும் விவசாயி, மழை பெய்யக்கூடாதா - என்று ஏங்கி, 'மழையே வா!' என்றதும் மழை பெய்தால் எத்தகைய மகிழ்ச்சி அடைவான்? அவனுக்கு அத்தகைய மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது மழைதானே!

தெய்வத்தைத் தொழாமல் கணவனைத் தொழுகின்ற அன்பான மனைவி, கணவனுக்கு எப்படிப்பட்டவள்?

பெய்யெனப் பெய்யும் மழை! மழைக்கு நிகரானவள். மழை பெய்து, விவசாயிக்கு எத்தகைய மன மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்ததோ, அந்த மழைக்கு ஒப்பானவளாகிறாள். கணவனுக்கு அத்தகைய மனைவி என்று பொருத்தமாகவும் புதுமையாகவும் கருத்தைச் சொன்னார் புரட்சிக்கவிஞர்.

குறளாசானின் ஆயிரத்து முன்னூற்று முப்பது குறளுக்கும் உரை எழுதமாட்டாரா? என்று இயக்கத்தவர் மட்டுமல்ல, இந்த நாடே ஏங்கியது என்றே சொல்லலாம்.

இந்த நேரத்தில் தந்தை பெரியாரால் திருக்குறள் மாநாடு சென்னையில் நடத்தப்பட்டது. அண்ணா மாநாட்டில் கலந்து கொண்டதுடன், 'சிவாஜி கண்ட இந்து ராஜ்யம்' நாடகத்தையும் நடத்தினார்கள்.

சென்னை ஒற்றைவாடைத் தியேட்டரில் டி. கே. எஸ். குழுவின் நாடகம் நடந்து கொண்டிருந்தது. நாடகம் முடிந்தது. அவசர அவசரமாக மேக்கப்பைக் கலைத்துக்கொண்டு, அண்ணாவின் நாடகத்தைப் பார்க்க ஓட்டமும் நடையுமாக மாநாடு நடந்த மண்ணடிக்குச் சென்றோம். சில காட்சிகளே பார்க்க முடிந்தது. பார்த்த சில காட்சிகளும் கேட்ட வசனங்களும் மனதில் பதிந்துவிட்டன!

'இராவண காவியம்' எழுதிய புலவர் குழந்தை அவர்கள் அன்றுதான் எனக்கு அறிமுகமானார். கருப்புச் சட்டை அணிந்து உட்கார்ந்திருந்தார். கோவை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர், நானும் அதே மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று அறிந்து மெத்த மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

பல தலைவர்கள் கருப்புச்சட்டை அணிந்திருந்ததைப் பார்த்ததும் நடிகத் தோழர்கள் தங்கவேலு, ஆறுமுகம், சங்கரன், நான் உட்பட கருப்புச் சட்டையணிந்து போட்டோ எடுத்துக்கொள்வது என்று முடிவுசெய்தோம்.

எங்கள் ஆர்வத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்ள கருப்புச் சட்டைக்கு எங்கே போவது? ஆளுக்கொரு சட்டை தைத்துக்கொண்டால் குழுவிலே அதைப் போட்டுக் கொள்ளமுடியது. எங்கள் குழப்பத்துக்கு ஒருவழி கிடைத்தது.

குழுவிலே இருந்த எட்டயபுரத்து நடிக நண்பர் சடாட்சரம் என்பவர் ஒரு கருப்பு 'புஷ் கோட்டு' வைத்திருந்தார். அதைப் போட்டுக் கொண்டு புகைப்படம் எடுத்துக்கொள்வது என்று முடிவு செய்து பைகிராப்ட்ஸ் சாலையில் இருந்த ஸ்மார்ட் போட்டோ ஸ்டுடியோவுக்குப் போய், தனித்தனியாகப் படம் எடுத்துக்கொண்டோம். எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சி.

பெரியாரின் திருமணம்

எங்கள் மகிழ்ச்சியில் பேரிடி விழுந்தாற்போல, பெரியார் மணியம்மையைத் திருமணம் செய்துகொள்ளும் செய்தி வந்தது. பதறிப் போனோம். நாங்கள் மட்டுமா? நாடே! திராவிட இயக்கமேதான்.

தொண்டர்கள் தலைவர்கள் அனைவரும் கண்ணீர் விட்டார்கள். குழுவில் உள்ள மற்ற கட்சியைச் சார்ந்த நண்பர்களைப் பார்க்கவே எங்களுக்குக் கூச்சமாக இருந்தது.

பல தலைவர்கள் திருமண முயற்சியைத் தடுத்து நிறுத்தும் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்ற செய்தியும் கிடைத்தது.

காலையில் சிற்றுண்டியை முடித்துக்கொண்டு நானும் சில தோழர்களும் சிந்தாதிரிப் பேட்டையிலுள்ள விடுதலை அலுவலகத்துக்குச் சென்று, பெரியாரிடம் வந்துபோகும் தலைவர்களின் முயற்சி எந்த அளவுக்குப் பயன்படுகிறது என்பதை அறியும் ஆர்வத்தில் தினமும் ஈடுபட்டோம்.

அங்கு ஏறக்குறைய எல்லாத் தலைவர்களுமே வந்து போனார்கள். நாங்கள் எதிர்பார்த்தபடியே ஒருநாள் அண்ணாவும் வந்தார். குடந்தை கே. கே. நீலமேகம் இப்படி, பலபேர் வந்து செய்த முயற்சிகள் வெற்றியடையவில்லை.

முடிவாக, திருமணம் நடக்கப் போவது உறுதி என்ற செய்தி கிடைத்தது. அதுமட்டுமல்ல; தந்தை பெரியார் அந்த நேரத்தில் சொன்ன பதில் ஒன்று என் நெஞ்சத்தில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது. மக்களை அவர் எவ்வாறு புரிந்து வைத்திருக்கிறார் என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

‘சமுதாய சீர்திருத்தத்தைப் பற்றி இந்த நாட்டிலே நாம்தான் அதிக அளவில் பிரச்சாரத்தைச் செய்தவர்கள். பொருந்தாத் திருமணத்தைப் பற்றி நம்மைப்போல் எவரும் மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லியிருக்க முடியாது.

நமது இயக்கத்தைப்பற்றி அந்த மக்கள் என்ன நினைப்பார்கள்?’ என்று வேதனையுடன் பெரியாரிடம் கேட்டபோது,

‘என்ன இதைப்பற்றி ரொம்ப பெரிசா பேசிக்கிட்டிருக்கிறீங்க! மகாத்மா காந்தியைச் சுட்டதையே மறந்துட்டாங்க. என்னோட சமாச்சாரம்கிறதனாலே இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்குப் பேசுவாங்க; அப்புறம் மறந்துடுவாங்க’ என்று சொன்னதாகக் கேள்விப்பட்டோம்.

அவர் சொன்ன மாதிரியேதான் உள்ளக்குமுறல், ‘மாலை மணி’ இதழில் கண்ணீர்த் துளிகள் என்று இயக்கத் தோழர்கள் எல்லாம் பெரியாரின் திருமணத்தை எதிர்த்து கையெழுத்துப் போட்ட பட்டியல் தொடர்ந்து வந்தது. டி. கே. எஸ். குழுவில் இருந்த இயக்கத் தோழர்கள் எல்லாரும் கையெழுத்துப் போட்டு அனுப்பினோம்.

பாவேந்தரும் ஒரு கவிதையை எழுதியிருந்தார்கள். மாலைமணியில் வந்தது. தலைப்பு,

‘யார்மீதும் நம்பிக்கை இல்லையாம்’ என்று கருதுகிறேன்.

இறுதியாகப் பெரியார் - மணியம்மை திருமணம் நடந்தது. பேரறிஞர் அண்ணாவால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தொடங்கப்பட்டது. டி. கே. எஸ். குழுவிலிருந்த 15 பேர் அன்றைய தினம் உறுப்பினராகச் சேர்ந்தோம்.

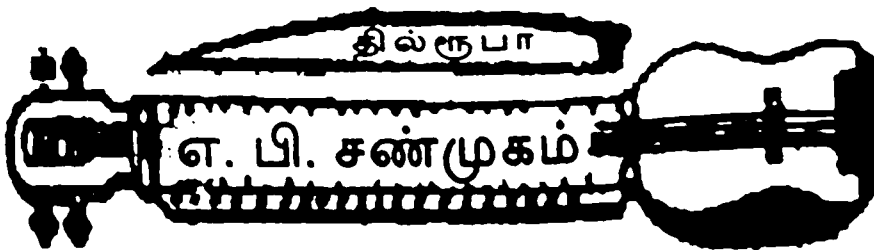
1943ஆம் ஆண்டிலிருந்து திராவிட இயக்கத்தில் ஈடுபட்டு அதன் காரணமாகக் குழுவிலே பல எதிர்ப்புகளைச் சந்தித்து, ஒரு நல்லகாலம் இந்த

நாட்டுக்கும் தமிழர்களுக்கும் ஏற்படும் என்று நம்பிய என்னைப் போன்றவர்களுக்குப் பெரியாரின் திருமணத்தால் இயக்கம் இந்த நிலைக்கு வந்ததே என்ற கவலையிலிருந்து மீளமுடியவில்லை.

1950ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் நாடகக் குழுவைக் கலைத்துவிட்டார்கள். வாழ்க்கையில் வசந்த காலத்தை மட்டுமே அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த பெரும்பாலோர் கஷ்டப்பட வேண்டிய நிலைமைக்கு ஆளாக வேண்டிதாயிற்று.

என்னைப் பொறுத்தவரையில், பெண் வேடங்களில் நடித்துக் கொண்டிருந்தவன்; இனி நடிப்புத் தொழிலை மறந்துவிட முடிவு செய்துவிட்டேன். தில்ரூபா வாத்தியம் ஒன்றே என் கைவசம் இருந்த சொத்து. இதிலும் போதிய பயிற்சி இன்மையால் அதன்மூலம் வருமானம் பெற இயலவில்லை. பத்திரிகைகள், புத்தகங்கள் எதிலும் நாட்டம் செல்லவில்லை. இசையைத் தவிர வேறெதிலும் என் கவனம் செல்லவில்லை.

நடிகர் பட்டுக்கோட்டையாரின் நட்பு!

எல்லா வகையிலும் சோதனைகளைச் சந்தித்து உரம் பெற்றேன். நடிகவேள் எம். ஆர். ராதா அண்ணனுடைய இரத்தக்கண்ணீர் நாடகம் பார்த்தேன். இசைக்குழுவில் ஆர்மோனியம், தபேலா தவிர, வேறு ஒலியைக் கேட்கவில்லை. எனவே, அவர் குழுவில் சேர்ந்தேன்.

முதன்முதலாக தில்லுபா வாசித்து ஊதியம் பெற்றது அவரிடம்தான். இந்த நேரத்தில் எனக்கு உதவியவர்கள் என்றென்றும் என் நினைவில் இருப்பார்கள்.

பிறகு 13-10-51 சனிக்கிழமையன்று 'சக்தி நாடகசபா'வில் சேர்ந்தேன். மதுரை 'முழக்கம்' இதழ் ஆசிரியர் பாலு எழுதிய இரு ததிகள் என்ற நாடகம் தயாரிக்கப்பட்டது. அதற்கு ஒரு பாடல் எழுதி இசையமைத்தேன். இதை அறிந்த நடிகர் கல்யாணசுந்தரம்,

'அண்ணே! நீங்கள் இசைக்குழுவில் தில்லுபா வாத்தியம் வாசிக்கிறீர்கள்; பாடல்களும் எழுதுகிறீர்களே!

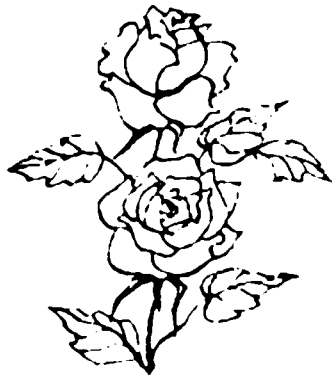
நானும் பாட்டு எழுதுகிறேன். சில சமயம் சரியாக வருது, சில சமயம் சரியாக வருவதில்லை'

என்று சொல்லி என்னுடன் நெருங்கிப் பழக ஆரம்பித்தார்.

நானும் அவரும் மிக நெருங்கிய நண்பர்களானோம். திராவிட இயக்கத்தில் தொடர்பு கொண்டிருந்தவர் என்றும், அஞ்சாநெஞ்சன் பட்டுக்கோட்டை அழகிரிசாமியுடன் பழகியவர் என்றும் அறிந்தேன்.

நான் டி.கே.எஸ். குழுவில் இருந்த விபரத்தையும் பாவேந்தரின் கவிதைகளைப் படித்துத்தான் பாடல் எழுத ஆர்வம் ஏற்பட்டதென்றும் சொன்னேன். எங்கள் நட்பு அவர் மறைந்த பிறகும் எங்களது மக்களால் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

விழுப்புரம் வந்தோம். முதன்முறையாக, சக்தி நாடக சபா பாண்டிச்சேரிக்குப் போவதாக முடிவு செய்யப்பட்டது.

பாவேந்தர்பற்றி எழுதிய பாட்டு!

‘அண்ணே! பாண்டிச்சேரிக்கு கம்பெனி போவதாகத் தெரிகிறது. போனவுடன் புரட்சிக்கவிஞர் பாரதிதாசன் அவர்களைத் தினமும் சந்திக்கவேண்டும். நமக்கு இப்படி ஒரு வாய்ப்புக் கிடைத்தமைக்கு நாம் பெரும் பாக்கியம் செய்திருக்க வேண்டும்.’

ஏற்கனவே உங்களுக்கு டி. கே. எஸ். நாடகக் குழுவிலே இருக்கும் போது நன்கு அறிமுகமாகியிருக்கிறார்!’

என்று பட்டுக்கோட்டையார் அடுக்கிக்கொண்டே போனார்.

‘ஆமாம்! டி. கே. எஸ். குழுவில் திராவிட இயக்கத் தோழர்கள் பலபேர் இருந்தார்கள். நான் உட்பட அவர் அங்கு வரும்போதெல்லாம் அவருடைய உரையாடல்களைக் கேட்டு மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் நீந்தியிருக்கிறோம். அவருக்கும் திராவிட இயக்கத்தைச் சேர்ந்த நடிகர்கள்பால் தனிப்பற்று இருந்தது. ஆனால் இப்போது அவருக்கு என்னை நினைவு இருக்கிறதோ இல்லையோ!’

என்று இழுத்தவாறு பதில் சொன்னேன்.

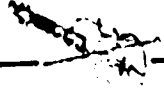
‘நினைவில் இல்லை என்றால் என்னண்ணே! நாம் அறிமுகமாகிக் கொள்வதில் என்ன தவறு?’ என்றார்.

நான், ‘டி. கே. எஸ். குழுவில் இருந்தவன் என்றாலே போதும்; மேலும் ஒரு வாய்ப்பு இருக்கிறது. அதாவது பேரறிஞர் அண்ணாவின் காஞ்சி திராவிட நடிகர் நாடகக் குழுவில் நாடகம் ஆரம்பிக்கு முன், ‘வாழ்க வாழ்கவே வளமார் எமது திராவிட நாடு’ என்ற புரட்சிக் கவிஞருடைய ‘திராவிட நாட்டுப் பண்’ என்ற பாடலை மோகன ராகத்தில் பாடுவார்கள்.

‘டி. கே. எஸ். குழுவிலிருந்த அண்ணன் திரு. பி. எஸ். வேங்கடாசலம், திரு. எஸ். பி. வீராச்சாமி, பிரதர் அண்ணாச்சி ஆகியோர் அந்தப் பாடலை, ஆறு இராகங்களில் பாவேந்தரிடம் பாடிக் காட்டிப் பாராட்டினைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். நான் அதைப் பாடிக் காட்டினால் அவர்களுக்கு என்னை நினைவுக்கு வரலாம். மேலும் கடைசி நான்குவரிகளை மத்தியமாவதி இராகத்தில் நான் இசையமைத்து இருக்கிறேன்’

என்று சொன்னதும் பட்டுக்கோட்டையார் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் துள்ளிக் குதித்து, ‘அப்புறம் என்னண்ணே’ என்றார்.

என்றாலும் என் உள்ளத்தில் அந்தச் சிம்மக்குரலோன், செந்தமிழுக்குச் சொந்தக்காரன், தமிழ்த் தாய்க்குத் தலைமகன், எவரும் எதிர் நின்று பேசத்

தயங்கும் பாமன்னனைப் பற்றி அச்சம் கலந்த சந்தேகம் இருக்கத்தான் செய்தது.

‘அண்ணே! புரட்சிக் கவிஞரைப் பார்ப்பதற்கு முன்பு அவர் பெயரில் ஒரு பாட்டு எழுதிப் பாடிக் காட்டலாமே’ என்று சொன்னார். ‘அதற்கென்ன, அப்படியே செய்யலாம்! எழுதுங்கள்’ என்றேன்.

பிறகு ஒருநாள், ‘அண்ணே! பாவேந்தர் மீது பல்லவி எழுதிவிட்டேன் கேளுங்கள்’ என்றார்.

புதுவைக் கவிஞன் கவிதையிலே - இன்பம்

பொங்கி வழியுதடா!

(புதுவை)

இதற்கு இசையமையுங்கண்ணே! என்றார் பட்டுக்கோட்டையார்.

முழுவதும் எழுதுங்கள் இசையமைக்கலாம் என்றேன்.

நாட்கள் உருண்டோடியது. பாண்டிச்சேரிக்குப் போவதற்கான தேதியையும் விழுப்புரத்தில் கடைசி நாடகத் தேதியையும் குறிப்பிட்டு விட்டார்கள்.

‘அண்ணே! பாண்டிச்சேரிக்குப் போகும் தேதியை நிச்சயித்துவிட்டார்கள். பல்லவிக்கு மேல் ஓடவில்லை. எப்படியாவது பாட்டை எழுதிவிடவேண்டும் பாக்கியை நீங்களாவது எழுதி மெட்டையும் அமைத்துப் பாடுங்கண்ணே’ என்றார்.

புதுமைக் கருத்துக்கள் பொதிந் திருக்கும் - அந்த

புரட்சிக்கவி தன் பாடலிலே

(புதுவை)

என்று நான் சொன்னதும் மகிழ்ச்சிப் பெருக்கால் உந்தப்பட்டு எனக்கும் உற்சாகத்தைக் கொடுத்து, 'தொடருங்கண்ணே சரணத்தையும் யோசித்துச் சொல்லுங்கள்!' என்றார். அவர் கொடுத்த உற்சாகத்தினால் முயற்சி செய்தேன்.

மண்ணடிமை மாய்க்கும் மக்கள் கவியாம்

பெண்ணடிமை நீக்கும் பிறவிக் கவியாம்

கண்ணிமை போல் தமிழைக் கருதிடுவார் உண்மைக்

கருத்தினை உரைக்கும் காவலனாம்

(புதுவை)

என்று சரணத்தைச் சொன்னேன். இன்னும் இரண்டு சரணங்களாவது இயற்றலாம் என்றால் பாண்டிச்சேரிக்கு போகும் தேதியும், பாரதிதாசன் அவர்களைப் பார்க்கப்போகிறோம் என்ற ஆர்வமும் எங்கள் கற்பனைக் குதிரையின் ஓட்டத்தைத் தடை செய்துவிட்டது.

இந்த அளவாவது தேறியதே என்ற மன மகிழ்ச்சியில் பீம்பளாஸ் ராகத்தில் ஆதி தாளத்தில் இசையமைத்துப் பாடினேன்.

எங்கள் இருவருக்குமே ஏதோ மிகப் பெரிய வெற்றி கிடைத்தது போன்ற பூரிப்பில் திளைத்தோம்.

வழக்கமாக, நாங்களிருவரும் விழுப்புரத்தில், ஊரைத் தாண்டியுள்ள வயல்வெளிப் பக்கமாக மாலை 5 மணிக்கு மேல் போவோம்; என்றும்போல் அன்றும்

எங்களுக்கு நேரம் போனதே தெரியவில்லை. கதிரோனுக்குப் பகைவனான இருளப்பன் வரவு தெரிய ஆரம்பித்ததும் இல்லம் திரும்பினோம். இந்தப் பாடல் உருவானதும் வயல்வெளியில்தான்.

திரைப்பட இசைக் கலைஞர்கள் விழாவில் தில்லுபா பேசுகிறார். இசையமைப்பாளர்கள் சலபதிராவ், லிங்கப்பா இவர்களுடன் பி. சுசீலா

பாவேந்தரின் அன்பு

விழுப்புரத்திலிருந்து புதுவைக்கு இரயிலில் புறப்பட்டோம். புதுவையில் காலடி வைத்ததும் ஒரு புத்துணர்ச்சி. காரணம், ஊரின் அழகான தோற்றம்.

தெருக்கள் நீண்டு, இங்கு ஆரம்பித்தால் கடைசிவரைக்கும் வளைவு நெளிவு இல்லாமல் இருந்ததைப் பார்த்ததும் ஆச்சரியத்தில் மூழ்கிவிட்டோம். அந்த மாதிரியான அமைப்புகொண்ட ஊரை அதுவரைக்கும் நாங்கள் மட்டுமல்ல, யாருமே பார்த்திருக்க முடியாது. ஏதோ வெளிநாட்டுக்கு வந்தது போன்ற ஓர் உணர்வு ஏற்பட்டது.

எங்களுக்காக ஏற்பாடு செய்திருந்த வீட்டுக்குப் போனோம். வீடுகளும் ஏறக்குறைய ஒரே மாதிரியானவையாகவே பெரும்பாலும் இருக்கக் கண்டோம்.

பாவேந்தர் வீட்டுக்குப் போகவேண்டும் என்ற ஆர்வம் மிகத் தீவிரமாகவே, நானும் பட்டுக்கோட்டையாரும் புறப்படத் தயாரானோம். மாலை சுமார் 5 மணிக்கு பெருமாள் கோவில் தெருவிலுள்ள பாவேந்தரின் இல்லத்திற்கு, இல்லை, கவிமன்னன் குடிகொண்டிருக்கும் கோவிலை நாடிச் சென்றோம்.

அருமை நண்பர் மன்னர்மன்னன் இருந்தார். அவருடைய முகமே பாவேந்தரின் செல்வர் என்பதை காட்டிவிட்டது. அவருக்கு வணக்கம் கூறி, 'நாங்களிருவரும் இங்கு நாடகம் நடத்த வந்திருக்கும் சக்தி நாடகசபையைச் சேர்ந்தவர்கள், தந்தையாரைப் பார்க்கவேண்டும்' என்று சொன்னோம்.

'அப்படியா! மகிழ்ச்சி, இருங்கள். தந்தையார் மாடியிலே வளையாபதி படத்துக்கு உரையாடல்களை எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். கேட்டு வருகிறேன்'

என்று சொல்லிப் போனவர் திரும்பி வந்து, 'வாருங்கள், உங்களிருவரையும் தந்தையார் வரச் சொன்னார்கள்' என்று தேனினும் இனிப்பான செய்தியை இன்முகத்துடன் சொன்னார்.

மாடிக்குப் போனோம். ஈஸிச் சேரில் அமர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருந்த கவிச் சிங்கத்தை, தமிழ்த்தாயின் திருமகனைக் கண்டு, வணக்கம் சொன்னோம். பக்கத்திலே போட்டிருந்த பெஞ்சிலே எங்களை 'உட்காருங்கள்' என்றார்கள்.

நானும் பட்டுக்கோட்டையாரும் உட்கார்ந்தோம். 'சக்தி நாடக சபாவிலே நீங்க ரெண்டுபேரும் என்ன பண்றீங்க?' என்ற வினாவை எழுப்பினார்.

'நான் தில்ருபா என்ற இசைக்கருவியை வாசிக்கிறேன். இவர் நடிகர், பெயர் கல்யாணசுந்தரம்; என் பெயர் சண்முகம்' என்றேன்.

‘ஒரு காலத்திலே நல்லா இருந்த இந்த சபா ரொம்ப நொடிச்சு போச்சில்லே! இப்போ கம்பெனியை யார் நடத்துறாங்க?’ என்று பாவேந்தர் கேட்டார்கள்.

‘சிவானந்தம் என்ற நடிகர்தான் இப்போது சபையை பொறுப்பேற்று நடத்துகிறார். கொஞ்சம் கஷ்டமான நிலைமைதான் என்று சொல்லிவிட்டு, அய்யா நாடகத்துக்கு கண்டிப்பாக வரணும்’ என்றோம்.

‘சேலத்திலே வளையாபதி படத்துக்கு எழுதறேம்பா. சென்னைக்கும் சேலத்துக்கும் போக வேண்டி இருக்கு. ஆமா! நீ வாசிக்கிற இசைக்கருவியின் பேர் என்ன சொன்னே?’

‘தில்ருபா’ என்று பதில் சொல்லிவிட்டு, ‘அதை ஒரு நாள் இங்கே எடுத்துட்டு வந்து அய்யாகிட்டே வாசிச்சு காட்றேங்கய்யா?’ என்றேன்.

உடனே பட்டுக்கோட்டையார் இடைமறித்து, ‘அண்ணன் முதல்லே டி. கே. எஸ். குழுவிலே நடிச்சுகிட்டு இருந்தாங்க. அதுக்கப்புறந்தா இந்த வாத்தியத்தை வாசிக்க ஆரம்பிச்சிருக்காங்க’ என்றார்.

‘ஏம்பா! ‘திராவிட நாட்டுப் பண்’னே டி. கே. எஸ். லே இருந்த நம்ம தோழர்கள் நல்லா இசையமைத்துப் பாடினாங்களே! உனக்குத் தெரியுமா?’ என்றார்கள்.

‘தெரியும்ங்கய்யா? மொத்தம் ஆறு இராகங்களில் இசையமைத்து ராகமாலிகையாகப் பாடினார்கள். அதில்

விடுப்பட்ட கடைசி நான்கு அடிகளை மத்யமாவதி ராகத்தில் நான் அமைத்துள்ளேன்' என்று கூறினேன். உடனே பாடினேன். கேட்டுப் பூரித்துப் போனார்கள்.

‘பராசக்தி படத்தில் இந்தத் திராவிட நாட்டுப் பண்ணைப் போடறாங்க. சென்னைக்குப் போகும்போது நீ என்னுடன் வந்து பாடிக்காட்டு. இப்படியே வச்சுக்கச் சொல்றேன்’ என்று அன்புமொழி பகர்ந்தார்கள். எனக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியைச் சொல்லவா வேண்டும்!

‘அய்யா! உங்கள் மீது நாங்களிருவரும் சேர்ந்து ஒரு பாட்டு இயற்றி உள்ளோம்’ என்றதும், ‘ம். பாடு!’ என்றார்கள். பாடி முடித்ததும்,

‘கண்ணிமைபோல் தமிழைக்
கருதிடுவார்’ ன்னு பாடினாயே,

‘கண்ணிமைபோல் தமிழைக் காத்திடுவார்’னு மாத்திக்கோ. ஏன்னா, கண்ணை இமை காப்பது, கருதுவது அல்ல என்று உடனே சொன்னார்கள் என்றால், நாங்கள் பேசியவைகளை, பாடியவைகளை எவ்வளவு உன்னிப்பாகக் கவனித்தார்கள் என்பதை எண்ணும்போது நாங்களிருவரும் உண்மையில் பாக்கியசாலிகள் அல்லவா?

ஏறக்குறைய இரண்டு மணி நேரத்துக்கும் மேலாக அளவளாவிக் கொண்டிருந்த நாங்கள் விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டோம். அய்யாவும் கீழே இறங்கி வந்து ‘கொஞ்சம் இரு’ என்று சொல்லி உள்ளே போய்விட்டு வந்து,

‘இந்தா! இதுக்கெல்லாம் இசையமைத்து
சுரப்படுத்து; அடுத்த பதிப்பில் உனது பெயரைப்
போட்டுடலாம்’

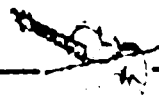
என்று கூறி ஒரு கட்டு வெள்ளைத்தாளையும்
‘இசையமுது’ புத்தகத்தையும் கொடுத்தார்கள்.

இசையமுது நூலைக் கொடுத்து எனது பணியைச்
செய்யக் கட்டளை யிட்டதுடன் அல்லாமல்,
சுரப்படுத்துவதற்குத் தேவையான தாள்களையும்
கொடுத்தாரே! அதுதான் என்னுள்ளத்தை நெகிழ
வைத்துவிட்டது.

வசதியற்ற நிலையில் நாடகக் குழுவில் இருக்கும்
நான் அத்தனைப் பாடல்களுக்கும் இசையமைத்துச்
சுரங்களை எழுத, தாளுக்குக் கஷ்டப்படக்கூடாதே
என்று எண்ணிய பெருந்தன்மையை
எண்ணும்போதெல்லாம் என் கண்கள் குளமாகும்.
(அந்தத் தாளில் கொஞ்சம் இன்னும் என்னிடம்
இருக்கிறது.)

பாமன்னனின் பரிவையும், பாசத்தையும்
பெற்றுக்கொண்ட மகிழ்ச்சியில் நாங்கள் இருவரும் விடை
பெற்றுக்கொண்டு கம்பெனி வீடு வந்து சேர்ந்தோம்.

தினமும் இரண்டு, மூன்று பாடல்களுக்கு
இசையமைத்து மாலையில் அவரிடம் பாடிக்காட்டி
ஒப்புதல் பெறுவேன். ஒரு தடவையாவது இசையமைப்பில்
திருத்தம் சொல்லாமல் ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

இதற்கிடையில் சேலத்துக்கும் சென்னைக்கும் சென்று விடுவார்கள். மன்னர் மன்னன் அவர்களைச் சந்தித்துவிட்டு வருவோம்.

அய்யா பாண்டி வருவதை மன்னர்மன்னன் சொல்லிவிடுவார். பிறகு நானும் பட்டுக்கோட்டையாரும் பெரும்பாலும் மாலை நேரத்தில்தான் பாவேந்தரைச் சந்திக்கப் போவோம்.

போகும்போதெல்லாம் மாலைச் சிற்றுண்டியாக, பச்சைப் பயிர், காராமணி பயிர் சுண்டலும், காபியும் எங்களுக்குக் கிடைக்கும்.

பிறகு நான் இசையமைத்த பாடல்களைப் பாடிக் காட்டுவேன்.

ஒருநாள் தில்ருபாவை எடுத்துக்கொண்டு போய் வாசித்தேன். அய்யா அவர்கள் நல்ல இசைஞானம் படைத்தவர்கள். யாரும் அவரை இதிலும் ஏமாற்றிவிட முடியாது. ராகங்களை வாசித்துவிட்டுத் 'துன்பம் நேர்கையில் யாழெடுத்து' என்ற பாட்டை வாசித்து முடித்தேன்.

அய்யா அவர்களுடைய பாடல்களில் மிகவும் பிரபலமான, அதே நேரத்தில் தமிழகம் முழுதும் கச்சேரிகளில் பாடிய பாடல் ஆனதால் மெய்மறந்து ரசித்தார்கள். மகிழ்ச்சி பொங்க,

'ஏம்பா! இது வட நாட்டு இசைக் கருவிதானே! மிகவும் இனிமையாக இருக்கிறது. செவி வழி

சென்று உள்ளத்தை உருக்குகிறதே! நல்ல பயிற்சி பெற்றிருக்கிறாய்...'

என்று அன்பொழுகப் பாராட்டினார். அதைப் பட்டுக்கோட்டையார் அடிக்கடி குறிப்பிட்டுச் சொல்வார்.

அய்யா அவர்களுக்குப் படத்துறையில் வாய்ப்புகள் இருந்த நேரம்; எனவே தினசரியும் அவர்களைப் பார்த்து அவர்களுடைய நகைச்சுவை கலந்த, அன்பு கலந்த உரையாடல்களைக் கேட்க முடியவில்லையே என்ற ஏக்கம் எங்களுக்கு.

எப்போதும்போல இசையமைத்த பாடல்களைப் பாடிக்காட்டச் சென்றோம். எப்போதும் போல் பச்சைப் பயிர், தட்டைப் பயிர் (காராமணிப் பயிர்) காபி எங்களுக்குக் கொடுத்தார்கள். நான் பாடிக் காட்டினேன். பிறகு பாரதியார் புதுச்சேரி வந்தது, அவரிடம் அய்யாவுக்கு ஏற்பட்ட தொடர்பு இவைகளைப் பற்றியும் அடுக்கடுக்காகச் சொன்னார்கள்.

பாவேந்தரும், அவரது நண்பர்களும் பாரதியாரை அடிக்கடி சந்திப்பது, பாரதியார் 'கொட்டடா! ஜெயபேரிகை கொட்டடா' என்ற பாடலை பாடிக்காட்டியவிதம் இன்ன பிற விபரங்களையும் சொன்னார்கள். மிகவும் கம்பீரமாக அந்தப் பாடலைப் பாரதியார் பாடுவாராம்.

பாரதியாரைப் பற்றிப் புரட்சிக்கவிஞர் சொல்லும் போதெல்லாம் ஐயர் என்றுதான் சொல்லுவார்கள். பாரதியார் என்று சொன்னதே இல்லை.

ஒரு நாள் நண்பர்கள் அனைவரும் ஒரு வீட்டில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்களாம். பாரதியார் வரவில்லை. ஆனாலும் வரும் நேரம். அதற்குள், தான் எழுதிய ஒரு கவிதையை நண்பர்களிடம் படித்துக் காட்டிவிட முடிவு செய்து, பாட ஆரம்பித்தாராம் பாவேந்தர்.

அந்தக் கவிதையோ, ஒரு மங்கையை உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால்வரை ஒரு அங்கம் விடாது வர்ணித்து எழுதியவையாகும். நண்பர்கள் புடைகுழ அனுபவித்துப் பாடிக்கொண்டிருக்கும்போது முன்னதாகவே வந்துவிட்ட பாரதியார் அவர்கள் பாவேந்தருக்குப் பின்பக்கம் உள்ள கதவு அருகே நின்றுகொண்டு, எதிரே உட்கார்ந்திருந்த மற்றவர்களிடம், சைகை காட்டி, தான் வந்ததைக் காட்டிக்கொள்ளாதவாறு காத்திருந்தாராம். பாடல் முடிந்ததும்,

‘சபாஷ்! சுப்புரத்தினம்!’

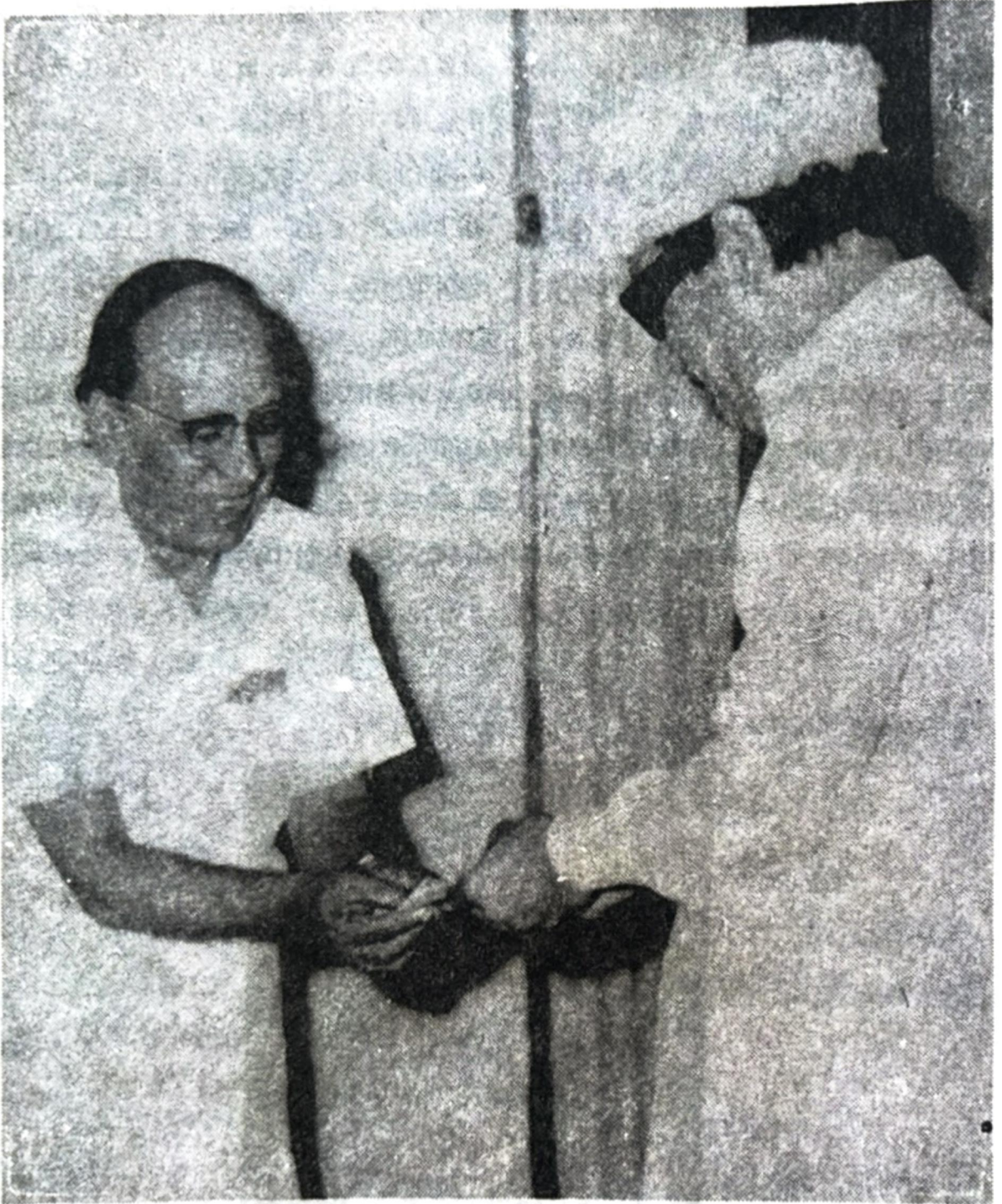
என்று குரல் கொடுத்தாராம். பாரதியார் அவர்கள் இப்படிப்பட்ட கவிதையை ரசித்தது, பாவேந்தருக்கு மிகவும் கூச்சமாக இருந்ததாம்.

போதாக்குறைக்குப் பாரதியார் முழுப்பாட்டையும் கேட்டு, ‘கற்பனை வளம் மிகமிக நன்று’ என்று பாராட்டினார்களாம். அந்தப் பாட்டை எதிலும் பிரசுரம் பண்ணவும் முடியாது. உள்ளத்தில் பாடம்பண்ணி வைக்கத்தான் முடியும்.

இந்த மாதிரி ஒவ்வொரு கவிஞரும் வெளியில் சில பேரிடம் மட்டுமே சொல்லக்கூடிய, பிரசுரம் பண்ணமுடியாத பாடல்களைப் பாடி மகிழ்ச்சியடைவார்கள். (அப்படி ஒரு பாடலைப் பட்டுக்கோட்டையாரும் என்னிடம் கூச்சப்பட்டுக் கொண்டே பாடியதுண்டு.) அதற்கு முன் சுருக்கமாக, கதை மாதிரி சொல்லி, நான்கு வரிகளைப் பாடிக் காட்டினார். என்னிடத்தில் சொன்ன மாதிரி வேறு யாரிடமாவது பாடிக் காட்டினாரோ என்னவோ! எப்படி இருப்பினும் அவரவர் உள்ளத்திலேதான் அந்தப் பாடல்களை வைத்துக்கொள்ள இயலும்.

திரைப்பட இசைக் கலைஞர்கள் சங்கத்தின்
பொதுச் செயலாளர் தில்லுபா சண்முகம்
மாண்புமிகு முதல்வர் எம்.ஜி.ஆர். அவர்களிடம்
புயல் வெள்ள நிவாரண நிதி அளிக்கிறார்.

எங்கே சாமியார்?

வழக்கம்போல் பாவேந்தரைப் பார்க்க நானும் பட்டுக்கோட்டையாரும் அவர் இல்லம் சென்றோம். அய்யாவுடன் உரையாடிக் கொண்டிருக்கும்போது சரவணபவானந்த சுவாமிகள் வந்தார்கள். எனக்கும் அவருக்கும் ஏற்கனவே அறிமுகம் இருந்த காரணத்தால், அவரைக் கண்டதும் வணக்கம் சொன்னேன்.

சுவாமியைக் காட்டி, 'இவனைத் தெரியுமா?' என்று என்னிடம் பாவேந்தர் கேட்டார்கள்.

நான், 'தெரியும்' என்று பதில் சொன்னேன். பிறகு 'இசையமுது' நூலில் உள்ள 'சேரன் செங்குட்டுவன்' என்ற பாட்டை, 'பிலகரி' ராகத்தில் இசையமைத்ததைப் பாடிக் காட்டினேன். பாடி முடித்ததும் உரையாடல்கள் நடந்தது. நாங்கள் மூவரும் அய்யாவிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டோம்.

சுவாமி அவர்கள், 'பாரதிதாசன் மிகப்பெரிய கவிஞர். இந்தச் சகாப்தத்தில் ஒரு கவிஞனுக்கு உள்ள மிடுக்குடன் வாழ்பவர் இவர் ஒருவர்தான். எல்லோரையுமே வா! போ! என்றுதான் அழைப்பார். அவர் வயதிலும் பெரியவர்தான்' என்று சொல்லிவிட்டு அய்யாவை முதன்முதலாகச் சந்தித்த விவரத்தையும் சொன்னார்:

கடலூரில் ஒரு இலக்கியக்கூட்டம்! சுவாமியும் பாவேந்தரும் கலந்துக்கொண்டார்களாம். கூட்டம் தொடங்குவதற்குமுன் பேச்சாளர்கள் எல்லோரும் மேடையிலே அமர்ந்துவிட்டார்கள். பாவேந்தர் வரவுக்கு எல்லோரும் காத்திருந்தார்கள்.

புதுவையிலிருந்து வந்த பாவேந்தர் அவர்கள் நேராக மேடைக்குப் போய் அமர்ந்தார்கள். அய்யாவைக் கண்டதும் எல்லோரும் எழுந்து நின்று வணக்கம் கூறி அமர்ந்தார்கள். பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்த சரவணபவானந்தா சுவாமியை ஒருமுறை பார்த்துவிட்டு,

‘ஏம்பா! எவனோ சாமியாரு இந்தக் கூட்டத்திலே கலந்துக்கிறதாகச் சொன்னாங்களே, வந்துட்டானா?’ என்று அவரிடமே பாவேந்தர் கேட்டதும்,

‘நான்தான் அது’ என்று சுவாமி சொன்னாராம்.

‘எங்கே இதை எல்லாம் காணோம்’ (தாடிமீசை) என்று கையால் முகத்தைத் தடவி ‘சைகை’ காட்டிக் கேட்டாராம் வேந்தர்.

‘நான் அதை எல்லாம் விரும்பாதவன்; உங்கள் கருத்துகள் பலவற்றை நான் ஏற்றுக்கொள்பவன்’ என்று சுவாமி சொன்னாராம்.

‘ஓ அப்படியா! பரவாயில்லே’ என்று பாவேந்தர் சொன்னாராம்.

அதிலிருந்து சரவணபவானந்த சுவாமிகள் கடைசி வரைக்கும் பாவேந்தர்மீது அன்பும் மரியாதையும் வைத்திருந்தார். பாண்டிச்சேரிக்குப் போகும் போதெல்லாம் பாவேந்தரைப் பார்க்காமல் வருவதில்லையாம்.

புதுவையில் இருக்கும்போது எனது உடல்நிலை கொஞ்சம் பாதிக்கப்பட்டது. சீதபேதி தொடர்ந்து இருந்தமையால் உடல் பலவீனமடைந்தது. எனவே கம்பெனியிலிருந்து விலகிக்கொள்வது என்றும், சென்னைக்கு வந்து நிரந்தரமாகத் தங்கிவிடுவதென்றும் முடிவு செய்தேன்.

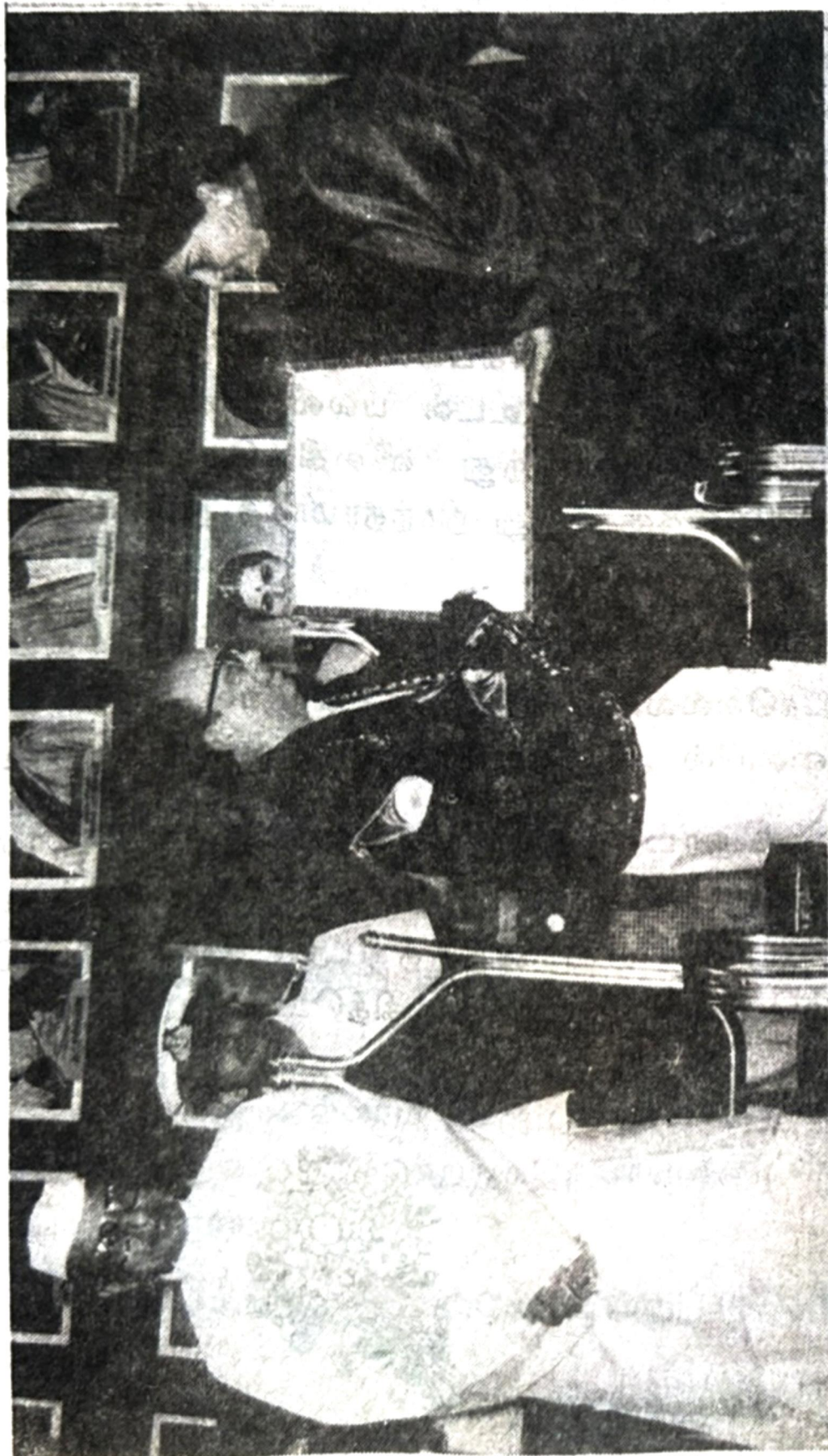
புரட்சிக் கவிஞரைப் பார்க்கப்போகும் போதெல்லாம் எனது உடல்நிலை பற்றி ஒருதாயின் நிலையில் அனுதாபத்துடன் அவர்கள் விசாரிப்பார்கள்.

நாடகத்துக்கு வசூல் குறைய ஆரம்பித்தது. எனவே 3. 7. 52க்குப் பிறகு திண்டிவனம் வந்தோம். நிர்வாகி சிவானந்தத்திடம் சொல்லிக்கொண்டு கம்பெனியிலிருந்து விலகிச் செண்டேன்.

மேதகு ஆளுநர் முன்னிலையில் தமிழக முதல்வர் மாண்புமிகு
செல்வி ஜெயலலிதா அவர்கள் கலைமாமணி விருது வழங்குகிறார். (26. 1. 1992)

சென்னையில் பாவேந்தருடன்

பிறகு 6. 8. 52 அன்று நான் சென்னை வந்தேன். நான் சென்னைக்கு வந்த விபரத்தை சகோதரர் மன்னர் மன்னனுக்கு எழுதினேன்.

பாவேந்தர் சென்னை வரும் விபரத்தை எனக்கு எழுதினார் மன்னர் மன்னன். அதன்படி 29. 8. 52 அன்று பாவேந்தரைச் சென்னையில் சந்தித்தேன்.

அன்று இரவே கிருபா அமெச்சூர்ஸ் நாடகத்துக்காக பெங்களூர் செல்ல வேண்டியதாய் இருந்தது. ஆகையால் அய்யாவிடம் விவரத்தைச் சொல்லி விடைபெற்றுக் கொண்டேன்.

எனக்குச் சென்னையில் முதன்முதலாக தில்ருபா வாசிக்கும் வாய்ப்பைக் கொடுத்தவர் டாக்டர் இராமமூர்த்தி அவர்கள்தான். கிருபா அமெச்சூர்ஸ் என்ற அந்தக் குழுவின் முழுப் பொறுப்பும் இவருடையதே. இதில் நடிப்பவர்கள் அனைவரும் டாக்டர்கள், இஞ்சினீயர்கள்தான். இவர்கள் யாருக்கும் ஊதியம் கிடையாது. போகும் இடத்தில் எல்லாம் எங்களுக்கு நல்ல உபச்சாரம் நடக்கும்.

பிரபல வக்கீல் வி. சி. கோபாலரத்தினம் என்பவர் சுகுண விலாச சபையில் சபா நடிகர். இவருடைய மருமகன்தான் டாக்டர் இராமமூர்த்தி.

தமிழ்நாடு அனைத்து விசுவகர்ம மக்கள் சார்பில் தந்த பாராட்டு விழாவில்
நன்றி கூறுகிறார் தில்லுபா.

பாவேந்தர் கொடுத்த கைக்கடிகாரம்

20. 10. 52 அன்று இரத்தக் கண்ணீர் படத்துக்கு வாசிக்கும் பொருட்டு, கோடம்பாக்கத்தில் திரு. பி. ஏ. பெருமாள் முதலியார் அவர்கள் வீட்டில் நடந்த ஒத்திகைக்குப் போனேன்.

பாவேந்தரின் 'பெண்களே உலகப் பெண்களே!' என்ற பாட்டிற்கு இசையமைத்தவர் சிதம்பரம் ஜெயராமன் அவர்கள். அந்தப் பாட்டுக்காக இசைக்குழுவினரின் ஒத்திகை நடந்துகொண்டிருக்கும்போது பாவேந்தரும் பி. ஏ. பி. அவர்களும் வந்தார்கள். எல்லாரும் இருவருக்கும் வணக்கம் சொன்னோம்.

'இந்தாப்பா! ஜெயராமா! இந்தப் பாட்டுக்கு இடையில் இந்த தில்ருபாவை வாசிக்கச் சொல்லு'

என்று பாவேந்தர் சொன்னதும், எல்லோரும் ஆச்சரியத்துடன் என்னைப் பார்த்தார்கள். எனக்கு ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இல்லை.

பாண்டிச்சேரியில் கலைஞர்களுக்கெல்லாம் மிகமிக வேண்டிய குடும்பம் ஒன்றுண்டு. பேரீ அம்மாள் என்று எல்லோராலும், அன்போடும் மரியாதையோடும் அழைக்கப்படும் அந்தத் தாயின் குடும்பத்தில் உள்ள

அத்தனைப்பேரும் பல இசைக்கருவிகளை வாசிப்பவர்கள்.

அவர்கள் என்னிடம், ஒரு தாயைப்போல அன்பு காட்டியவர்கள்; வீணை வாசிப்பவர்கள். அவர்கள் ஒரு நாடகம் நடத்த இருப்பதாகவும் அதற்கான இசைப்பொறுப்பை என்னை ஏற்றுக் கொள்ளும்படியும், உடனே புறப்பட்டு வரும்படியும் கடிதம் எழுதியிருந்தார்கள்.

கலை நிகழ்ச்சிக்காகத் திருவனந்தபுரம் சென்றிருந்த நான் 3. 2. 53 அன்று காலை வந்ததும் கடிதம் கண்டு இரவு பாண்டிச்சேரிக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றேன்.

பாவேந்தர் வெளியூர் சென்றிருந்தார்கள். மன்னர் மன்னனைச் சந்தித்தேன். ஓய்வு இருந்த நேரத்தில் எல்லாம் வீட்டிலும், கடைவீதியில் இருந்த பாரதிதாசன் பதிப்பகத்திலும் சந்தித்தேன். ஒருநாள் அங்கு வந்திருந்த எழுத்தாளர் இராதாமணாளனை மன்னர் மன்னன் எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

புதுவை, பிரெஞ்சு ஆதிக்கத்தின் கீழ் இருந்தமையால் வெளிநாட்டுப் பொருள்கள் ஏராளமாகக் கிடைத்துக் கொண்டிருந்த நேரம். எனவே அதுவரை கைக்குக் கடிகாரம் வாங்காமல் இருந்த நான், பாண்டிச்சேரியில் ஒரு கடிகாரம் வாங்கும் எண்ணத்துடன் இருந்தேன். அதற்கான பணத்தை முன்கூட்டியே எடுத்துக்கொண்டு போயிருந்தேன்.

எனது எண்ணத்தை மன்னர் மன்னனிடம் தெரிவித்தேன். இருவரும் கடைக்குச் சென்று 'சில்வானியா' என்ற கைக்கடிகாரத்தை வாங்கினோம். எனக்கு, முதன்முதலாகக் கைக்கடிகாரம், அதுவும் வெளிநாட்டுக் கைக்கடிகாரம் வாங்கியதில் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை.

கடிகாரத்தை (விலை 50 ரூபாய்) வாங்கிய பிறகு, சோதனைச் சாவடியைத் தாண்டி எடுத்துக்கொண்டு வருவதில் உள்ள சிரமத்தை மன்னர் மன்னனிடம் நான் தெரிவிக்குமுன்பே, அவர் 'கடிகாரத்தை என்னிடமே கொடுத்துவிட்டுப் போங்கள். அப்பா சென்னைக்கு வரும்போது அவரிடம் கொடுத்தனுப்புகிறேன்' என்றார்.

கடிகாரத்தைப் பாவேந்தர் கொண்டு வருவதா! நடக்கக்கூடியதா? இந்தச் சாமான்யக் கலைஞனுக்கு அப்படியொரு பாக்கியம், கிடைக்க இருக்கிறதா? என்ற வியப்பில் மூழ்கிய நான் அன்புச் சகோதரர் மன்னர் மன்னனிடம், அவர் விருப்பப்படியே கடிகாரத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, 7. 2. 52ஆந் தேதி நாடகத்தையும் முடித்துக்கொண்டு சென்னை திரும்பினேன்.

ஒருநாள் மன்னர் மன்னன் கடிதம் வந்தது, 'அப்பா சென்னைக்கு வருகிறார். கடிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்' என்று.

அவர் குறிப்பிட்ட முகவரிக்கு, அதாவது எழும்பூர் ஐஸ் பேக்டரிக்கு எதிரிலுள்ள லாட்ஜுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றேன்.

பஸ்ஸிலே போகும்போதே உள்ளத்தில் ஆயிரம் எண்ணங்கள்! கவிச்சிங்கத்தின் அன்புக்குப் பாத்திரமாகி விட்டோம். வாழ்க்கையில் எல்லாருக்கும் கிடைக்குமா இந்த நற்பேறு? ஏதோ பூர்வ ஜென்மத்திலே ஏற்பட்ட உறவு என்று சொல்லுகிறார்களே, அது இதுதானோ? எது எப்படி இருப்பினும்,

அவரின் யானொரு துரும்பு
அன்பினுக் கேது வரம்பு
தவப்பயன் இதுவோ? என்
தலைமுறை போற்றும் இறைவன்

என்று எண்ணியவாறு பாவேந்தரைக் கண்டேன். வணக்கம் கூறி நின்றேன். ஏறுநடை வாய்க்கப் பெற்றோன் எவர்க்கும் அஞ்சா நெஞ்சத்தினன், 'வா!' என்றார்.

'எப்படி இருக்கிறே? தம்பி ஒரு கைக் கடிகாரம் கொடுத்தான், இந்தா!'

என்று சொல்லிக் கொடுத்தார்கள்.

பெற்றேன்; பேருவகை கொண்டேன். நன்றியை எப்படிக் காட்டுவதென்றே புரியவில்லை. கொஞ்சநேரம் இருந்துவிட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டேன்.

'நானைக் காலையிலே வா!' என்றார்கள்.

மறுநாள் காலையிலே தமிழ்த்தாயின் தலைமகனைக் காணச் சென்றேன். டாக்ஸி கொண்டுவரச்

சொன்னார்கள். இருவரும் புறப்பட்டு சைனாபஜாருக்கு அருகில் இரண்டொரு இடங்களுக்குச் சென்றுவிட்டுத் திரும்பும்போது மூர்மார்க்கெட்டிலுள்ள பானு மிலிட்டரி ஓட்டலுக்குப் போகும்படிச் சொன்னார்கள்.

சற்று நேரத்தில் ஓட்டலுக்கு வந்ததும் உள்ளே சென்று அமர்ந்தோம். மாணேஜர் வணக்கம் கூறிவிட்டு, அய்யாவிடம் வந்து முதலாளி இன்னும் வரவில்லை என்ற விபரத்தைச் சொல்லிவிட்டு, 'என்ன சாப்பிடுகிறீர்கள்?' என்றார். 'ஒன்றும் வேண்டாம்' என்று அய்யா சொன்னார்கள்.

'இல்லை, இல்லை. கண்டிப்பாக நீங்கள் ஏதாவது சாப்பிடத்தான் வேண்டும். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் முதலாளி வந்து விடுவார்' என்று மாணேஜர் சொன்னதும்,

'சரி! சரி! நான் வந்து போனதாகச் சொல்லு' என்று கூறிவிட்டு, 'வா போகலாம்' என்று என்னை அழைக்கவும் காரில் ஏறி எழும்புருக்கு வந்தோம்.

எதற்காக அங்கு வந்தார் என்ற விபரமே எனக்குத் தெரியவில்லை. அவராகச் சொன்னால்தானே! அவரிடம் யார் கேட்பது?

ஆக, திருமணம் சம்பந்தமாக அங்குப் போனோம் என்று பிறகு தெரியவந்தது. மன்னர் மன்னன் அல்லது இளைய சகோதரியார் ரமணி - அவர்கள் திருமணம் விஷயமாகத்தான் இருக்கும் என்று கருதுகிறேன்.

சம்பந்தி நிலையில் இருக்கிற ஒருவரின் ஓட்டலில் பச்சைத் தண்ணீர்கூட அருந்தக் கூடாது என்ற வைராக்கியத்தில்தான் அங்கு வைத்த குளிர்ப் பானத்தைக்கூட சாப்பிடாமல் வந்துவிட்டார் என்று தெரிகிறது.

பாவேந்தரிடம் கைக்கடிகாரம் பெற்ற விஷயத்தை அறிந்த பல நண்பர்கள் ஆச்சரியத்தில் மூர்ச்சையடையும்படி கேட்டார்கள். அண்ணன் பி. எஸ். வேங்கடாசலம் அவர்களிடம் கைக்கடிகாரத்தைப் பெருமையுடன் காட்டினேன்.

‘தம்பி, எல்லாருக்கும் இப்படிப்பட்ட பாக்யம் கிடைப்பது அரிதிலும் அரிது’ என்றார்.

பட்டுக்கோட்டையார் கடிகாரத்தைப் பார்த்துவிட்டு,

‘அண்ணே! உங்கள் வாத்தியத்தின் மீதும் உங்கள் மீதும் புரட்சிக் கவிஞர் தனி அன்பு வைத்திருக்கிறார். மற்றவர்கள் அவரிடம் இந்த அளவுக்கு அன்பைப் பெற முடியுமா என்பது சந்தேகமே’ என்றார்.

பின்னர் பட்டுக்கோட்டையார் திருமணம் பாவேந்தர் தலைமையில் நடந்தது.

எனது திருமண ஏற்பாடுகள் தீவிரமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. பாவேந்தரை எப்படிகும் திருமணத்தில் கலந்துகொள்ளச் செய்ய எண்ணினேன். அந்த நேரத்தில் எனது உடல்நிலை பாதிக்கப்பட்டதாலும், மேலும் வைதீக

முறைப்படி நடப்பதாலும், நேரில் சென்று அழைக்க இயலவில்லை. என்றாலும், மன்னர் மன்னனுக்கு இது விஷயமாக எழுதினேன். அவருடைய திருமண ஏற்பாட்டில் முழுக்கவனம் செலுத்தி, செயலிலும் அய்யா ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்று பதில் வந்தது.

26. 5. 55இல் எனது திருமணம் ஈரோட்டில் நடந்தது.

26. 6. 55இல் திரு மன்னர் மன்னன் திருமணம் நடந்தது.

அய்யாவைச் சந்திப்பதில் நீண்ட இடைவெளி ஏற்பட்டது. டி. கே. எஸ். குழுவில் நடிப்பதற்காகக் குடந்தையைச் சேர்ந்த இசைக்கலைஞர் ஒருவர் வந்து சேர்ந்தார். அவர் என்னுடன் நெருங்கிப் பழகினார்.

இயக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் நடத்தும் திருமணங்களில் பாவேந்தரின் பாடல்களை மட்டும் 2 மணி நேரம் பாடிக் கச்சேரி செய்வது என்ற முடிவில் அய்யாவின் பாடல்களுக்கு இசையமைத்து அவருக்குச் சொல்லி வைத்தேன்.

அவன் உடம்புக்கு என்ன?

7. 6. 60அன்று கடலூரில் டி. கே. எஸ். குழுவின் நாடகம் இருந்தது. அதற்காக 6ஆம் தேதி புறப்படுவதற்காக எழும்பூர் இரயிலடியில் குழுவினர் அமர்ந்திருந்தோம். குடந்தை நண்பர் பரபரபக்க ஓடிவந்தார்.

‘அண்ணே! பாரதிதாசன் இதே பிளாட்பாரத்தில் பெஞ்சில் உட்கார்ந்திருக்கிறார், வாருங்கள் அவரைச் சந்திக்கலாம். எனக்கு அறிமுகம் செய்து வையுங்கள். நல்ல வாய்ப்பு’ என்றார்.

நான் சற்றுத் தயங்கினேன். அய்யாவைச் சந்திப்பதில் நீண்ட இடைவெளி ஏற்பட்டுவிட்டதால், அவர்கள் என்னை நினைவில் வைத்திருப்பார்களா? என்ற யோசனையில் ஆழ்ந்தேன்.

‘என்ன அண்ணே! யோசனை பன்றீங்க! எழுந்து வாங்கண்ணே!’ என்று அவர் விடாப்பிடியாக அழைத்தார்.

அந்த நேரம்தான் பாட்டாலும், பண்பாலும் உயர்ந்த என் பாசத்திற்குரிய பட்டுக்கோட்டையார் இறந்து எட்டு மாதங்கள் ஓடி மறைந்த நேரம்.

கவிவேந்தன் அமர்ந்திருந்த திக்கு நோக்கி இருவரும் சென்றோம்.

‘அய்யா! வணக்கம்’ என்றேன்.

‘வா! நல்லா இருக்கிறாயா! ஏ இப்படி ஆச்ச! அவன் உடம்புக்கு என்ன?’

வீரசிங்கத்தின் வாயினின்றும் வெளிப்பட்ட இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டதும், என்னை மறக்கவில்லை என்பதும் பட்டுக்கோட்டையாரின் மறைவைத்தான் கேட்கிறார் என்பதும் எனக்குப் புரிந்தது.

‘பீனிஸம்’ எனும் நோயால் அவஸ்தைப்பட்டதால் அறுவைச் சிகிச்சை செய்துகொண்டார் பட்டுக்கோட்டையார் என்ற விபரத்தைச் சொன்னேன்.

குடந்தை நண்பரையும் அறிமுகம் செய்துவைத்தேன். ‘தங்களுடைய பாடல்களை மட்டும் இரண்டு மணிநேரம் திருமணவிழாக்களில் பாடுவதற்கான ஏற்பாட்டினைச் செய்துள்ளோம். இவர்தான் பாடுகிறார். அய்யாவின் சிபாரிசு வேண்டும்’ என்றேன்.

மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்பாடு செய்வதாகச் சொன்னார்கள். இதற்குள் இரயில் பிளாட்பாரத்துக்கு வந்தது.

அய்யாவின் சாமான்களை எல்லாம் அவருக்குரிய இரண்டாம் வகுப்புப் பெட்டியில் கொண்டுபோய் வைத்துவிட்டு (அந்தக் காலத்தில் 1, 2, 3 என மூன்று வகுப்புகள் என்று உண்டு). அய்யாவின் அருகில் அமர்ந்திருந்தேன். சாத்துக்குடிப் பழம் சாப்பிட்டுக்கொண்டே உரையாடினார்கள், எனக்கும் இரண்டொரு களைகள் கொடுத்தார்கள். உள்ளம் உவகையால் நிறைந்திருந்தது.

வண்டி புறப்படும் நேரம் நெருங்கியதும் விடைபெற்றுக் கொண்டு இறங்கி வந்தேன். புதுத்தெம்பு ஏற்பட்ட பூரிப்பில் கடலூர் புறப்பட்டேன்.

தி. நகர் - இராமன் தெரு, எண். 10
இல்லத்தில் சந்திப்பு!

ஏறத்தாழ ஓராண்டுக்குப் பிறகு, என்னுடன் டி. கே. எஸ். நாடகக் குழுவில் நடிகனாகப் பணியாற்றிய

தம்பி நடராஜன் (என்னடி முனியம்மா புகழ்) என் வீட்டுக்கு வந்து, 'அண்ணே! பாரதிதாசன் உடனே உங்களை வரச்சொன்னார். தியாகராய நகர், இராமன் தெரு. 10 நெம்பர் வீட்டில் இருக்கிறார்' என்றான்.

எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. 'என்ன விபரம்? விளக்கமாகச் சொல்லு; நீ எப்போது சந்தித்தாய்? அய்யா எதற்காக என்னை வரச்சொன்னார்கள்?' என்றேன்.

திரைப்படம் எடுப்பதற்காக வந்திருக்கிறார்கள். படத்தின் பெயர் பாண்டியன் பரிசு. அதிலே ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்து குரூப் டான்ஸ் ஆடுகிறார்கள். நான் அதற்கான ஒத்திகைக்குப் போயிருந்தேன். நடராஜ் சகுந்தலா அவர்கள்தான் நடன ஆசிரியர். படத்திலே வரும் ஒரு பாட்டுக்கு இசையமைப்பது சம்பந்தமாக பேச்சு நடந்தது. அப்போது, பாரதிதாசன் அவர்கள்,

டி. கே. எஸ். நாடகக் குழுவிலிருந்த சண்முகம் இங்கேதான் சென்னையிலே இருக்கிறதாச் சொல்லுச்சு. 'தில்லுபா'ங்கிற இசைக்கருவியை வாசிக்குமே! அது நல்லா இசையமைக்கும்!

என்று சொன்னதைக் கேட்டேன். உடனே நான், அய்யா நானும் டி. கே. எஸ். குழுவிலே அண்ணனோட இருந்தவன்தான். சண்முக அண்ணனைப் பார்த்து வரச் சொல்லுட்டுங்களா?' என்றேன்.

'உடனே வரச் சொல்லு' என்றார்கள் - என்று நடராஜன் விபரம் சொன்னதும், மறுநாள் 30. 7. 61 அன்று

காலையில் நேராகப் பாவேந்தரைக் காணத் தியாகராய நகர் இராமன் தெரு, 10ஆம் நெம்பர் இல்லம் நோக்கிப் போனேன்.

மிகப் பெரிய வீடு. உள்ளே நுழைந்ததும் பாரதிதாசன் பிக்சர்ஸ் என்ற பெயர்ப் பலகை கண்ணில் தென்பட்டது. அங்கு நிலவிய சூழ்நிலை கலகலப்பாக இருந்தது. பாவேந்தரின் மருகர் தண்டபாணி, டைரக்டர் முருகதாசா, நடன ஆசிரியர் நடராஜ் சகுந்தலா இன்னும் பல நண்பர்கள் இருந்தார்கள்.

அந்தப் பெரிய ஹாலின் ஓரத்திலே வலது பக்கத்தில் ஒரு டேபிள் நாற்காலி போடப்பட்டிருந்தது. அந்த நாற்காலியில் ஒல்லியான உருவம் அமர்ந்து கொண்டு பாவேந்தர் எழுதியதையெல்லாம் பிரதி எடுத்துக் கொண்டிருந்தது. அவர்தான் கவிஞர் திரு பொன்னடியான்.

அய்யாவை பார்த்து வணக்கம் கூறினேன்.

‘நான் சென்னையில் தங்கியிருப்பது உனக்குத் தெரியாதா?’ என்றார்கள்.

‘தெரியாதுங்கய்யா! நான் பெரும்பாலும் டி. கே. எஸ். நாடகக் குழுவோடும் நடனக் குழுவினரோடும் வெளியூர் சென்று விடுகிறேன். நேற்று நடராஜன் வந்து சொன்னதும் புறப்பட்டு வந்தேன்’ என்றேன்.

சரி, ‘பாண்டியன் பரிசு படம் சம்பந்தமான வேலைகள் நடந்து கொண்டிருக்கிறது’ என்று அங்கிருந்த

அனைவரையும் எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார்கள். என்னைப் பற்றியும் அவர்களிடம் சொன்னார்கள்.

அன்று பூராவும் அங்கிருந்து பாவேந்தருடன் உணவருந்தினேன். வயிற்றுக்கு மட்டுமா உணவு கிடைத்தது? செவிக்கும், அறிவுக்கும் கிடைத்த இலக்கியச் சுவையில் மூழ்கினேன்.

‘இந்தா! இந்தப் பாட்டுக்கு இசையமைச்சிட்டு வா’ என்று ஒரு பாட்டைக் கொடுத்தார்கள். அது முழுவதும் நினைவில் இல்லை.

பல்லவி

அம்மா அப்பா நீங்கள் என்னை வளர்த்தீர் - தமிழ்
அய்யா நீங்கள் எனக்கு அறிவைக் கொடுத்தீர்!

(அம்மா அப்பா)

அனுபல்லவி

இம்மாநிலத்தில் நான் பதினாறாண்டும்
எய்தினேன் செய் நன்றி மறவாமை வேண்டும்

(அம்மா அப்பா)

பாண்டியன் பரிசு படத்திற்கு, திரு கே. வி. மகாதேவன் இசையமைப்பாளராக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தார். அப்படி இருந்தும் இந்தப் பாட்டுக்கு என்னை இசையமைக்கப் பணித்தார்கள். மகிழ்ச்சியும் தயக்கமும் கலந்த உணர்வுடன் பாடலைப் பெற்றுக்கொண்டு புறப்பட்டேன்.

‘பியட்’ காரில் என்னை வீட்டுக்குக் கொண்டுபோய் விட்டு வரும்படி பாவேந்தர் சொன்னதும் காரில் வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

2. 8. 61 அன்று காலை 10 மணிக்கெல்லாம் தி. நகர், இராமன் தெரு இல்லம் சென்று பாவேந்தர் கொடுத்த ‘அம்மா அப்பா’ பாட்டுக்கு இசையமைத்திருந்ததைப் பாடிக் காட்டினேன். கவனமாகக் கேட்ட பாவேந்தர், படத்தில் அந்தப் பாட்டுக்கான சூழ்நிலையை விளக்கினார்கள்.

அதாவது பாண்டியனுடைய அரசவையில் மன்னனின் மகளுடைய நடன அரங்கேற்றம் நடக்கிறது. அதே சமயம் எதிரியின் படைகள் நாட்டுக்குள் நுழைகின்றது.

நடன நிகழ்ச்சியும் படைகள் நுழைவதும் மாறி, மாறிக் காட்டப்படுகிறது.

இதற்குத் தக்கபடி இசையமைப்பு இருக்கவேண்டும் என்றார்கள்.

இதற்குள் பல நண்பர்கள் வரவே அவர்களிடம் உரையாடல் தொடங்கிற்று. பிறகு,

நீலவான் ஆடைக்குள் உடல்மறைத்து
நிலாவென்று காட்டுகின்றாய் ஒளிமுகத்தை

என்னும் பாட்டைத் தொகையறாப் போல் பாடி,

முழுமை நிலா அழகு நிலா
முளைத்தது வீண் மேலே

என்ற பாட்டை திஸ்ர தாளத்திலும் பீம்பிளாஸ்
ராகத்திலும் இசையமைத்ததைப் பாடினேன்.

பிறகு, கௌரி மனோகரி ராகத்தில் ஆதிதாளத்தில்
அமைத்த 'தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர்' சிவரஞ்சனி
இராகத்தில் இசை அமைத்த

சூடாத மலரானேன்
தோயாத புனலானேன்
ஆடாத அரங்கானேன்
அன்பன் இல்லாததனால்

என்ற பாடலை பாடி முடித்தேன். உடனே கவிஞர்
அவர்கள்

'அதென்னப்பா! தோயாத புனலானேன்' என்று
கேட்டார்கள்.

ஆமாங்கய்யா! நீராடுவதற்குக்கூட தகுதியில்லாத
தண்ணீர் என்று சொன்னேன்.

'இசையமைப்பு ரொம்ப நல்லா இருக்கு' என்று
மனம் விட்டுப் பாராட்டினார்கள்.

அன்று இரவு 8 மணிவரையில் மகிழ்ச்சியுடன்
இசைத் தேனையும் இலக்கியத்தேனையும் பருகிய
கனிப்பில் இல்லம் வந்து சேர்ந்தேன்.

4. 8. 61 அன்று எப்போதும் போல் பாவேந்தர் இருக்கும் இடம் நோக்கிச் சென்றேன்.

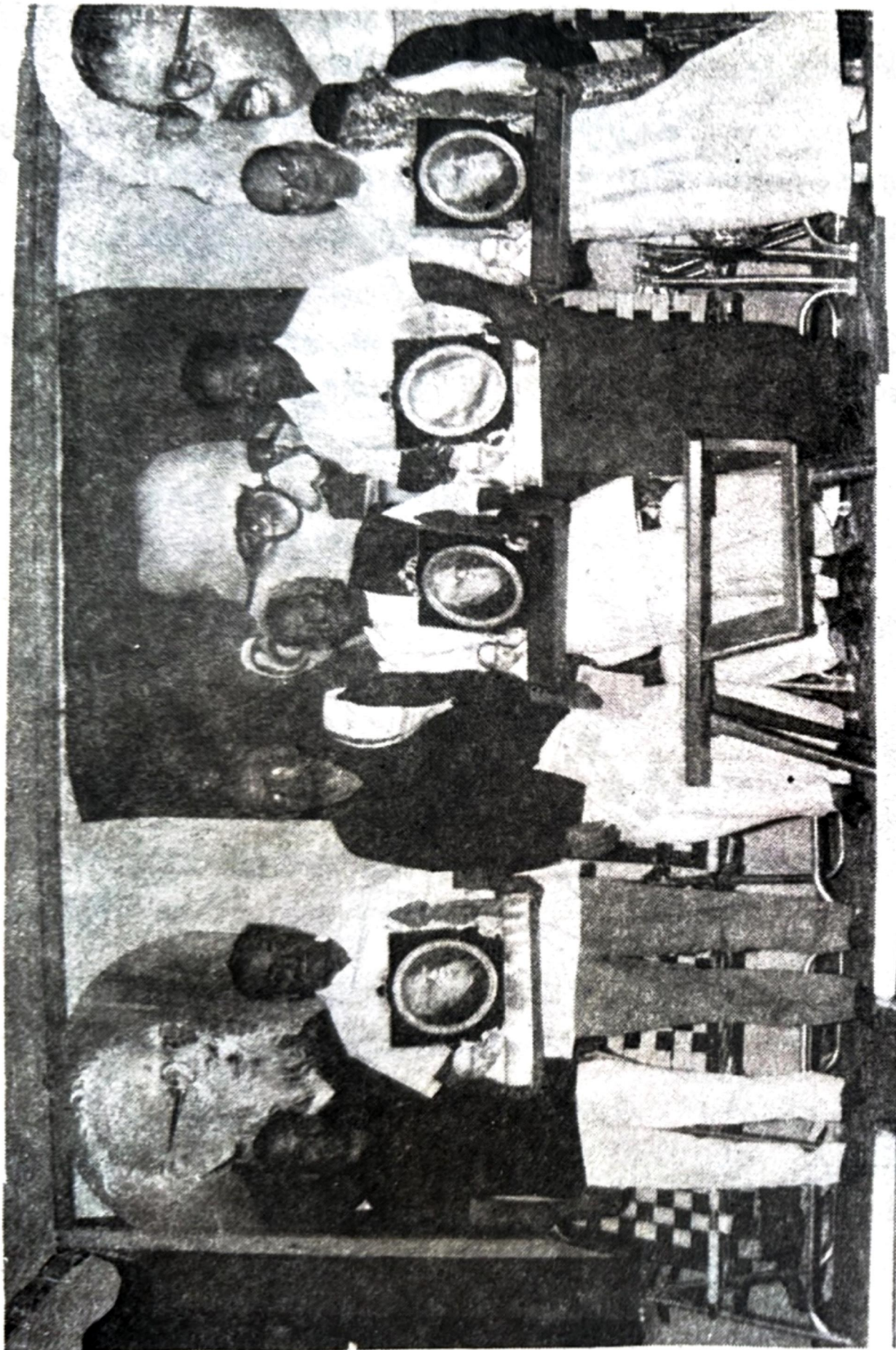
சாரங்கா ராகத்திலும், சுத்த தன்னியாசி ராகத்திலும் இசையமைத்த 'அம்மா அப்பா' என்ற பாடலைப் பாடிக் காண்பித்தேன்.

திருப்தி அடைந்து, படத்திற்கு இதையே வைத்துக் கொள்ளலாம் என்றார்கள். நான் அடைந்த பூரிப்பை வார்த்தைகளால் வருணிக்க இயலாது.

திராவிடர் கழகம் சார்பில் தலைவர் கி. வீரமணி அவர்கள்
பெரியார் விருது வழங்கியக் காட்சி.

என் இல்லம் வந்த பாவேந்தர்

பேரறிஞர் அண்ணா எழுதிப் புரட்சித் தலைவர் மாண்புமிகு எம். ஜி. ஆர். அவர்கள் நடித்த 'நல்லவன் வாழ்வான்' படத்திற்கு தில்ரூபா வாசிப்பதற்காக இசையமைப்பாளர் டி. ஆர். பாப்பா அவர்கள், முதன்முதலாக என்னை அழைத்தார். அதற்கான ஒத்திகை 5. 8. 61ஆம் நாள் நடந்தது. 7. 8. 61 அன்று மெஜெஸ்டிக் ஸ்டுடியோவில் அதன் ரிக்கார்டிங் நடந்தது.

இந்தப் படத்திற்கு வாசித்தது என்னுடைய வாழ்க்கையில் ஒரு திருப்பு முனையாக அமைந்தது என்றே சொல்லவேண்டும்.

பிறகு டி. கே. எஸ். நிறுவனத்தால் தயாரிக்கப்பட்ட புதிய நாடகமான 'சித்தர் மகள்' ஒத்திகையும் 13ஆந் தேதி நாடக நிகழ்ச்சியும் இருந்தது.

14. 8. 61அன்று மாலை வெளியில் சென்றுவிட்டு வீடு திரும்பியதும், எனது துணைவி பழனியம்மாள், 'சற்றுமுன் ஜீப் காரில் பாரதிதாசன் அவர்கள் வந்தார்கள்' என்றார்.

'அப்படியா! என்ன சொன்னார்கள்?' என்றேன். உங்களை நாளை காலை 10 மணிக்குள் கம்பெனி

வீட்டுக்கு அவசியம் வரச்சொன்னார்கள். ஜீப் காரிலே உட்கார்ந்திருந்த அவர்களைப் பார்த்ததும், யாரோ காவல்துறை அதிகாரிதானோ என்று நான் பயந்துவிட்டேன் என்றார்.

‘ஆமாம், ஒருவகையில், அதாவது தமிழைக் காத்ந்தவர்களில், தமிழுக்கு காவல் இருந்தவர்களில் இருப்பவர்களில் அய்யா அவர்கள் மேலதிகாரிதான்’ என்று நான், பதிலுரைத்தேன்.

15. 8. 61ஆம் நாள் காலை 9 மணிக்கெல்லாம் பாவேந்தரைக் காணச் சென்றேன். அன்று இசையமைப்பாளர் கே. வி. மகாதேவன் வந்து இசையமைக்கும் பணியில் ஈடுபட்டார்.

அன்று அய்யாவுடனும், மற்ற நண்பர்களுடனும் அமர்ந்து பகலுணவு சாப்பிட்டேன். எனக்கு அன்று மாலை 6 மணிக்கு டி. கே. எஸ். நாடகம் ‘சித்தர் மகள்’ ஆர். ஆர். சபாவில் இருந்ததால் அய்யாவிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு புறப்பட்டேன்.

23. 8. 61 அன்று அய்யாவைக் காணச் சென்றேன். திரைப்படம் சம்பந்தமாகத் தீவிரமான முயற்சிகள் நடந்து கொண்டிருந்தன.

பெண்ணினத்தின் மீது பற்று

‘பாண்டியன் பரிசு’ படத்தில் நிறைய ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்து நடனம் ஆடுவதற்காக நடிகர்களும் நடிகைகளும் வந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒருநாள் ஒத்திகைக்காக வந்திருந்த பெண்ணும், அவளுடைய தாயும் பாவேந்தரிடம் வந்து கண்ணீர்விட்டு அழுதார்கள். உடனே அய்யா அவர்கள்,

‘என்ன?’ என்றார்கள்.

‘அய்யா! நாங்கள் குடியிருக்கும் வீட்டுக்கு வாடகை பாக்கி இருக்கிறது. வேலை நடைபெறாததால் கொடுக்க முடியவில்லை. பணம் வந்ததும் கொடுத்து விடுகிறோம் என்று வீட்டுக்காரரிடம் சொன்னோம். அதெல்லாம் முடியாது. நாளைக்குள் பணம் கொடுக்காவிட்டால் வீட்டிலுள்ள சாமான்களையெல்லாம் எடுத்துத் தெருவிலே போட்டுடுவேன்னு மிரட்டுகிறார்; எங்களுக்கு வேறு ஆதரவு யாருமே இல்லை’ன்னு பெண்ணின் தாயார் சொல்லிக் கண்ணீர் வடித்தார்கள்.

பாவேந்தருக்கு வந்தது கோபம், ‘யாரவன்? பெண்களிடத்திலே இப்படி இரக்கமில்லாமெ நடந்துக்கிறவன்? நீங்க எவ்வளவு பாக்கி கொடுக்கணும்?’ என்று கேள்வியை அடுக்கிக்கொண்டே போனார்கள்.

300 ரூபாயென்று அந்த அம்மாள் சொன்னதும்,

அங்கே இருந்த ஸ்டண்டு மாஸ்டரை அழைத்தார் பாவேந்தர். அவரிடம் 300 ரூபாயைக் கொடுத்து,

‘இந்தாப்பா! அந்த வீட்டுக்காரங்கிட்டே இந்தப் பணத்தைக்கொண்டு போய்க் கொடுத்திட்டு, பெண்களிடத்திலே இப்படி நடந்துக்கிறது சரி இல்லேன்னு சொல்லிட்டுவா! மீறிப் பேசினாண்ணா ரெண்டு ஒதை கொடுத்துட்டு வா’

என்று சொல்லி அந்தப் பெண்ணையும் தாயாரையும் அனுப்பி வைத்தார்கள்.

இதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு, பாவேந்தரின் முரட்டுக் குணத்தைப் புரிந்துகொள்ள முடிந்தது. அதாவது, பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டால் பிரச்சனை தீர்ந்துவிடுகிறது. அப்படி இருக்க, வீட்டுக்காரனை உதைத்துவிட்டு வரச் செல்கிறாரே! அது எதற்கு? என்று என்னுள் கேட்டுக்கொண்டேன்.

பெண்ணினத்தின் மீது அன்பும் மதிப்பும் வைத்து அவர் கவிதை எழுதியதோடு மட்டுமல்ல, உண்மையில் அவர்கள்பால் - அவர்கள் எப்படிப்பட்டவர்களாக இருந்தாலும், அவர்கள் சொல்லுவது உண்மையா? பொய்யா? என்று விசாரிக்காமல்கூட உடனே உதவி செய்கின்ற பாங்கினை அவரிடம் கண்டேன்.

அன்று இரவு 8 மணிக்குமேல் பியட்காரில் என்னை வீட்டுக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள்.

மன்னர் மன்னனுடன் உரையாடல்

28. 8. 61 அன்று பாமன்னன் திருக்கோவிலை நாடிச் செல்லும்போது குடந்தை நண்பரையும் அழைத்துச் சென்றேன். அன்று புதுவையிலிருந்து சகோதரர் மன்னன் மன்னன் வந்திருந்தார். அவரோடு நீண்ட நேரம் தனியாக அளவளாவிக் கொண்டிருந்தேன்.

நான் வந்து பார்த்த அளவிலே, படம் சம்பந்தமான வேலைகள், திருப்தி அளிக்கின்ற வகையில்

இல்லை என்பதை அவரிடம் சொன்னேன். அவரும் பாவேந்தர் படம் எடுக்கும் விஷயம் ஆரம்பத்திலிருந்தே மனதிற்கு திருப்தி அளிக்கவில்லை என்று சொன்னார். இருவரும் மனக்குறைகளைப் பரிமாறிக்கொண்டோம். ஆனால் அய்யாவிடம் யார் சொல்வது?

30. 8. 61 முதல் 13. 9. 61 வரை சேலம், நாகர்கோயில் ஆகிய ஊர்களில் டி. கே. எஸ். நாடகத்திற்காகச் சென்றேன். நாகர்கோயிலில் இருக்கும்போது எனது முன்றாவது மகன் இளங்கோவன் உடல்நலம் குன்றி இருப்பதாகத் தகவல் வந்தது.

13ஆம் தேதி சென்னை திரும்பியதும் அதிர்ச்சி தரும் செய்தியைக் கேட்டுப் பதறிப்போனேன். ஆம்! 4 மாதக்குழந்தை இளம்பிள்ளை வாதநோயால் தாக்குண்டு ஒரு கை செயலிழந்துவிட்டது. அவனுக்கு சிகிச்சை அளிப்பதற்கு எல்லாவகையிலும் முயற்சிகள் செய்தேன். இருப்பினும் செயலிழந்த அவனுடைய கையை இன்றுவரை சரிப்படுத்த முடியவில்லை.

குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு, பல டாக்டர்களிடம் காண்பிக்க அலைந்தேன். பலன் கிடைக்கவில்லை. மனம்பட்ட வேதனைகளுக்கிடையே ஒருநாள் காலை 9 மணிக்கே தி. நகர் சென்றுவிட்டேன். அய்யாவின் பாடல்கள் சிலவற்றைப் பாடிக் காட்டினேன். திருமண நிகழ்ச்சிகளில் இரண்டு மணி நேரம் அவரது பாடல்களை மட்டும் பாடும் வகையில், இசைக் கருவிகளுடன் மெல்லிசைக் கச்சேரி போன்று நடத்த

ஏற்பாடு செய்து தரும்படிக் கேட்டேன். பூரண சம்மதம் தெரிவித்தார்கள். அருகில் இருந்த அமிர்தலிங்கம் என்ற நண்பரிடம் நினைவுபடுத்தும்படி என்னிடம் சொன்னார்கள். பிறகு,

வாழ்வீனில் செம்மையைச்
செய்பவள் நயே

என்ற பாடலை அம்சத்வனி ராகத்தில் ஆரம்பப் பாட்டாகவும் மற்றும்,

உவகை உவகை உலகத்தாயின் கூத்து
கௌரி மனோகரி இராகத்திலும்,

வாழ்வதிலும் நலம் சூழ்வதிலும்
மாண்டு இராகத்திலும்,

எல்லார்க்கும் நல் இன்பம்

மணிரங்கு இராகத்திலும் இசையமைத்ததைப் பாடிக் காட்டினேன். புரட்சிக்கவிஞர் பேருவகை அடைந்தார்கள்.

பாரதிதாசன் வாழ்க என்று எழுதும்
பட்டுக்கோட்டையார்

ஒருநாள் மாணவர்கள் சிலபேர் அய்யாவைக் காண வந்தார்கள். லயோலா கல்லூரி மாணவர்கள் என்று நினைக்கிறேன். கல்லூரியில் நடக்கும் இலக்கிய விழாவில் கலந்து கொள்ளுவதற்குத் தேதி வாங்க வந்தவர்களில் ஒருவர்,

‘பட்டுக்கோட்டை கல்யாணசுந்தரம் பாடல்களை எழுதுமுன் தலைப்பில் பாரதிதாசன் வாழ்க’ என்று எழுதிவிட்டுத்தான் பாடல்களை எழுதுவாரு என்று கேள்விப்பட்டோம். அவர் தங்களிடம் எத்தனை ஆண்டுகள் மாணவராக இருந்து பயிற்சி பெற்றார்? என்று கேள்வியை எழுப்பினார்.

உடனே பாவேந்தர் அவர்கள், ‘அவன் ஒன்றும் என்னிடம் வந்து இருந்தது இல்லை; இதோ! (அருகில் இருந்த என்னைச் சுட்டிக்காட்டி) இவருதான் அவனை சுட்டிக்கிட்டுவந்து அறிமுகப்படுத்தினாரு. அவனைவிட இவரு நல்லா எழுதுவாரு’ என்றார்கள்.

பாவேந்தர் வாயால் அப்படி என்னைப் பற்றிச் சொன்னதன் காரணமாகத்தான் ‘பாமலர்கள்’ என்ற ஒரு கவிதை நூலை என்னால் எழுத முடிந்ததோ என்னவோ?

அது மட்டுமல்ல, ‘கல்யாணப் பரிசு’ படத்தின் விழாவின்போது உடல் நலமின்மையால் கேடயத்தைப் பெற, பட்டுக்கோட்டையார் நேரில் செல்ல முடியவில்லை. எனவே அந்தக் கேடயத்தை அவரிடம் வீட்டுக்கு வந்து கம்பெனியார் கொடுத்தார்கள். அப்போது அருகிலிருந்த என்னை அவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கும்போது,

‘அண்ணன் திருபா என்ற வாத்தியத்தை வாசிப்பதில் திறமை மிக்கவர். பாவேந்தர் இவர் வாசிப்பை ரசித்துப் பாராட்டினார். என்னைவிட நன்றாகப் பாடல்கள் எழுதுவார்’

என்று மனம் திறந்து சொன்னார், பட்டுக்கோட்டையார்.

இப்படி பாவேந்தரும் பட்டுக்கோட்டையாரும் என்மீது வைத்திருந்த அன்பையும், பாசத்தையும் நினைக்கும்போது இனி அந்த மாதிரி, உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவர்கள் விளம்பரம் ஆகாத ஒரு சாமான்யனிடம் அன்பும் பரிவும் தாட்டுவது என்பது நடக்கக்கூடிய செயலா என்று எண்ணிப் பார்க்கும்போது வியப்புத்தான் ஏற்படுகிறது.

பாவேந்தருக்கு யானை அணிவித்த மாலை!

முத்தமிழ்க் காவலர் கி. ஆ. பெ. விசுவநாதம் அவர்கள் முன்னின்று ஏற்படுத்திய புலவர் குழுவின் கூட்டம் தஞ்சையில் நடைபெற்றபோது, நடந்த நிகழ்ச்சியைப் பாவேந்தர் அவர்கள் தமக்கே உரிய பாணியில் அவர் வாயால் சொல்வதைக் கேட்கும் பேறு பெற்றேன்.

தஞ்சையில் நடந்த புலவர் குழுக் கூட்டத்தில் தலைவராக யாரைத் தேர்ந்தெடுப்பது என்ற பிரச்சினை வந்ததாம். அப்போது வயதில் முத்தவரைத் தேர்ந்தெடுக்கலாம் என்று கருத்து நிலவியபோது, ஒவ்வொருவருடைய வயதையும் கேட்டறிந்தார்களாம்.

தோற்றத்தில் பாவேந்தரைவிட வயது அதிகமாக இருக்கும் என்று எண்ணியவர்களெல்லாம் குறைந்த வயதுள்ளவராகவே இருந்தார்களாம். ஆக அனைவரையும் விட பாவேந்தர்தான் வயதில் முத்தவராக இருந்தாராம். ஆனால் தோற்றத்தில் பலபேரைவிட இளையவராகத் தோன்றியதைப் பெருமைபடக் கூறினார்கள்.

தம்மை அழகுபடுத்திக் கொள்வதில் தனி அக்கறை காட்டுவது கவிஞர் அய்யாவின் இயல்புதானே?

பிறகு புரட்சிக் கவிஞர் அவர்கள் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு, மரியாதைகள் செய்யப்பட்டு, யானை மூலம் அய்யாவுக்கு மாலை அணிவிக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சியை உள்ளம் நெகிழ்த்தக்க வகையில் உரைத்ததும், அந்த யானைமீது அவருக்கு இருந்த அன்பை ஆச்சரியத்துடனும் பெருமையுடனும் கூறிய பாங்கினை நாள் பூராவும் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கலாம்.

**8 கிரகங்கள் ஒன்று சேர்ந்தால்
நமக்கென்னவாம்?**

அய்யாவுடைய அறிவார்ந்த சுவை மிக்க நிகழ்ச்சிகளை அவர்கள் வாயால் சொல்லக் கேட்கும்போது உணர்ச்சியும் உற்சாகமும் தன்னாலேயே ஏற்பட்டுவிடும். ஆசிரியராக இருந்தவர்கள் அல்லவா?

ஒருசமயம் எட்டுக் கிரகங்கள் ஒன்றுசேரும் சம்பவம் மிகைப்படுத்தப்பட்ட நேரம். இதைப் பற்றிப் பரபரப்பாகவும் பேசப்பட்டது.

அன்று மக்கள் நடமாட்டம் குறைவாகவே இருக்குமென்றும் காய்கறி மார்க்கெட்டுகள், இறைச்சிக் கடைகள் எல்லாங்கூட இயங்காது என்றும் பரவலாகப் பேசப்பட்டது. நாங்கள் விடைபெற்றுக் கொள்ள அய்யாவிடம் நின்றோம். அப்போது,

‘ஏம்பா! நாளைக்குத்தானே இந்த எட்டுக் கிரகங்கள் ஒண்ணு சேருதுன்னு சொல்லி மக்களை குழப்பி கிட்டிருக்காங்க!’ என்றார்கள்.

‘ஆமாங்கய்யா! மார்க்கெட், கடைகள் எல்லாமே நாளைக்கு முடித்தான் இருக்குமாம். பஸ்போக்குவரத்துக்கூட சரியானபடி இருக்குமாங்கிறது சந்தேகம்’ என்றேன்.

‘என்ன பைத்தியக்காரத்தனம்? இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டிலேயும் இப்படி இருக்கிறாங்களே! சரி, போயிட்டு, நீங்க எல்லாம் நாளைக்கு காலையிலே வாங்க’ண்ணு விடை கொடுத்தார்கள்.

மறுநாள் காலை நண்பர் அமிர்தலிங்கம், நான் இன்னும் பல நண்பர்கள் அனைவரும் அய்யாவின் இருப்பிடம் வந்து சேர்ந்தோம்.

எங்களைப் பார்த்ததும் ‘வாங்க!’ என்று கூறிவிட்டு ‘ஏம்பா! இன்னிக்கு கவிச்சிக்கடை ஒண்ணும் இருக்காதா?’ என்றார்கள்.

‘ஆமாங்கய்யா! யாரும் கறி, மீன் எதுவுமே சாப்பிடக்கூடாதுன்னு வேறே சொன்னாங்க’ என்றேன் நான்.

‘சரி; முஸ்லீம் சகோதரர்கள் யாரும் இதையெல்லாம் சட்டை பண்ண மாட்டாங்களே! ஏம்பா! இவனே!’ என்று டிரைவரைக் கூப்பிட்டார்கள்.

‘பாண்டியன் பரிசு’ படத்துக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்த ஸ்டண்டு மாஸ்டரை அழைத்து, ‘இந்தப்பா! நீயும் கூடப்போ, முஸ்லீம் சகோதரர்கள் இருக்கும் பகுதிக்குக் காரை எடுத்துட்டுப் போய், கறி, மீன், கோழி, எது கிடைச்சாலும் வாங்கிப் போட்டுட்டு வா!’ என்றார்கள்.

உடனே நான் மீர்சாகிப் பேட்டை மார்க்கெட்டை நினைவு படுத்தினேன்.

‘சென்னை நகரம் பூராவும் தேடி, எத்தனை நாழிகையானாலும் பரவாயில்லை, கறி மீனோடதான் நீ வரணும்’

என்று மறுபடியும் அழுத்தமாக அவருக்கு ஆணையிட்டார்கள்.

பியட்கார் புறப்பட்டது. ஒரு மணி நேரத்துக்குப் பிறகு கறி, மீன், கோழி எல்லாமே வாங்கிக்கொண்டு, கார் வீட்டுமுன் வந்து நின்றது.

முகம் மலர ‘கிடைச்சதா?’ என்று அய்யா கேட்டார்கள்.

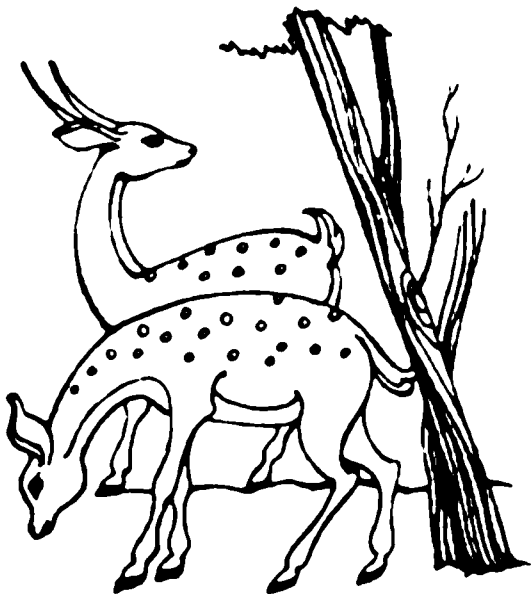
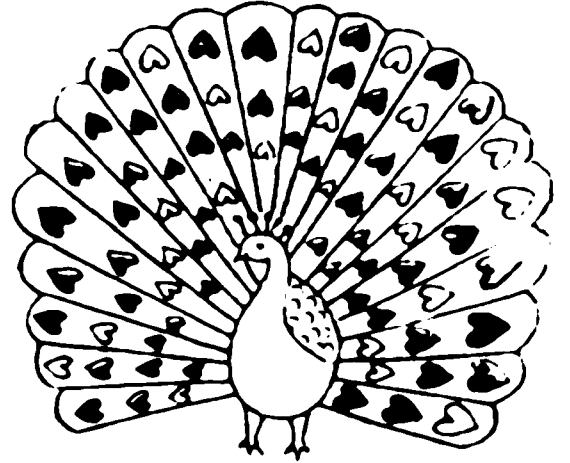
டிரைவரும், ஸ்டாண்டு மாஸ்டரும், ‘அமாங்கய்யா!’ என்று கூறிவிட்டு உள்ளே எடுத்துக்கொண்டு போனார்கள்.

‘சீக்கிரமா எல்லாம் தயாராகட்டும். இன்னிக்கு இதையெல்லாந் தின்னக்கூடாதுங்கிறானுங்களே? நாமெல்லாம் தின்போம்: அதனாலே என்ன ஆகப்

போறோம்கிறதையும் பார்ப்போம்' என்று அய்யா சொன்னதும் சிரிப்பொலி வீட்டை நிரப்பியது.

காலமெல்லாம் மூடப் பழக்க வழக்கத்தைச் சாடும் முத்தமிழ்க் கவிஞருடன், பகுத்தறிவு இயக்கத்தைச் சேர்ந்த எங்களுக்கு இப்படியொரு வாய்ப்புக் கிடைத்தது என்றால் அதைப் பெரும்பேறு என்றுதான் சொல்லவேண்டும். கடைசிவரைக்கும் தாம் கொண்ட கொள்கையில் உறுதியாகவே இருந்தார்கள்.

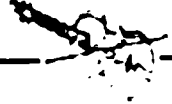
அனைத்துலகத் தமிழ்க்கவிஞர் பெருமன்றத்தில் உறுப்பினன்!

நாடு, மொழி, மக்கள், இயல், இசை, நாடகம் இப்படி அனைத்துத் துறைகளிலும் தம்மை ஈடுபடுத்திக் கொண்ட ஒரே கவியரசன் பாவேந்தரைத் தவிர, இந்த இருபதாம் நூற்றாண்டில் எந்தக் கவிஞரும் இல்லை.

அனைத்துலகத் தமிழ்க் கவிஞர் பெருமன்றம் ஆரம்பித்து, கவிஞர்களையெல்லாம் ஓர் அமைப்புக்குள் கொண்டுவர வேண்டுமென்ற பேரவா, செயல் வடிவம் பெற்றது.

1962ஆம் ஆண்டு என்று எண்ணுகிறேன். தியாகராய நகர் இராமன் தெரு 10ஆம் நெம்பர் இல்லத்தில் அனைத்துலகத் தமிழ்க் கவிஞர் பெருமன்றம் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. அன்று நான், சிதம்பரம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தில் டி. கே. எஸ். குழுவினருடன் நாடக நிகழ்ச்சிக்குச் சென்றிருந்தேன். எனவே ஆரம்ப விழாவில் கலந்துகொள்ள இயலாமையை அய்யாவிடம் முன்கூட்டியே தெரிவித்திருந்தேன்.

நாடக நிகழ்ச்சியை முடித்துக்கொண்டு சிதம்பரத்திலிருந்து சென்னை வந்தேன், அய்யாவைக்

கண்டு அனைத்துலகத் தமிழ்க் கவிஞர் பெருமன்றத் தொடக்கவிழா பற்றிய விபரங்களையும், அதனுடைய இலட்சியங்களையும் அவர் பெருமிதத்துடன் கூறியதைக் கேட்டு மகிழ்ந்தேன்.

10. 2. 62 அன்று என்னைச் சந்தித்த கவிஞர் பொன்னடியான் வசம் அனைத்துலகத் தமிழ்க்கவிஞர் பெருமன்றத்தின் நுழைவுக் கட்டணமாக ஒரு ரூபாய் கொடுத்து உறுப்பினர் ஆனேன், அதைப் பெற்றுக்கொண்டேன்.

பாரதிதாசன் பீகர்ஸ்

11, போய்ஸ் ரோடு, மதராஸ் - 18.

திரு. ஏ. பி. சண்முகனார் அவர்களிடமிருந்து கவிஞர் பெருமன்றத்தின் நுழைவுக் கட்டணமாக ஒரு ரூபாய் பெற்றுக்கொண்டேன்.

பொன்னடியான்

தலைவர்க்காக

10. 2. 62.

மேற்படி மெமோ காகிதத்தில் அவர் எழுதிக் கொடுத்தது இன்னமும் என்னிடம் இருக்கிறது.

1965இல் மேற்படி மன்றம் 'தமிழ்க் கவிஞர் பெருமன்றம்' 112, சோலையப்பன் தெரு, சென்னை- 21, என்று மாறிய பிறகும் மூன்று ரூபாய் செலுத்தி உறுப்பினன் ஆனேன்.

அனைத்துலகத் தமிழ்க் கவிஞர் பெருமன்றத்தின் குரலாகவும் தமிழ்க் கவிஞர்களின் கேடயமாகவும் 'குயில்' இதழ் வெளிவரத் தொடங்கியது.

'ஆயிரம் கவிஞர்கள் எழுதும் ஏடு' என்று தமது 'பரம்பரையை வளர்க்கும் பொருட்டு நடத்தினார்கள். 16 பக்கங்கள் 16 காசு விலையில் குயில் வந்தது. முதல் பக்கத்தில் பெரும்பாலும் பாவேந்தரின் கவிதையைத் தாங்கி வெளிவந்தது. ஆண்டு ரூ. 3-50 என்று ஆண்டுக்கு சந்தா செலுத்தினேன். தொடர்ந்து 'குயில்' எனக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது.

தமிழ் மக்கள் பிழையின்றித் தமிழைப் பேசவும் எழுதவும் கற்றுக்கொள்ளும் விதத்தில் 'குயில்' ஏட்டில் பாவேந்தர் அரியதொரு பணியைச் செய்தார்கள். அந்தப் பணி தடைப்பட்டது. இது தமிழுக்கும், தமிழனுக்கும், தமிழ்நாட்டுக்கும் மிகப்பெரிய இழப்பாகும். இன்று அப்படி ஒரு இதழ் வருகிறதா? தெரியவில்லை. வரவேண்டும் குயில் இதழில் வந்த தலைப்புகள் தமிழ்ச்சுவை சொட்டச்சொட்ட இருந்தன.

1. கேட்டலும் கிளத்தலும்
2. தமிழைச் சரியாய் எழுதுக
3. பாட்டுக்கு இலக்கணம்
4. வல்லெழுத்து மிகாத இடங்கள்

அய்யா அவர்கள் 'பா' என்று மட்டும் போட்டு எழுதியவை என்றென்றும் போற்றிப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய செல்வக் களஞ்சியங்களாகும்.

யாழ்சையும் தமிழோசையும்

நேரிசை ஆசிரியப்பா!

அறைக்குள் யாழ்சை ஏதென்று சென்றே

எட்டிப் பார்த்தேன், பேத்தி

நெட்டுருப் பண்ணினாள் நீதிநாற்றிரட்டையே!

இப்படி அவருடைய கவிதைகளும், இளங்கவிஞர்களை ஊக்குவிக்கும் வகையில் அவர்களுடைய புகைப்படங்கள், வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் எல்லாம் தாங்கி வந்த குயிலின் குரல் தமிழகமெல்லாம் ஒலித்தது.

இதற்கிடையில் இராயப்பேட்டையில் குடியிருந்த நான், கோடம்பாக்கத்தில் சொந்தமாக வாங்கிய வீட்டிற்குக் குடிபுகுந்தேன். இங்கு வந்த பிறகு, தொடர்ந்து நடந்த தொழில் ஒருபுறம் என்றாலும் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட பல சோதனைகளும், வேதனைகளும் எண்ணிலடங்கா!

குறிப்பாக, டி. கே. எஸ். குழுவினருந்து விலகவேண்டிய சூழ்நிலை. எனது துணைவி பழனியம்மாளின் உடல்நிலை பாதிக்கப்பட்டது. வீடு சம்பந்தமான பணிகளுக்காகப் பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு என்னைத் தொல்லைப்படுத்திய சண்டாளர்களின் தாக்குதல், எவர்சிலவர் கம்பெனி ஒன்று சிறிய அளவில் ஆரம்பிக்கப்பட்டு மோசம் செய்த கூட்டாளிகள் - இப்படி எத்தனையோ!

நான் இராயப்பேட்டையில் இருந்தபோது எனது கெழுதகை நண்பர்கள் கவிஞர் மின்னூர் சீனிவாசன்

அவர்களும், தஞ்சைவாணன் அவர்களும், என்னிடம் மிகுந்த மரியாதையும், அன்பும்கொண்டு பழகிய கவிஞர் களாவார்கள்.

தஞ்சைவாணன் அவர்கள் இராயப்பேட்டையில் தனியாக அறை எடுத்துத் தங்கியிருந்தார். ஒரு சமயம் அவருடைய இருப்பிடம் சென்றபோது, அவர் எழுதியிருந்த ஒரு நாடகத்தைப் படித்துக் காட்டினார். அதில் ஒரு திரைப்படத்திற்கு எப்படிக் காட்சிகளை விரிவாகவும், நுட்பமாகவும் பிரிப்பார்களோ அப்படிச் சொன்னார். இவர் ஒரு நல்ல இயக்குநர் ஆகும் திறமையை தன்னகத்தே கொண்டிருந்தார் என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

பிறகு ஒரு சமயம் பாவேந்தரிடம் நான் சென்று வந்த விபரங்களையெல்லாம் கேட்டுப் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தார். இவரும் பாவேந்தரிடம் கொசுவைப்பற்றி ஒரு பாடலை பாடிக் காட்டியதாகவும் பாவேந்தர் புன்னகையுடன் பாராட்டியதையும் சொன்னார்.

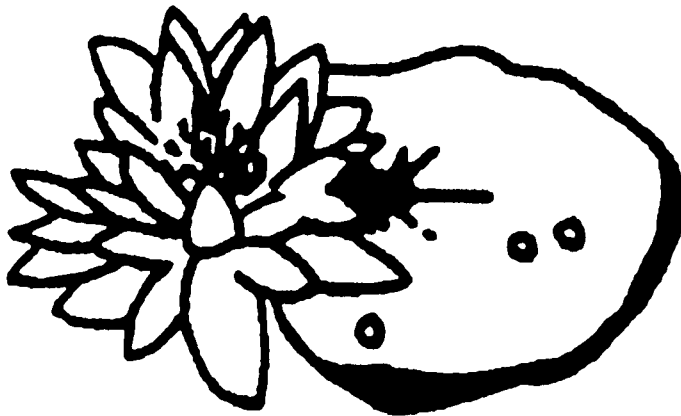
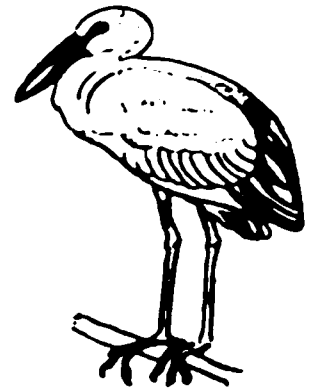
திரைப்பட மெட்டுகளில், தாம் எழுதிய பாடல்களை சிதம்பரம் ஜெயராமன் அவர்களைப் போல் பாடிக்காட்டுவார்.

கவிஞர் மின்னூர் சீனிவாசன் அவர்கள் அடக்கமே உருவானவர். என்னைப் பற்றிய விபரங்களை நன்கு அறிந்துகொண்டவர். இனிமையாகப் பேசுவார். நான் பாவேந்தரைச் சந்தித்தது பற்றி அறிந்து கொள்ள என் இல்லம் வருவார்.

நாங்களிருவரும் பேசுவது வெளியே எவருடைய செவியிலும் விழாது. நானாவது கொஞ்சம் உரக்கப் பேசுவேன். அவர் மெதுவாகத்தான் பேசுவார். நாங்களிருவர் பேசுவதைப்பற்றி 'என்ன, நீங்களிருவரும் பேசிக்கொள்வது உங்களுக்காவது கேட்குமா?' என்று எனது துணைவி கேட்பார்.

நான் கோடம்பாக்கம் சென்ற பிறகு இரண்டொரு தடவைகள் வந்தார். அவருக்குத் திருமணம் நடந்த பிறகும் பணியில் அமர்ந்த பிறகும் நாங்கள் சந்திப்பது அறவே இல்லை என்றானது. ஆனாலும் என் உள்ளம் அவரைப்பற்றிய நினைவுகளை அவ்வப்போது எண்ணியபடியே இருக்கிறது.

பாவேந்தர் விழாவில் தில்ருபா கச்சேரி!

25. 12. 62 அன்று ஓட்டல் தர்மப் பிரகாஷில் சென்னை சகோதரிகள் நடன நிகழ்ச்சிக்கு நான் வாசிக்கப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். குடந்தை நண்பர் வந்தார்.

‘அண்ணே! பாவேந்தருக்குத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் விழா நடத்த இருக்கும் செய்தி உங்களுக்குத் தெரியுமா?’ என்றார்.

‘தெரியும். விழாவுக்குப் போகலாம் என்று எண்ணியுள்ளேன்’ என்றேன் நான்.

‘நாம் ஏற்கனவே பாவேந்தரின் பாடல்களைக் கச்சேரி செய்யலாம் என்று முடிவு செய்தோமே! அதன்படி நமது இசைக் கச்சேரியை ஒரு அரங்கேற்றம்போல அதில் நடத்தலாமே’ என்றார்.

‘விழாநாள் முடிவு செய்து நிகழ்ச்சி நிரல்கள் எல்லாம் முடிவாகிப் பத்திரிகையிலும் செய்தி வந்திருக்கிறதே! இந்த நேரத்தில், நமது நிகழ்ச்சியை எப்படி வைத்துக்கொள்வார்கள்? கொஞ்சம் முன்பே முயற்சி செய்திருந்தால் நமது இசைக் கச்சேரியை வைக்க, பாவேந்தரின் கவனத்துக்குக் கொண்டு

போயிருந்தால் நிச்சயமாக வைக்க ஏற்பாடு பண்ணி இருப்பார்கள்' என்றவாறு என் ஐயத்தைக் கூறினேன்.

'எப்படியோ, நீங்கள் பாவேந்தரிடம் நேரில் வந்து கேட்டால் நிச்சயம் நமது கச்சேரி நடக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது' என்றார் நண்பர்.

'சரி, பார்ப்போம்' என்று சொல்லி நடன நிகழ்ச்சிக்கு அவரையும் அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டேன்.

மறுநாள் 15. 12. 62ஆந் தேதி அந்த நண்பரை அழைத்துக்கொண்டு தி. நகர், இராமன் தெருவிலுள்ள பாவேந்தர்இல்லம் சென்றேன். மாலை சுமார் 5 மணி இருக்கும்.

பாமன்னரின் தனியறைக்கு இருவரும் போனோம். அய்யா வெளியில் புறப்பட ஆயத்தமாக இருந்தார்கள். வணக்கம் கூறினோம்.

'வெளியில் புறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்' என்றார்கள்.

'சரிங்கய்யா' என்று சொல்லிவிட்டு, 'அய்யாவுக்கு தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் கேடயம் கொடுத்து கௌவரப்படுத்துவதாகப் பத்திரிகைகளில் செய்தி வந்திருக்கு. அந்த விழாவிலே எங்களுடைய இசை நிகழ்ச்சி நடத்துவதற்கு வாய்ப்புக் கிடைத்தால்....' என்றேன்.

'சரி இரு' என்று சொல்லிவிட்டு, மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி' அவர்கட்கு ஒரு கடிதம் கொடுத்தார்கள். அதில்,

‘இக்கடிதம் கொண்டுவரும் இசைக்கலைஞர்கள் நம்மவர்கள். விழாவிலே இசை நிகழ்ச்சி நடத்த விரும்புகிறார்கள். இவர்கள் கேட்கும் நேரத்தை ஒதுக்கவும்’

என்று எழுதிக் கொடுத்து, ‘சீனி வேங்கடசாமிகிட்டே இதைக் கொண்டு போய்க் கொடு’ என்று கூறிவிட்டுப் புஷ்கோட்டு சட்டையின் பித்தான்களைக் கூடப் போடாமல் அவசரமாகப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள்.

மறுநாள் காலை திருவல்லிக்கேணிக்குச் சென்றோம். வாலாஜா சாலையிலிருந்து ஸ்டார் டாக்ஸிக்குத் திரும்பும் முனையில் மாடியில் இருந்த மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி அவர்களைக் கண்டு வணக்கம் கூறினோம்.

அவரும் பதிலுக்கு வணக்கம் சொல்லிவிட்டு, முகமலர்ச்சியுடன், ‘நீங்களிருவரும் யாரென்று தெரியவில்லை; என்ன செய்தி?’ என்று கேட்டார்கள்.

எனது பெயரைச் சொல்லி, நண்பர் பெயரையும் சொன்னேன்.

‘நாங்களிவரும் இசைக்கலைஞர்கள்; பாவேந்தரின் பாடல்களை இரண்டு மணி நேரம் கச்சேரி செய்யும் வகையில் நான் இசையமைத்துள்ளேன். இவர் பாடுகிறார். தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் அய்யாவுக்குக் கேடயம் வழங்கும் விழாவில் எங்களுக்கு இசை நிகழ்ச்சி நடத்தும் வாய்ப்பினை ஏற்படுத்தித் தரவேண்டும்’ என்றேன்.

உடனே அவர், 'அப்படியா! மிக்க மகிழ்ச்சி. ஆனால் நிகழ்ச்சி நிரல்கள் எல்லாம் தயாரித்து முடிவாகிவிட்டதே! இனிமேல் எப்படி உங்களுடைய நிகழ்ச்சியை வைத்துக் கொள்வது? முன்பே தெரிந்திருந்தால் ஏற்பாடு செய்திருக்கலாம்' என்றார்.

'நாங்கள் அய்யாவைக் கண்டு இது விபரம் சொன்னோம். அவர் தங்களுக்கு ஒரு கடிதம் கொடுத்தார்; இதோ!' என்று கடிதத்தைக் கொடுத்தேன்.

கடிதத்தை வாங்கிப் படித்துப் பார்த்தார். அவ்வளவு தான்!

'அவரே இப்படி எழுதியிருக்கும்போது... சரி உங்கள் இசை நிகழ்ச்சியை எப்போது வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லுங்கள்! பாவேந்தரின் பாடல்களைப் பாடுவதும் பொருத்தம்தான்'

என்று சொல்லிவிட்டு நிகழ்ச்சி நிரல் தாளைக் கொடுத்தார். நான் சொன்னேன்:

'உங்களுக்கும் சிரமம் ஏற்படாத வகையிலும், நிகழ்ச்சி நிரலைப் பாதிக்காத வகையிலும் நன்றி நவில்வதற்குமுன் எங்கள் இசை நிகழ்ச்சியை வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று எண்ணுகிறேன். தங்களுடைய அபிப்பிராயத்தையும் சொல்லுங்கள்.'

அவர் மெத்த மகிழ்ச்சியுடன், 'அப்படியே வைத்துக் கொள்ளலாம்; எனக்கும் திருப்திதான்!' என்றார்.

நாங்கள் விடைபெற்றுக்கொண்டு வந்தோம். உடனே பாவேந்தரிடம் சென்று நடந்த விபரத்தைச் சொல்லியபின் இல்லம் சென்றோம்.

30. 12. 1962 என்று நினைக்கிறேன். அய்யாவுக்கு மெமோரியல் ஹாலில் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் சங்கத்தின் சார்பில் பொன்னாடை போர்த்திக் கேடயம் கொடுக்கப்பட்டது.

புலவர் குழுவைச் சேர்ந்த பலரும் விழாவுக்கு வந்து பெருமைப்படுத்தினார்கள். குறிப்பிட்டபடி நன்றி கூறுவதற்கு முன் எங்கள் இசைக்கச்சேரி ஆரம்பமாயிற்று. எத்தனை முறை பாடினாலும் இன்பம் தரக் கூடியதும், எத்தனை முறை கேட்டாலும் சலிப்புத் தட்டாத பாடலுமான 'துன்பம் நேர்கையில் யாழெடுத்து நீ இன்பம் சேர்க்க மாட்டாயா?' என்ற பாவேந்தரின் இனியபாடலை நான் தில்ருபாவிலே வாசித்தேன். முடிந்ததும் மக்களின் கரவொலி அரங்கத்தை அதிர வைத்தது. நன்றி கூறலுடன் விழா இனிது முடிந்தது.

விழா இனிது முடிந்ததும். புலவர் குழுவைச் சேர்ந்த அத்தனை பேரும் பாவேந்தரை நாடி வந்து மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக்கொண்டார்கள். அய்யாவின் அருகில் நின்று கொண்டிருந்த என்னைச் சுட்டிக்காட்டி,

'இவர் இசைத்த இசைக்கருவி புதுமையாக இருந்ததே! 'உங்களுடைய துன்பம் நேர்கையில்' பாடலை தெள்ளத்தெளிவாக வாசித்தாரே! மிகவும் இனிமையான இசைக்கருவி! அதன் பெயர் என்ன?' என்று கேட்டார்கள்.

'தில்ருபா என்று பெயர். வடநாட்டு இசைக் கருவியாகும். அதை வாசிப்பதில் இவர் தனித்திறமை பெற்றவர்'

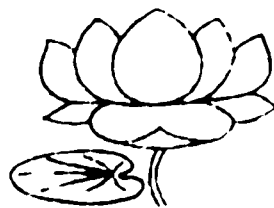
என்று பாவேந்தர் அய்யா அவர்கள் பதில் சொன்னபோது அவருடைய முகத்திலே ஏற்பட்ட பெருமிதத்தையும் பூரிப்பையும் நினைத்துப் பார்க்கும்போது, நான் பெற்ற உணர்வினை எழுத வார்த்தைகளே இல்லை.

பிறகு நாங்கள் வீடு செல்வதற்கு டாக்ஸி ஏற்பாடு செய்து கொடுக்கும்படி சீனி. வேங்கடசாமி அவர்களிடம் சொன்னார்கள்.

அப்போது ஒருவர் வந்தார். எனது பெயரைக் கேட்டார். சண்முகம் என்று சொன்னேன்.

‘பாவேந்தரின் துன்பம் நேர்கையில் பாட்டை வாசிக்கும்போது, ‘எங்கே? ஒரு எழுத்தையாவது விட்டு விடுவீர்களா என்று பார்த்தேன்! அவ்வளவு தெளிவாக வாசித்தீர்கள். மிகவும் இனிமை. எனது பாராட்டுக்களை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள்’ என்று தமது இதயபூர்வமான பாராட்டுக்களை தெரிவித்த அந்தப் பெருந்தகை, முன்னாள் அமைச்சர் கவியரசர் வேழவேந்தன் அவர்களாவார்கள்.

தமிழ்த்தாயின் தலைமகனாம் பாவேந்தரின் அரவணைப்பும், தமிழ்ச் சான்றோர்களின் அன்பான பாராட்டுதல்களையும் பெற்ற மகிழ்ச்சியில் இல்லம் திரும்பினேன்.

பாவேந்தர் - பூவராகன் - அருண் சந்திப்பு

‘பியட்’ காரை விற்ற பிறகு பெரும்பாலும் ஆட்டோ ரிக்ஷாவில்தான் அய்யா அவர்கள் பிரயாணம் செய்து வந்தார்கள்.

‘சண்முகம்! கோட்டைக்குப் போய் வரலாம்; ஆட்டோவைக் கொண்டுவா’ என்றார்கள்.

‘சரிங்கய்யா’ என்று சொல்லிவிட்டு ஆட்டோவைக் கொண்டு வந்தேன். உடை மாற்றிக்கொண்டு தயாராக இருந்தார்கள்.

ஆட்டோவில் ஏறிக்கொண்டோம். கோட்டை நோக்கி ஆட்டோ புறப்பட்டது. காங்கிரஸ் ஆட்சி இருந்த நேரம், மாண்புமிகு அமைச்சர் பூவராகன் அவர்களைச் சந்திக்கப் போகிறோம் என்ற விபரத்தையும், ‘பாரதப் பாசறை’ நாடகத்தை, சென்னையில் அரங்கேற்றிய பிறகு அரசின் சார்பாக ஒவ்வொரு மாவட்டத்தின் தலைநகரிலும் நடத்த அமைச்சர் ஒப்புதல் அளித்துள்ளார்கள் என்ற விபரத்தையும் போகும்போதே சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள்.

கோட்டை வந்ததும் நேராக அமைச்சர் இருக்குமிடம் சென்றோம். வாயிற்காப்போர்

பாவேந்தரின் திருமகனார் மன்னர் மன்னனுடன்
தமது மகன் பாரதிதாசனுடன் தில்லுபா

அய்யாவைப் பார்த்ததும் உள்ளே சென்றுவிட்டு வந்து, எங்களிருவரையும் அழைத்துக்கொண்டு போனார்.

அய்யாவைக் கண்டதும் மாண்புமிகு அமைச்சர் பூவராகன் அவர்கள், முகமலர்ச்சியுடன் வணக்கம் கூறி எழுந்து நின்று வரவேற்றார்கள். பிறகு நாடகத்தைப் பற்றிப் பேச்சு நடந்தது. தமிழ்நாடு பூராவும் நடத்த உறுதி அளித்தார்கள்.

‘நாடகத்துக்கு இசையை இவர்தான் அமைக்கிறார்’ என்று என்னையும் அறிமுகப் படுத்தினார்கள். அமைச்சரிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டோம்.

‘நேராக ஸ்டான்லி ஆஸ்பத்திரிக்குப் போ’ என்று ஆட்டோ டிரைவரிடம் ஆணையிட்டார்கள். சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் ஆட்டோ ஸ்டான்லி ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து சேர்ந்தது.

எழுத்தாளர் அருண் அவர்கள் நெஞ்சுவலி ஏற்பட்டு மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் தங்கியிருந்த அறையைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க கொஞ்சநேரம் ஆயிற்று.... பிறகு அவருடைய தனி அறைக்குப் போனோம்.

அய்யாவைப் பார்த்ததும், படுத்துக் கொண்டிருந்த அருண் அவர்கள் எழுந்து வணக்கம் கூறிவிட்டுக் குழந்தைபோல் தேம்பித் தேம்பி அழுதார். அன்பென்னும் பிடியில் எல்லோரையும் அரவணைக்கும் பண்பினராயிற்றே பாவேந்தர்.

‘கவலைப்படாதே! நீ நலம் பெற்றுவிடுவாய்.
விரைவில் பூரண நலம் பெறுவாய். அழாதே!’

என்று ஒரு தாயின் நிலையில் ஆறுதல் சொன்னார்கள்.

அருண் அவர்களின் துணைவியார் எங்கள் இருவருக்கும் காபி கொண்டுவந்து கொடுத்தார்கள். ‘இவர்தான் பாரதிதாசன். தமிழகத்தின் மிகப்பெரிய கவிஞர். பாரதியாருடன் நன்றாகப் பழகியவர்’ என்று அம்மையாரிடம் அய்யாவை அறிமுகம் செய்தார்.

பாரதியார் வாழ்க்கை வரலாற்றை மத்திய அரசின் உதவியுடன் சினிமா எடுப்பது பற்றியும் அதற்குக் கதை - வசனம் பாடல்கள் எழுதப் பாவேந்தரை முன்னாள் அமைச்சர் கோபாலரெட்டி கேட்டுக்கொண்டது பற்றியும், ‘பாரதப் பாசறை’ நாடகம் பற்றியும் சொல்லிவிட்டு, அதற்கு இசையமைக்கும் என்னையும் அறிமுகம் செய்தார்கள்.

‘பாரதியார் வாழ்க்கையை எழுத உங்களைத் தவிர வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? அதற்கான தகுதியும் உரிமையும் வேறு எவருக்கும் இல்லை. மிக்க மகிழ்ச்சி. பாரதியாரைப் பற்றிய குறிப்புகளை நானும் தங்களுக்குத் தருவதற்கு முயற்சிப்பேன்’ என்று அருண் அன்பொழுகக் கூறினார்.

‘பேப்பர் சிலவுக்கு மட்டும் ஆயிரத்துக்கு மேல் பிடிக்கும்பா! நாடகத்தை அரங்கேற்றிவிட்டுப் படத்துக்கான முயற்சியில் ஈடுபடவேண்டும்’ என்று

பாவேந்தர் சொல்லி முடித்தார்கள். பிறகு உடனே அங்கிருந்து புறப்பட்டோம்.

ஆட்டோவில் ஏறிய பிறகு, ‘அய்யா! நேராக வீட்டுக்குத்தானே’ என்றேன். ‘ஆமாம்’ என்றார்கள். மவுண்ட்ரோடு வந்ததும், தற்போது பேரறிஞர் அண்ணா சிலை இருக்கும் இடத்தில் ஓரமாக ஆட்டோவை நிறுத்தச் சொன்னார்கள். என் கையில் பத்து ரூபாய் நோட்டைக் கொடுத்தார்கள்.

திருவல்லிக்கேணிக்குப் போகும் வாலாஜாபாத் ரோட்டில் தர்பார் ஓட்டலைத் தாண்டி ஒரு பலகாரக்கடை. அந்தக் கடையைக் காட்டி, சில பலகாரங்களைச் சொல்லி, ‘இவற்றை வாங்கி வா’ என்று சொன்னார்கள்.

நான் அந்தக் கடைக்குப்போய் அய்யா சொன்ன பலகாரங்களை வாங்கிக்கொண்டு வந்து ஆட்டோவில் ஏறிக்கொண்டேன்; ஆட்டோ புறப்பட்டது. உடனே சொன்னார்கள்.

‘பழனியம்மாளுக்கு இவை மிகவும் பிடித்தமானவை. எனவேதான் இந்தப் பலகாரங்களை வாங்கச் சொன்னேன்’ என்றார்கள்.

ஆகா! வள்ளுவரும் வாசுகியும் மறுபிறவி எடுத்து இந்த மண்ணில் பிறந்தார்களோ! இந்தப் பாமன்னன் எழுதிய ‘குடும்ப விளக்கில்’ வயது முதிர்ந்தோர் பேசும் ஊடல் பேச்சு, முதியோர் காதல் பேச்சு இவை எல்லாம் சொந்த அனுபவத்தின் காரணமாக எழுந்த

உணர்வுகளோ! என்று புன்சிரிப்புடன் கேள்வியை எழுப்பிக்கொண்டே என் சிந்தனை ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

‘நிறுத்து!’ என்றார்கள். என் சிந்தனை ஓட்டத்தைத் தான் நிறுத்தச் சொன்னார்களோ என்று எண்ணிய நான் திடுக்கிட்டேன். தியாகராய நகர் 10, இராமன் தெரு இல்லம் வந்ததைப் பிறகுதான் உணர்ந்தேன். இருவரும் ஆட்டோவிலிருந்து இறங்கியதும் அய்யாவை வீட்டிலே விட்டுவிட்டு நான் விடைபெற்றுக்கொண்டேன்.

‘பாரதப் பாசறை’ நாடகத் தொடக்கவிழா!

25. 3. 63ஆம் நாள் பாரதப் பாசறை நாடகத் தொடக்கவிழா தி. நகர் இராமன் தெரு 10ஆம் எண் இல்லத்தில் நடந்தது. பெரிய கூடத்தில் பல நண்பர்கள் வந்து கலந்துகொண்டு விழாவைச் சிறப்பித்தார்கள். நாடகத்துக்கான பாடல்களை என்னிடம் கொடுத்து இசையமைக்கச் சொன்னார்கள்.

நாடகத் தொடக்கப் பாடலுக்கு இசையமைத்துப் பாடிக் காட்டினேன். திருப்தி அடைந்து, ‘மற்ற இரண்டு பாடல்களுக்கு இசையமைத்துவிடு’ என்றார்கள். பாடல்களின் ஆரம்பப் பல்லவியே உணர்ச்சியைத் தட்டி எழுப்புவதாகவும், எழுச்சி மிக்கதாகவும் அமைந்திருந்தது.

- 1 சீன மக்களுக்கேற்பட்ட ஒரு நோய், சூ. என். லாய்
சீர்பட்டுவரு கின்றாள் உலகத்தாய்! குரைத்ததந் நாய்!
- 2 சென்றதடா அமைதி நோக்கி உலகம் - அட
சீனாக்காரா ஏண்டா இந்தக் கலகம்?

நாடகத்தின் கரு, சீனப் படையெடுப்பைக் கண்டிக்கும் வகையிலும், ஆதிக்கவெறியை வேரறுக்கும் விதத்திலும், அய்யா அவர்கள் பல்லாண்டுகளுக்கு முன்பே எழுதியவாறு,

**‘புதியதோர் உலகம் செய்வோம் கெட்ட
போரிடும் உலகத்தை வேரோடு சாய்ப்போம்’**

என்ற அறிவுரைகளை அடிப்படையாக வைத்தும்
எழுதப்பட்டதாகும்.

நாடகத் தொடக்கவிழா மகிழ்ச்சி பொங்க இனிதே
நடந்தது. விழாவுக்கு வந்திருந்தவர்களில் பலபேர் விடை
பெற்றுக்கொண்டு சென்றார்கள். பெயர்கள் நினைவில்
இல்லை. இருந்தவர்கள் அனைவரும் பகலுணவு
அருந்தினோம். எப்போதும் போல் நான் இரவுவரை
தங்கிவிட்டு வீடு திரும்பினேன்.

மறுநாள் காலையில் அதாவது 26. 3. 63 அன்று
அய்யாவிடம் போய்,

‘சென்றதடா அமைதி நோக்கி உலகம்’

என்ற பாடலுக்கு இசையமைத்துப் பாடிக் காட்டினேன்.
அதையும் அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

27. 3. 63ஆந் தேதி வழக்கம்போல்
கவிவேந்தனைக் காணச் சென்றேன். நண்பர்கள் பலரும்
வந்திருந்தார்கள். விகடகவி கஜகர்ணம் வந்திருந்தார்.
அவருடைய நகைச்சுவை விருந்தினை அய்யா அவர்கள்
மிகவும் விரும்பி ரசிப்பார்கள். அவர் பல குரலில் பேசி
நிகழ்ச்சி நடத்திப் புகழ் பெற்றவர். அய்யாவைப்
போலவே பலமுறை என்னிடம் பேசிக் காட்டி இருக்கிறார்.

படம் சம்பந்தமான வேலைகளில் பின்னடைவு
ஏற்பட்டது என்றாலும், ஏதாவது ஒரு வகையில்

கலைப்பணியைச் செய்துகொண்டே இருப்பதில் அய்யா அவர்களுக்கு இருந்த ஆர்வத்தின் காரணமாக நாடகம் நடத்துவதில் தீவிரம் காட்டினார்கள்.

நாடகம் சென்னையில் அரங்கேற்றப் பட்டபிறகு தமிழ்நாடு பூராவும் நடத்தவேண்டும் என்று திட்டம் போட்டார்கள். அதற்குப் பூரண ஒத்துழைப்பு அன்றைய காங்கிரஸ் அரசாங்கம் அளிக்கும் என்ற நம்பிக்கையுடன் இருந்தார்கள். ஆனால் அந்த நம்பிக்கையும் வீணாயிற்று என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

பகல் ஒரு மணி வரைக்கும் பல்வேறு விஷயங்களைப் பேசுவார்கள். இலக்கிய விருந்தும் கலந்து எங்களுக்குக் கிடைக்கும். பிறகு பகலுணவு அருந்திவிட்டுச் சிலபேர் விடைபெற்றுக் கொள்வார்கள். எத்தனை பேர் இருந்தாலும் அத்தனை பேருக்கும் மீன் கறி கோழி இப்படிப்பட்ட உணவு நிச்சயமாக உண்டு.

உணவருந்திவிட்டு அய்யா அவர்கள், ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டு கொஞ்சநேரம் உறங்குவது வழக்கம்.

கைத்தறிப் பொருட்காட்சி காண
பாவேந்தர் வீரப்பம்

பிறகு மாலை 5 மணி இருக்கும். ‘ஏம்பா! ஒரு ஆட்டோ கொண்டு வா!’ என்றார்கள்.

‘சரிங்கய்யா!’ என்று சொல்லிவிட்டு, நான் பாண்டி பஜாருக்குச் சென்று ஆட்டோவை அழைத்து வந்தேன்.

‘சண்முகம்! எழும்பூரில் நடக்கும் கைத்தறிப் பொருட்காட்சிக்குப் போய் வரலாம்’ என்றார்கள்.

இருவரும் ஆட்டோவில் ஏறி அமர்ந்தோம். நேராக எழும்பூர் கைத்தறிப் பொருட்காட்சி நடக்கும் இடத்துக்கு வந்தோம்.

போகும்போதே எனது உள்ளத்தில் நெசவாளர்களுக்காகத் திராவிடர் இயக்கம் எந்த அளவுக்கு உதவி செய்தது என்பதை எண்ணிக்கொண்டேன்.

பேரறிஞர் அண்ணாவும் அவரது தம்பிமார்களும் கைத்தறித் துணிகளை வாங்கும்படி மக்களிடம் தெருத்தெருவாகப் பிரச்சாரம் செய்த நிகழ்ச்சி எனது மனத்திரையில் படமாக ஒடிக்கொண்டிருந்தது.

அந்த இயக்கத்தின் ஒப்பற்ற கவிச்சிங்கம் கைத்தறிப் பொருட்காட்சியைக் காணப் புறப்பட்டதில் வியப்பென்ன இருக்கமுடியும்? எழும்பூர் வந்து ஆட்டோரிக்ஷா நின்றது.

கிடைத்தற்கரிய பேற்றினைப் பெற்ற மகிழ்ச்சியுடன் அய்யாவைப் பின் தொடர்ந்தேன். ஆம்! இந்தப் பொருட்காட்சிக்குள் எத்தனையோ முறை வந்திருக்கிறேன்.

இங்கு நடைபெற்ற பல நாடகங்களிலும் பங்கேற்று தில்ருபா வாசித்திருக்கிறேன். ஆனால் பாமன்னருடன் சேர்ந்து பார்க்கும் வாய்ப்பை நான் பெற்றது கிடைத்தற்கரிய பேறுதானே?

பொருட்காட்சியில் எத்தனையோ மக்கள் நிதானமாக நடந்து சுற்றிப் பார்த்து பொருட்களை வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் இந்தத் தமிழ்க்கவி மன்னனின் நடை தனியாகத் தெரிந்தது.

ஸ்டால்களையெல்லாம் ஒவ்வொன்றாகப் பார்த்தோம். வேட்டி, போர்வை இப்படிச் சிலவற்றைப் புரட்சிக்கவிஞர் விருப்பமுடன் வாங்கினார்கள். அவற்றையெல்லாம் நான் வாங்கி வைத்துக் கொண்டேன்.

கைத்தறி ஆடைகளில் உள்ள சித்திர வேலைப்பாடுகளை வியந்து பாராட்டினார்கள். சித்திரம் வரைவதிலும் அய்யாவுக்கு இருந்த ஆர்வம் தெரிந்ததே!

நடந்துகொண்டே நாடகம் நடக்கும் கலை அரங்கத்தின் பக்கமாக வந்தோம். அங்கு நாடகம் நடந்து கொண்டிருந்தது. அய்யாவின் நடை கொஞ்சங் கொஞ்சமாக குறைந்துகொண்டே வந்து, ஒலி பெருக்கிப் பெட்டி வைத்து இருக்கும் இடத்தைக் கண்டதும் நின்றுவிட்டார்கள்.

இயல், இசை, நாடகம் என்ற முத்தமிழிலும் முழுகி எழுந்த முடிகூடா மன்னனாயிற்றே! மேடையில் நடித்துக் கொண்டிருந்த நடிகர்களின் உரையாடல் முடிந்ததும், காதலர்கள் இருவரும் சேர்ந்து 'டேயட்' பாடினார்கள்.

பாடலின் இசையமைப்பும் நன்றாக இனிமையுடன் அமைந்திருந்தது.

பாட்டின் முடிவில் 'இருவரும் ஹா, ஹஹஹ ஹா' என்று மகிழ்ச்சியுடன் பாடியவாறே உள்ளே போனார்கள். அந்தக் காட்சி முடிந்தது.

அய்யா அவர்கள் உடனே,

'இதென்னது? பாட்டின் இறுதியில் ஊளையிடற மாதிரி ஹாஹுன்னு கத்திக்கிட்டுப் போறாங்க, தமிழிலே வார்த்தைக்கா பஞ்சம்! அதுக்கு ரெண்டுவரி எழுதிப் பாடி இருக்கலாமே!' என்றார்கள்.

'சில பாடல்களைப் பாடும்போது இப்படி வார்த்தைகள் இல்லாமல் பாடுவதற்கு 'ஹம்மிங்' என்று சொல்லுவார்கள்' என்று நான் பதில் சொன்னேன்.

'அதை இடம், பொருள், ஏவல் பார்த்துச் செய்யலாமே' என்று சொல்லிக்கொண்டே நடக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

'பாரதப் பாசறை' நாடகத்துக்கு இசையமைக்கும் நான் 'ஹம்மிங்' சேர்க்காமல் இருக்கக் கிடைத்த எச்சரிக்கையாக இதை எடுத்துக்கொண்டு அய்யாவைத் தொடர்ந்து சென்றேன்.

நாடகம் நடத்துபவர்கள் யார் என்ற விபரத்தையும் தெரிந்துகொண்டு,

'அய்யா! இன்று நடக்கும் நாடகம், குலதெய்வம் இராஜகோபால் குழுவினரது. நீங்கள் பார்க்க விரும்பினால் அதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்வதற்கு

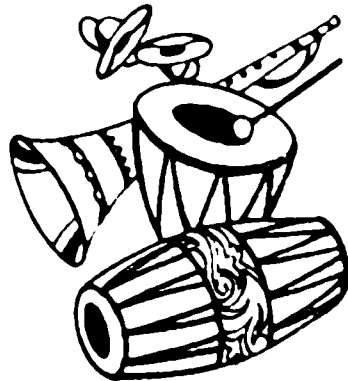
நான் போய் உரியவர்களிடம் கேட்டு வருகிறேன்' என்றேன்.

‘கொஞ்சம் நேரம் பார்ப்போம்’ என்றார்கள்.

உடனே நண்பர் குலதெய்வம் இராஜகோபால் அவர்களிடம் சென்று, பாவேந்தர் வந்திருக்கிறார்கள் என்றதும், அவர் தனது குழுவினருந்த ஒருவரை என்னுடன் அனுப்பி வைத்தார்.

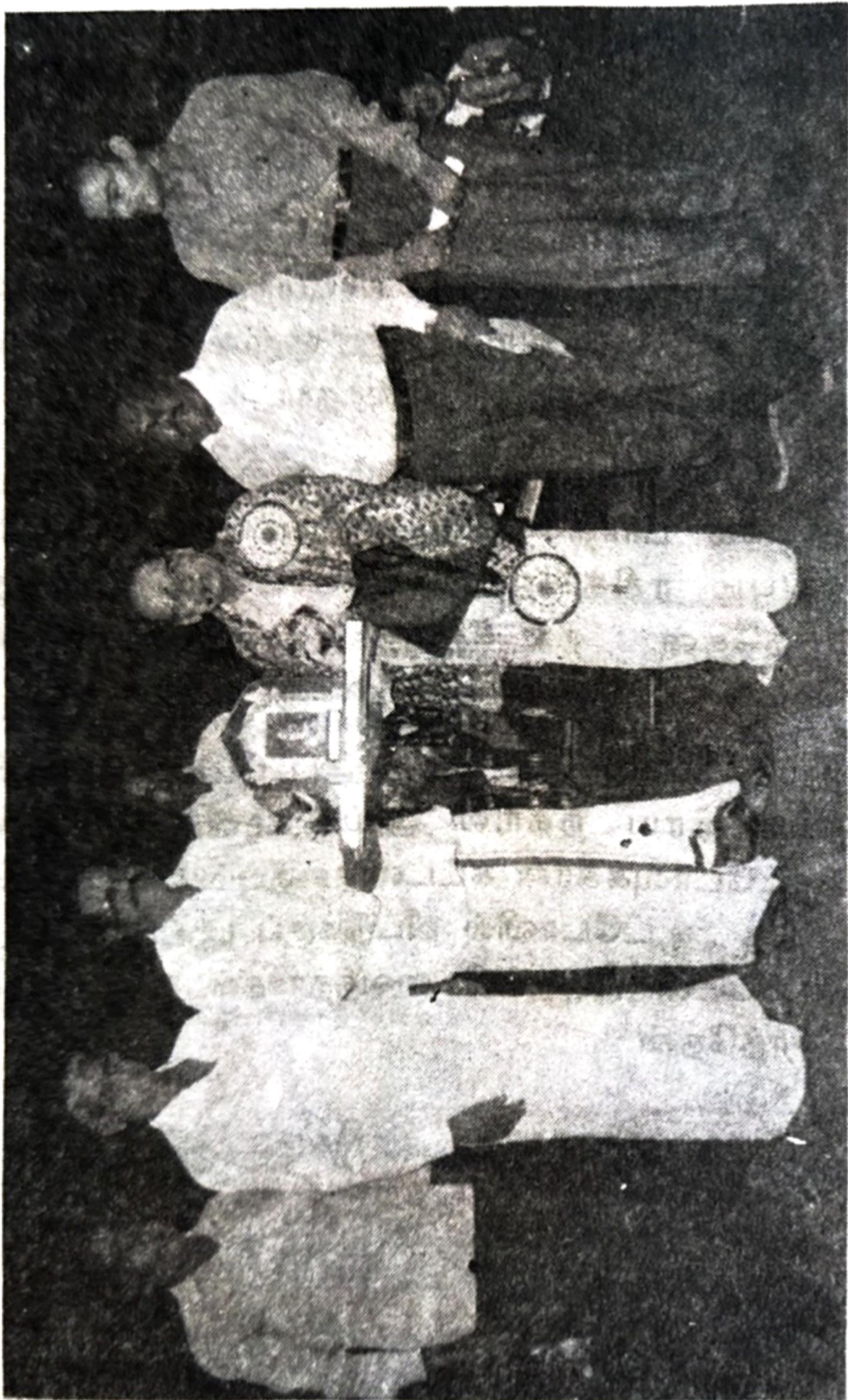
அய்யாவும் நானும் முன்வரிசையில் அமர்ந்து நாடகம் பார்த்தோம். அய்யா காட்சிகளையெல்லாம் எப்படி ரசிக்கிறார்கள் என்பதைப் பார்த்து நான் ரசித்தேன். நாடகத்தை முழுவதும் பார்க்கவில்லை. கொஞ்சம் நேரம் பார்த்துவிட்டு எழுந்தார்கள்.

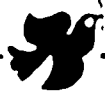
வெளியே வந்து ஆட்டோ ரிக்ஷாவில் ஏறி தியாகராய நகரில் அய்யாவை விட்டேன் பிறகு ஆட்டோவுக்கான கட்டணத்தையும் எனக்குக் கொடுத்து அதே ஆட்டோவில் வீட்டுக்குப் புறப்படும்படி சொல்லி அன்புடன் அனுப்பி வைத்தார்கள். நான் வீடு வந்து சேர்ந்தேன்.

சென்னை கலாச்சாரக் கழகம் திஸ்ருபா சக்கரவர்த்தி எனும் விருது வழங்கியது.
அளிப்பவர் அமைச்சர் மாண்புமிகு முல்லைவேந்தன் அவர்கள். (22. 5. 1998)

பாவேந்தர் கோவை புறப்பாடு

மாலை நேரம் ஒருநாள் பாவேந்தரைக் காண்பதற்கு தியாகராய நகருக்குப் போனேன். பாண்டி பஜாரைத் தாண்டி வாணிமகாலுக்குத் திரும்பும் பாதைக்கு எதிர்ப்பாதையில் இரண்டுபுறமும் சிறிய பாலம் போன்று கட்டப்பட்டிருக்கும் சுவர் ஒன்றில் சாய்ந்து நின்று கொண்டிருந்தார்கள். ஆச்சரியத்தில் மூழ்கியவனாய் வணக்கம் சொல்லிவிட்டு 'அய்யா! இங்கு நிற்கிறீர்களே!' என்று கேட்டேன்.

'வா! கோவை செல்லவேண்டும். ஜி. டி. நாயுடு நடத்தும் ஒரு விழாவில் கலந்துகொள்ள வேண்டும். ஆட்டோவைக் கூப்பிடு' என்றார்கள்.

அய்யா அவர்கள் ஆட்டோவுக்காக இங்கு ஏன் வரவேண்டும்? யாரிடமாவது சொல்லி வீட்டுக்கே கொண்டு வரச்சொல்லி இருக்கலாமே என்று என்னுள்ளத்தில் பல கேள்விகளை எனக்கு நானே கேட்டுக்கொண்டு ஆட்டோவைக் கொண்டு வந்தேன். இருவரும் ஏறிக்கொண்டோம். சென்ட்ரல் இரயிலடிக்குப் போனோம்.

கொஞ்சம் முன்னதாகவே போனதால் பிளாட்பாரத்தில் அய்யாவிடமிருந்த விரிப்பை விரித்து உட்கார்ந்து கொண்டோம்.

புற்றிலிருந்து கிளம்பும் ஈசலென மக்கள் நடமாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். எனக்கு வியப்பு அதிகமாகிக் கொண்டேயிருந்தது. காரணம், ஒருவராவது இந்தப் பாமன்னனை அறிந்தவர்களாகவே தெரியவில்லை. எவருமே கண்டு கொள்ளவில்லை.

யார் பார்த்தாலென்ன, பாராதிருந்தாலென்ன, நாங்களிருவரும் வசதியாக உட்கார்ந்திருந்தோம். அறிவுச் சுரங்கத்திலிருந்து வந்த வார்த்தைகள் செவிக்கும், அறிவுக்கும் விருந்தாக அமைந்தன.

இரயில் பிளாட்பாரத்துக்கு வந்து கொண்டிருந்தது. நான் எழுந்து அய்யாவுக்கு இடம் பிடிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டேன்.

முன்றாம் வகுப்பு டிக்கெட்டுதான் எடுக்கப்பட்டது. வண்டி நின்றதும் இடம் பிடிக்கும்பொருட்டு உள்ளே சென்றேன். ஆனால் என் முயற்சி பலிக்கவில்லை. காரணம், போர்ட்டர்கள் பணம்பெற்று இடத்தைப் பெற்றுக் கொடுப்பார்களே! அந்த முறையில் எல்லோரும் நிறைந்துவிட்டார்கள்.

அய்யாவை அழைத்துக்கொண்டு பெட்டியில் ஏறினோம். அங்கே இருந்த மக்களில் யாராவது இந்தப் பெருந்தகையை அடையாளம் கண்டு தங்களது இருக்கையை அவருக்குக் கொடுக்க முன் வருவார்களா என்று எதிர்பார்த்தேன்.

அய்யகோ! என்னவென்று சொல்வேன், என்னுள்ளம் பட்ட வேதனையை?

காலமெல்லாம் தமிழ், தமிழ் என்றும், தமிழன் என்றும் எண்ணியெண்ணியே வாழ்ந்த அந்த அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த அடலேறு, கீழே கொஞ்சம் அகலமான இடம் இருக்குமே...

அந்த இடத்தில் விரிப்பை விரித்துப் பெட்டியைத் தலைக்கு வைத்துக்கொள்ளும் வகையில் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்.

கடைசி காலத்தில், பொருளாதார நெருக்கடி அந்தக் கவிச்சிங்கத்துக்கு ஏற்பட்டதால், மூன்றாம் வகுப்பில் பிரயாணம் செய்ய வேண்டியதாயிற்று.

ஒரு சமயம் எழும்பூர் இரயிலடியில் (7. 6. 60) சந்தித்தபோது, பாண்டிச்சேரி போவதற்காக இரண்டாவது வகுப்புப் பெட்டியில் அமர்ந்துகொண்டு சாத்துக்குடி சாப்பிட்டுக்கொண்டே அளாவளாவியதும், எனக்கும் சில சுளைகளைக் கொடுத்ததையெல்லாம் எண்ணியவாறே பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தேன். புதைவண்டி புறப்படும் நேரம் நெருங்கியது. கீழே இறங்கினேன்.

புதையைக் கக்கிக்கொண்டே புதைவண்டி புறப்பட்டது. கையை அசைத்துக் காட்டி அய்யாவை வழியனுப்பினேன். கண்களில் நீர் தாரை தாரையாக வழிந்து கொண்டே இருந்தது. என்னை யாரும் கவனித்தார்களோ என்னவோ! எனக்குத் தெரியாது. பாவேந்தரையே கவனிக்காத மக்கள் என்னையா கவனித்துப் பார்க்கப் போகிறார்கள்.

புகைவண்டி கொஞ்சங் கொஞ்சமாக மறைந்தது. அது எழுப்பும் ஒலியும் குறைந்தது. ஆனால் என்னுள்ளத்தில் உள்ள சோகச்சுமைதான் குறையவில்லை.

சோர்வுடன் சோகச் சுமையைத் தாங்கிக்கொண்டே தள்ளாடி நடந்து வந்து பஸ் ஏறி வீடு வந்தேன். இரவெல்லாம் தூக்கம் வரவில்லை.

எனது சிந்தனை, திராவிட இயக்கம் பிளவுபடாமல் எழுச்சி பெற்றுத் திகழ்ந்த 1945ஆம் ஆண்டை நோக்கி வட்டமிட ஆரம்பித்தது.

ஆம்! திராவிட இயக்கத்துக்குக் கிடைத்த ஒப்பற்ற கவிஞருடைய நிமிர்ந்த நடை, அவரது கற்பனை வளம், அவருடைய கம்பீரம், அவரது வீரம் நிறைந்த பார்வை, எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக அவரது அன்பு உள்ளம்!... எதிலுமே குறைவு காண முடியவில்லை. ஆனால் பொருளாதாரத்தில் மட்டும் ஏற்பட்ட குறைவு கொஞ்சம் எனக்கு வேதனையைத் தந்தது.

பேரறிஞர் அண்ணாவைப் போல யாராவது முன் வந்து முயற்சி செய்தால் அவருக்கு நிதி வளத்தைப் பெருக்கித் தரமுடியும். இனியொரு அண்ணாவாக யாராவது மாறவேண்டும். நடக்குமா?.....

ஆனால், அதிலும் கொஞ்சம் சிக்கல் உண்டு. அவருக்கு நிதி திரட்டித் தருவதாக இருந்தாலும் அதை அவரிடம் யார் சொல்லுவது? எப்படிக் கேட்பது? அதற்குக்கூட அச்சமாகத்தானே இருக்கும்?

இப்படிப்பட்ட மேதைகளின் குணத்தை, விசித்திரமான பண்புகளைப் பற்றி எனது ஆசான் அவ்வை சண்முகம் அண்ணாச்சி அவர்கள் 'எனது நாடக வாழ்க்கை' என்ற நூலில் 'பில்கணன்' நாடகம் சம்பந்தமாகப் புரட்சிக் கவிஞருக்கு எழுதியதைப் பற்றி இவ்வாறு குறிப்பிடுகிறார்:

'புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனுக்கு, பில்கணன் நடைபெறவிருப்பது பற்றி எழுதினேன்.'

'தங்கள் பில்ஹணீயத்திலுள்ள புரட்சிக் கவியின் அடிப்படையில்தான் நாடகத்தின் பிற்பகுதி அமைந்திருக்கிறது. அதனைப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்கு அனுமதி வேண்டும்' என்று கேட்டிருந்தேன். அதற்குப் பாவேந்தரிடமிருந்து பதிலில்லை. ஒருவாரத்திற்குப் பின் மீண்டும் எழுதினேன். அதற்கும் பதில் இல்லை. மூன்றாவது முறையாக ஒரு கடிதம் எழுதினேன்....

அதற்கும் பதில் இல்லை. சரி, இனி நேரில் கண்டு சொல்லிக் கொள்ளலாம் என்ற துணிவோடு நாடகத்தை நடத்தினோம். 1944 மார்ச் 13ஆம் தேதி பில்ஹணன் அரங்கேறியது.

'காரைக்குடியில் இருந்தபோது புரட்சிக்கவிஞர், கானாடுகாத்தான் வந்திருப்பதாகச் செய்தி கிடைத்தது. கவிஞரை நேரில் காணவும் பில்ஹணன் சம்பந்தமாக அனுமதியைப் பெறவும் எண்ணிக் கானாடுகாத்தான் சென்றேன்.'

எங்கள் நண்பர் திரு. வை. சு. சண்முகம் செட்டியார் இல்லத்தில் இருப்பதாக அறிந்து அங்கு சென்றேன். செட்டியார் அவர்களைப் பார்த்தேன்; செய்திகளை

விபரமாகச் சொன்னேன். வை. சு. ச. அவர்கள் மகாகவி பாரதியாரோடு நெருங்கிப் பழகியவர். கவிஞர்களோடு எச்சரிக்கையாகப் பழக வேண்டுமென்று எனக்குச் சில அறிவுரைகளையும் கூறினார்.

பாரதிதாசன் 10 நிமிடங்களுக்கு முன்புதான் பள்ளத்தூர் போயிருப்பதாகச் சொன்னார். பாரதியாரைப் பற்றி ஒரு விசித்திரமான செய்தியையும் அறிவித்தார்... சொல்லிவிட்டு, 'மேதைகளான கவிஞர்களின் விசித்திரப் பண்புகளை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியாது. புரட்சிக் கவிஞரும் அந்தப் பாரதியாரின் தாசன்தானே? அவருடைய குணத்தில் இவருக்கு பாதியாவது இருக்குமல்லவா?' என்றார்.

நான் செட்டியாரிடம் விடைபெற்றுப் பள்ளத்தூர் சென்றேன். பள்ளத்தூர் வந்த கவிஞர் நான் வந்திருப்பதைக் கேள்விப்பட்டு நச்சாந்துப்பட்டிக்குப் போய்விட்டதாகத் தகவல் கிடைத்தது.

கடைசியாகப் போன ஊரில், பாரதிதாசன் என்னைச் சந்திக்க விரும்பாமல், பாண்டிச்சேரிக்கே காரில் போய்விட்டதாக நண்பர்கள் சொன்னார்கள். நானும் பல இடங்களில் அலைந்து அலைந்து அலுத்துப் போய் இதை 'மேதைகளின் இயல்பு' என்று கவிஞரைப் பார்க்காமலே காரைக்குடிக்குத் திரும்பினேன்.

கடைசியில் பில்ஹணன் நாடக நூலில் நான் நினைத்தபடி புரட்சிக் கவிஞரின் இரு பாடல்களைச் சேர்க்க முடியவில்லை.

திருச்சிக்கு வந்தபின், சீவலீலா நடந்து கொண்டிருக்கையில் கவிஞரோடு கடிதத் தொடர்பு கொண்டேன். 'திருச்சியில் தங்களுக்கு ஒரு நாடகம் நடத்திக் கொடுக்க விழைகிறோம். அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுகிறேன்' என்று எழுதினேன். அதற்கும் ஒரு வாரத்திற்குமேல் பதில் இல்லை. எனக்கு மிகவும் கவலையாகத்தான் இருந்தது. 10 நாட்களுக்குப் பின் ஒரு கடிதம் வந்தது.

'1945 ஜனவரி மாதம் 20ஆம் தேதி நடைபெறும் ராஜா பர்த்ருஹரி நாடகம் எனக்கு' என்று மட்டும் குறிப்பிட்டிருந்தது. நாங்கள் உடனே ஒப்புதல் அளித்தோம்.

20. 1. 45இல் புரட்சிக்கவிஞர் நிதிக்காக நடத்தப்பட்ட ராஜா பர்த்ருஹரி நாடகத்தின் வசூல் ரூ. 1251 அவர்களிடம் கொடுக்கப்பட்டது. இரண்டு நாட்கள் திருச்சியிலேயே பாவேந்தர் தங்கியிருந்த நேரத்தில் சண்முகம் அண்ணாச்சி அவர்கள் பில்ஹணன் நாடகம் பற்றிப் பேச்செடுத்ததும், 'அது சரிதாம்பா நடத்துங்க, நடத்துங்க....' என்று அய்யா அவர்கள் சொன்னதாக எழுதியுள்ளார்கள்.

பாவேந்தரைப் பற்றி இந்த நாடும், மக்களும் தலைவர்களும், கலைஞர்களும் எப்படி மனத்திலே உருவகப்படுத்தி இருந்தார்களோ அதை மேற்படி நிகழ்ச்சி தெள்ளத் தெளிவாக மெய்ப்பிக்கும் வகையில் அமைந்திருக்கிறது.

முகம் இதழ் வழங்கும் சாதனையாளர் விருந்து. அளிப்பவர்
நீதியரசர் எஸ். மோகன் அவர்கள் (10. 6. 1998)

திராவிடத்துக்கு விளக்கம்!

எனக்குத் தொழில் பெரும்பாலும் வெளியூரிலேதான் நடக்கும்; சென்னையிலிருந்தாலும் மாலை நேரத்தில்தான் நிகழ்ச்சிகள் இருக்கும்.

எனவே காலையிலே வீட்டிலே சிற்றுண்டியை முடித்துக்கொண்டு அய்யா அவர்களைக் காண இராமன் தெரு 10ஆம் எண் இல்லம் சென்றுவிடுவேன்.

‘பாண்டியன் பரிசு’ படம் எடுக்கும் வேலைகளில் தடை ஏற்பட்டது என்றாலும் அய்யா அவர்களின் ஆர்வத்தில் தளர்ச்சியே இல்லை. எனவே ‘முட்டாள் முத்தப்பா’ என்று ஒரு சமூகக் கதையைப் படமாக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார்கள் என்று தெரிந்தது.

நகைச்சுவை கலந்த அந்தக் கதையை ஒருநாள் எங்களிடம் உணர்ச்சி ததும்பச் சொன்னார்கள். நகைச்சுவைக் காட்சியைப் பற்றிச் சொல்லும்போது நாங்களெல்லோரும் விழுந்து விழுந்து சிரித்தோம்.

சொல்லிக் கொண்டே இருந்த அய்யாவும் சிரித்ததை நினைக்கும்போதெல்லாம் அவர்கள் தோற்றம் இன்றும் என் கண்முன்னே அப்படியே காட்சியளித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இந்தச் சூழ்நிலையில் உரையாடல் நடந்து கொண்டிருந்தபோது எனக்குள் இருந்த ஒரு ஐயப்பாட்டைக் கேட்கலாமா வேண்டாமா என்று தடுமாறிக்கொண்டே இருந்தேன். கேட்பது என்ற முடிவுக்கு வந்தேன்.

‘ஐயா! தமிழ், தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம் அடங்கிய சென்னை ராஜதானியாக இருந்தபோது திராவிடம் என்று நாம் சொன்னோம். இப்போது தமிழ், தமிழன் என்று சொல்லுவதுதானே நமக்குப் பயன் உள்ளதாகத் தெரிகிறது’ என்று மிகப் பெரிய சமாச்சாரமாக எண்ணிக்கேட்டேன்.

உடனே அய்யா அவர்கள், ‘இது ஒன்னும் பெரிய பிரச்சனை இல்லை. இரண்டும் ஒன்றுதான். திராவிடம் என்பது திராவிடம், திரவிடம் த்ரமிழம், தமிழம், தமிழகம் என்று ஆகியிருக்கிறது’ என்றார்கள்.

ஆம்! பல வார்த்தைகள் பழக்கத்திலே மருவிப் பேசப்படுகிறது அல்லவா? அது என் நினைவுக்கு வந்தது. தையல் சொல் கேளீர் என்பதுதான் தையல் சொற்கேளேல் என்று மருவி இருக்கவேண்டும். பெண்ணினத்தை இழிவுபடுத்திப் பெண் கவிஞர்களில் முதன்மையானவரான ஔவையார், ‘பெண்கள் சொல்லைக் கேட்காதீர்’ என்று பாடுவார்களா?

‘ஊக்கமது கைவிடேல்’ என்பதற்கு, ஊக்கத்தை கொடுக்கக் கூடிய ‘மதுவை’க் கைவிடாமல் தொடரவேண்டும் என்று எங்கள் ஔவையார் நாடகத்தில் நகைச்சுவையான விளக்கம் தருவதுண்டு.

மேலும், 'களவும் கத்தும் அற' என்பதற்கு இன்னமும் நாட்டுப் புறத்திலே உள்ளவர்கள் எல்லாத் தொழிலையும் கற்றுக் கொள்வதுடன் திருட்டையும் கற்றுக்கொண்டு பிறகு மறந்துவிட வேண்டும் என்ற வகையில் விளக்கம் சொல்லுவார்கள். வளமிகுந்த தமிழானதால் இப்படி எல்லாம் மருவி வழங்கிட இடம் அளிக்கின்றது போலும்.

புதுவைப் புறப்பாடு

எப்போதும் போல் காலையில் அய்யாவைக் காணச் சென்றேன். வழக்கம்போல் இரவு 8 மணிவரை இருந்தேன். பிறகு அய்யாவிடம் விடைபெற்றுக் கொள்வதற்காக நின்றேன்.

'சரி போய் வா, நாளை புதுச்சேரிக்கு நான் செல்கிறேன். திரும்பி வருவதற்கு இரண்டொரு நாட்களாகும்' என்றார்கள்.

'சரிங்கய்யா!' என்று வணக்கம் கூறி விடைபெற்றுக் கொண்டேன்.

புதுவைக்குச் சென்ற அய்யா அவர்கள் வந்திருப்பார் என்று எண்ணி ஒருநாள் மாலை சுமார் 7 மணிக்குத் தியாகராய நகர் சென்றேன். அப்போதுதான் அய்யா அவர்கள் வந்ததாக வேலைக்காரி சொன்னாள்.

நான் நடு அறையில் அமர்ந்திருந்தேன். அய்யா ஊரிலிருந்து வந்ததும் உடைகளை மாற்றிக்கொண்டு லுங்கியை இடுப்புக்கு மேல் நெஞ்சுவரை கட்டிக்கொண்டு

உடலைக் கழுவிச் சுத்தம் செய்து துண்டினால் துடைத்துக் கொண்டே வந்தார்கள்.

அய்யாவைக் கண்டதும் எழுந்து வணக்கம் கூறினேன்.

‘வா, உட்கார்!’ என்று கூறிவிட்டு, சோபாவில் சாய்ந்து அமர்ந்து கொண்டார்கள். நானும் அருகில் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தேன்.

சற்றுநேரம் ஒன்றுமே பேசாமல் அமைதியாக உட்கார்ந்திருந்தார்கள். சரி, ஊரிலிருந்து வந்ததால், அசதியாக இருக்கலாம் என்று எண்ணினேன். அப்படி அசதி இருப்பதாகவும் முகத்தில் தெரியவில்லை. எப்போதும் போல் சுறுசுறுப்பாகத்தான் இருந்தார்கள். பிறகு நானாகத் தயங்கிக்கொண்டே கேட்டேன்.

‘என்னங்கய்யா, பிரயாணமெல்லாம் வசதியாக இருந்துச்சுங்களா? ஊருக்குப் போன காரியங்கள் எல்லாம் முடிஞ்சதுங்களா?’ என்றேன்.

அவர் எதற்காகப் போனார் என்ற விஷயமே எனக்குத் தெரியாது. என்றாலும் சாதாரண முறையிலேதான் நான் மேற்படி கேள்வியைக் கேட்டேன். ஆனால் அவர் சொன்ன பதில்...

மிக மிகச் சாமான்யனான என்னிடம் சொன்னதைப் பற்றி, காலமெல்லாம்

‘இப்படி மனம்விட்டு என்னிடம் சொன்னாரே!’
- என்று பெருமைப்படவும், அதே நேரத்தில் இந்தக்

கவிச்சிங்கத்திற்கு ஏற்பட்ட பொருளாதார நெருக்கடியை எண்ணி எண்ணிக் கண்ணீர் வடிக்கவும்தானா?

இந்த நிலையிலும் எனக்குப் பஸ்ஸுக்காகப் பணம் கொடுத்தனுப்பிய பண்பை எண்ணிப் பதைபதைக்கவும்தானா? நான் கேட்ட கேள்விக்கு அவர்கள் தந்த பதில் இதுதான்:

‘போன காரியம் ஒன்றும் முடியலே’ நிறுத்திக்கொண்டார்கள்.

மீண்டும் கொஞ்சநேரம் அமைதி. அவராகச் சொல்லுகின்ற வரைக்கும் யாராக இருந்தாலும் பேசாமல் இருப்பதுதான் வழக்கம். அவரிடம் துருவித் துருவிக் கேள்விகளைக் கேட்கும் தைரியம் நான் அறிந்த வரைக்கும் எவருக்குமே கிடையாது. இருந்தாலும், எதற்காகப் போனார்? என்ன நடந்தது? என்ற விவரத்தைத் தெரிந்தே ஆகவேண்டும் என்ற முடிவிலும் இருந்தேன். எங்கள் இருவரைத் தவிர, அங்கு வேறு யாருமே கிடையாது. ஆகையால் நீ யாரடா? இதைப்பற்றி எல்லாம் கேட்பதற்கு? என்று சொன்னாலும் பரவாயில்லை என்று துணிந்து கேள்வியைத் தொடங்கினேன்.

‘என்ன காரியமாகப் போனீர்கள்? போன காரியம் முடியாமல் போனது ஏனுங்க அய்யா?’ என்றேன்.

‘பாரதப் பாசறை நாடகத்தை அரங்கேற்றுவதற்கு ஆயிரக்கணக்கில் பணம் தேவைப்படுகிறது. எனவே

புதுச்சேரியிலுள்ள வீட்டின் பேரில் ஒரு ஐந்தாயிரம் ரூபாய்கள் வாங்கப் போனேன். முடியவில்லை' என்றார்கள்.

தாங்கமுடியாத, அதிர்ச்சி மிகுந்த இந்தப் பதிலைக் கேட்டதும், என் தலை சுற்றியது மட்டுமல்ல, உள்ளமும் உடலும் குலுங்கிவிட்டது. இருந்தாலும் மனத்தைத் தேற்றிக்கொண்டு,

‘வீடு பல ஆயிரக்கணக்கான மதிப்பு உடையதாக இருக்கும்போது இந்தத் தொகையைக் கொடுப்பதற்கு ஏன் தயங்குகிறார்கள்’ என்றேன்.

எனது இந்தக் கேள்வியைத் தொடர்ந்து பல செய்திகளை அவர்கள் சொல்லக் கேட்டு வேதனைப்பட்டேன்.

ஆண்டவனைக் கண்ட பக்தனிடம் தனது குறைகளை ஆண்டவன் சொன்னால் அந்தப் பக்தன் என்ன செய்வான்? மனம் துடிதுடித்துக் கண்ணீர் விட்டழுவதைத் தவிர வேறென்ன செய்யமுடியும்! அந்த நிலையிலே நானிருந்தேன்.

அவர் என்மீது கொண்டது அன்பா! பாசமா? பாசம்தான். எனவேதான் மனம்விட்டு அன்று பேசினார்கள்.

‘தாங்கள் எழுதிய நூல்களுக்கு ராயல்டி நிறைய வருமே!’ என்றேன்.

‘அதெல்லாம் ஒன்றும் கிடையாது’ என்று சொல்லி, சோபாவின் மீது இரண்டு கைகளையும் போட்டு சாய்ந்துகொண்டே, ‘நண்பர்கள் கொடுக்கும் பணத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு அவ்வப்போது எழுதிக் கொடுத்துவிடுவேன்’ என்று சொன்னார்கள்.

தமிழை வியாபாரமாக்கிப் பொருள் சேர்த்தோர் உண்டு. தமிழை எழுதி வசதியையும், வாய்ப்பையும் பெற்றவர்கள் எத்தனையோ பேருண்டு. தமிழை அழிக்கும் முயற்சியாகத் தமிழின் வளர்ச்சிக்குத் தடையாக வந்த எதிர்ப்புகளைத் தம் பாட்டால், தம் பார்வையால், ஏன், தம் பெயரைக் கேட்டால் தமிழின் எதிரிகள் அஞ்சி நடுநடுங்கும் வகையில் பாடுபட்ட பாவேந்தருக்கு ஏற்பட்ட பொருளாதார நெருக்கடியை எண்ணியவாறே இல்லம் வந்து சேர்ந்தேன்.

மனிதருள் மாமேதைகள் பிறக்கிறார்கள். அத்தகையோரில் கவிஞனே முதல்வனாகிறான். அதிலும் பாவேந்தரைப் போன்ற தன்மானக் கவிஞன் தோன்றுவது அரிதிலும் அரிதே.

அவருக்குப் பணத்தேவை இருந்தது உண்மையே! என்றாலும், அதைப்பற்றிய கவலை அவரிடம் வரப் பயந்தது என்பது அதைவிட உண்மையாகும்.

அவருக்கிருந்த கவலையெல்லாம், காலங்காலமாக, தமிழை அழிக்கும் முயற்சிகளை எப்படி முறியடிப்பது? தமிழன் இந்தத் தரணியில் தனியிடம் பெற்றுச் சிறந்து விளங்குவது எப்போது? தமிழ்நாடு

பலவளமும் பெற்றுப் பாரினில் உயர்வடைவதெப்போது? இந்தக் கவலைகள் தாம் அவருள்ளத்தில் எப்போதும் அலைமோதிக் கொண்டிருந்தன.

எனவேதான் அவரிடம் சென்று யாராவது, 'அய்யா! உங்களுக்கு ஏதாவது உதவி பண்ணலாம்னு நினைக்கிறேன்' என்று சொன்னால்,

'என்னது! இந்தா பாரு! இனிமே எங்கிட்டே உதவி பண்ணதாச் சொன்னே... ஒதைபடுவே! போ வெளியே!'

இப்படித்தான் பதில்வரும் என்று பயந்தே யாரும் இந்த முயற்சியில் ஈடுபடவில்லை என்று நான் உணர்ந்தேன்.

ஒருவரிடம், ஏதாவது உதவி செய்யுங்கள் என்று கேட்டால்தான், 'அதெல்லாம் ஒண்ணும் இல்லை போ வெளியே!' என்பார்கள்.

ஆனால் இவருக்கு, உதவி செய்கிறேன் என்றால் இப்படியொரு முரட்டுத்தனமான பதில் வந்தாலும் வரலாம் என்று பலபேர் எண்ணியதுண்டு.

பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் நிதி திரட்டிக்கொடுத்த சம்பவம் காரணமாக, பலபேருக்குப் பாவேந்தரைப் பற்றிப் பல எண்ணங்கள் தோன்றியதுண்டு.

ஆனால் பாவேந்தரின் உளப்பாங்கு, உண்மையில் அப்படிப்பட்டதா? பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் நிதி

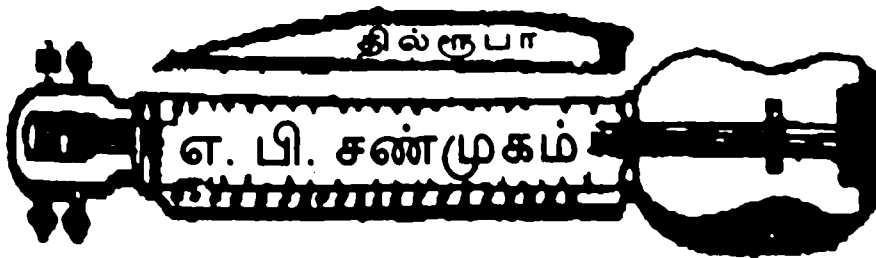

திரட்டிக் கொடுத்ததை மறந்தாரா? நன்றி உணர்வு பாவேந்தரிடம் கொஞ்சங்கூட இல்லையா என்றால், அவரைவிட நன்றியுணர்வு உள்ளோரைக் காண்பதரிதாகும். எல்லா உணர்வுகளும் அமையப்பெற்ற பாவேந்தரிடம் இந்த உணர்வு மட்டும் அற்றுப்போகுமா என்ன? இதோ அவரே சொல்கிறார்:

.....

மற்றும் தமிழே உயிரென வாழும்
தோழர் சில்லோர் வாழ்வின் பயனென
என்பாட் டுக்களை என்றன் நூற்களை
வரப்ப டுத்தி முறைப்படி வாய்விட்டு
வீட்டிலும் கூட்டந் தன்னிலும் மிக்க
ஒழுங்குறப் பாடு கின்றதும் உண்மையே.
ஒருநாள் ஒரிலக்கம் மக்கள் கூடிக்
கரல்து லக்கம் வெண்பொற் காகம்
பொன்னின் ஆடையும் ஈந்ததும் பொய்யன்று.

இப்படி, புலவர் ந. இராமநாதன் அவர்கள் எழுதிய 'கவிஞரும் காதலும்' என்னும் நூலுக்கு வழங்கிய வாழ்த்துப் பாவிலே உணர்ச்சி பொங்க உரைத்து நன்றியின் குன்றென நிற்கிறார்கள்.

கோழிக்கூண்டை எடுத்துச் செல்!

தியாகராய நகர் இராமன் தெரு 10ஆம் எண்ணில் இருந்த மிகப்பெரிய வீட்டைவிட்டு, பின்பக்கம் அய்யா அவர்கள் குடிபோனபின் என்னைப் போன்றவர்களின் உள்ளம் மிகவும் வேதனைப்பட்டது. பின்பக்கத்திலுள்ள சிறிய வீட்டுக்குப் போகும்போதெல்லாம் நான் இனம் புரியாத கவலையுடன்தான் செல்வேன்.

லுங்கியை எப்போதும்போல் நெஞ்சுக்கு மேலே கட்டிக்கொண்டு சிறிய வராந்தாவிலே அமர்ந்தபடி ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

‘வணக்கம்’ கூறினேன். ‘வா!’ என்று அன்பொழுக அழைத்து, ‘உட்கார்’ என்றார்கள்.

உடலில் தளர்ச்சி இருப்பதை உணர்ந்தேன். கொஞ்சகாலமாக மருத்துவரின் ஆலோசனைப்படி சிகரெட் பிடிப்படை விட்டுவிட்டார்கள். அதற்குப் பதிலாக பீடிதான் புகைத்து வந்தார்கள்.

என்னை உட்காரச் சொல்லிவிட்டு ஒரு பீடியை எடுத்து வாயில் வைத்துக்கொண்டு நெருப்புக்குச்சியை உரசி, இரண்டு கைகளாலும் பீடியைப் பற்ற வைக்கும்போது இரண்டு முழங்கைகளும் அய்யாவின் சிறிய தொந்தியில் இருந்தபடி பீடியைப் பற்ற

வைப்பார்கள். இந்தக் காட்சி இன்னும் எனது நெஞ்சத்தில் பசுமையாக இருக்கிறது. பீடியைப் பற்ற வைத்தபின்,

‘சிலோனுக்கு வரும்படி என்னை அழைத்திருக்கிறார்கள்’ என்றார்கள்.

‘அய்யா அவர்கள் அவசியம் போய் வரவேண்டும். அங்குள்ள தமிழர்கள் எல்லாம், இங்கிருந்து யார் வந்தாலும் அன்புமாரி பொழிந்து, அன்புக் காணிக்கையாகப் பொருட்களை வாரிக் கொடுக்கிறார்கள். தங்களுக்கு மிகப் பெரிய வரவேற்பும் சிறப்புமிக்க உபச்சாரமும் இருக்கும்’ என்றேன்.

மேலும், நான் டி. கே. எஸ். குழுவினருடன் 1955இல் போய் வந்த விவரத்தையும் அங்கு மூன்று மாதங்கள் தொடர்ந்து இருந்ததையும் சொன்னேன்.

ஆவலோடு, நான் சொல்வதைக் கேட்டுவிட்டு, ‘விமானத்தில் போய் பழக்கம் இல்லையேப்பா!’ என்றார்கள். அழைப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை என்பதையும் உடல்நிலை விமானத்தில் போகும் அளவுக்கு இடம் கொடுக்கவில்லை என்பதையும் புரிந்துகொண்டேன்.

‘சண்முகம்! இதோ, இந்த நெம்பர் தொலைபேசிக்கு தொடர்புகொண்டு மணவாள ராமானுஜம் ஊரில் இருக்கிறாரா என்று தெரியணுமே!’ என்றார்கள்.

‘சரிங்கய்யா! இதோ மாடியில் தெலுங்கு இசையமைப்பாளர் டி. சலபதிராவ் அவர்களிடம்

தொலைபேசி இருக்கிறது. நான் போய் விபரமறிந்து வருகிறேன்' என்று நேராக மாடிக்குச் சென்றேன்.

அவர் எங்கள் திரைப்பட இசைக் கலைஞர்கள் சங்கத்தின் பொதுச்செயலாளராக இருந்தார். (பிறகு நான் அந்தப் பொறுப்புக்கு வந்தேன்.) அவரை 'மாஸ்டர்' என்றுதான் இசைக் கலைஞர்கள் எல்லோரும் அழைப்போம். அவர் அகில இந்திய அளவில் பொதுவுடமைக் கட்சியுடன் தொடர்பு கொண்டவர்.

அவரைக் கண்டு வணக்கம் கூறிவிட்டு, அய்யாவைப் பற்றிச் சொன்னதும், 'தெரியுமே' என்றார்.

பட்டுக்கோட்டையார் புரட்சிக் கவிஞரின் மாணவர் என்றதும் அவர் ஆச்சரியப்பட்டார். பாவேந்தரைப் பற்றி மேலும் அறிந்துகொள்ள ஆசைப்பட்டார். பாரதியாரிடம் அய்யா பழகியவர்கள். அவர்களுடைய கவிதைகள் நரம்புகளைத் தட்டி எழுப்பக் கூடியவையாகும் என்று கூறிவிட்டு அவர்களுக்காக ஒரு போன் செய்யவேண்டும் என்றேன்.

சிதம்பரம் அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் துணைவேந்தர் மணவாள ராமானுஜத்துக்குப் போன் செய்தேன்.

அவர் 'ஊரில் இல்லை' என்று பதில் வந்தது. இந்த விவரத்தை அய்யாவிடம் வந்து சொன்னேன்.

வெள்ளைக்கோழி வளர்ப்பதற்காக இரண்டு மூன்று கூண்டுகள் செய்து, கோழி வளர்த்து வந்தார்கள். இப்போது அந்தக் கூண்டுகள் அப்படியே இருந்தன. ஆனால் அதிலே கோழிகள்தான் இல்லை!

‘சண்முகம்! இந்தக் கோழிக் கூண்டுகளை உன் வீட்டுக்குக் கொண்டு போ!’ என்றார்கள்.

‘சரிங்கய்யா!’ என்று சொல்லிவிட்டு, நான் விடைபெற்றுக் கொண்டு இல்லம் வந்தேன். கோழி வளர்க்கும் நிலையில் நான் அன்று இல்லை. எனவே அந்தக் கூண்டையாவது கொண்டு வந்து வைத்துக்கொள்ளும் பாக்கியத்தையும் இழந்தேன்.

இரண்டு மூன்று கோழிக் கூண்டுகளை யாருக்காவது விலைக்கு விறறால் ஒரு சிறியதொகை கிடைக்கும். அதை விரும்பாமல் என்னை எடுத்துக் கொள்ளும்படிச் சொன்னாரே! அந்த தாயுள்ளத்தை இனிப் பெறவா முடியும்?

இந்தச் சம்பவத்தை நினைக்கும்போதெல்லாம் என் மனம் மிகுந்த வேதனையடையும்.

ஒருவேளை நீ என்னைச் சந்திப்பது இதுவே கடைசி சந்தர்ப்பமாக இருக்கும். ஆகையால் என் நினைவாகவே இந்தக் கோழிக்கூண்டை எடுத்துச்செல் என்று சொல்லாமல் சொன்னாரோ?

ஆம்! ஈடு இணையற்ற அந்த இறைவனை நான் கடைசியாகப் பார்த்த நிகழ்ச்சி இதுவேயாகும்.

எனது ஆசான் ஒளவை சண்முக அண்ணாச்சி அவர்கள் குறிப்பிட்டதைப்போல் ‘மேதைகளின் பண்புகளை நம்மால் புரிந்துகொள்ள முடியாது’ என்பதை இந்நிகழ்ச்சி மெய்ப்பிக்கின்றது அல்லவா?

புரட்சியும் மறையுமோ!

20. 4. 64ஆம் தேதி இரவு 8.50 மணிக்கு தூத்துக்குடி எக்ஸ்பிரஸில் விருதுநகருக்குப் புறப்பட்டேன். மறுநாள் ஏ. எல். ராகவன், எல். ஆர். ஈஸ்வரி குழுவின் மெல்லிசைக் கச்சேரியில் கலந்துகொள்ள விருதுநகர் வந்தேன்.

இரவு கச்சேரி முடிந்தது. அங்கிருந்து அப்படியே 25ஆம் தேதி வடக்கன் குளத்தில் நிகழ்ச்சி இருந்தமையால் இடைப்பட்ட நாட்களில் கன்னியாகுமரியில் தங்குவதாகத் திட்டம்.

அதன்படி கன்னியாகுமரிக்குப் புறப்பட 22ஆம் தேதி விருதுநகர் இரயிலடிக்குக் குழுவினர் அனைவரும் வந்தோம். அங்குள்ள பேப்பர் விற்கும் கடையில் தொங்க விடப்பட்டிருந்த போஸ்டரைப் பார்த்ததும் பேரதிர்ச்சி அடைந்தேன்.

ஆம்! பாவேந்தர் காலமாகிவிட்டார் என்ற செய்தியைப் படித்ததும் பதறிப்போனேன். கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிய வடியப் பத்திரிக்கையை வாங்கிப் படித்தேன்.

புதுவையிலே பூத்த புரட்சிமலர் வாடிவிட்டதே
புதுவைக் குயிலின் குரலோசை நின்றுவிட்டதே

புரட்சிக் கனல் தெறிக்கும் பேச்சு அடங்கிவிட்டதே
அஞ்சா நெஞ்சனின் ஆவி பிரிந்துவிட்டதே.

என்று துக்கம் தொண்டையை அடைக்க,
திக்கற்றவனாகத் திகைத்துப் போய் நின்றேன்.
அருகிலிருந்து இசைக்கலைஞர்கள் ஆச்சரியத்தில்
மூழ்கியவாறு என்னைப் பார்த்தார்கள்.

பாவேந்தருக்கும் எனக்கும் உள்ள தொடர்பு
அவர்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? இசையுண்டு தானுண்டு
என்று இருப்பவர்கள் ஆயிற்றே! கவிவேந்தன் இழப்பை
அவர்கள் முற்றிலும் உணர முடியாது.

தாங்கமுடியாத துக்கத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு
கன்னியாகுமரிக்குப் புறப்பட்டேன்; இரயிலில்
போகும்போது நண்பர்களிடம் புரட்சிக்கவிஞரின்
எழுச்சிப் பாக்களையும் எளிய உள்ளத்தையும்
சொல்லியபடியே சென்றேன்.

அன்று மாலை கன்னியாகுமரியை அடைந்தோம்.
கடற்கரையை ஒட்டிய ஒரு பெரிய பங்களாவை,
எங்களுக்காக ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள்.
கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் விரிந்து பரந்து காட்சியளிக்கும்
கடல். அதைப்பார்த்துக் கொண்டே இருந்தேன்.

பாவேந்தரின் நினைவை எனக்கு
அதிகப்படுத்திக்கொண்டே இருந்தாள் சமுத்திரத்தாய்.

பாவேந்தரின் கற்பனையில் இவள் எப்படி
எல்லாம் இருந்தாள் என்று எண்ணியவாறே கடற்கரை

ஓரமாக நடந்து வந்து ஓரிடத்தில் தனிமையில் அமர்ந்து என் மனச் சுமையைக் குறைத்துக்கொள்ள முயற்சி செய்தேன்.

இயற்கையின் அழகை எல்லோருமே ரசித்திருக்கிறோம். மலையை, மதியை, நதியை, கடலை, கதிரவனை, மேகத்தை, புள்ளினங்களை... இப்படி எல்லாவற்றையுமே நாம் ரசித்தோம்.

ஆனால் இந்த இயற்கைச் செல்வங்களெல்லாம் சிரிப்பதை நமக்கு எடுத்துச் சொன்னவர் பாவேந்தர் ஒருவர்தானே! 'அழகின் சிரிப்பு' என்று அறிமுகப்படுத்தியவரே அவரல்லவா?

குமரிமுனையில் தன்னந்தனியாக ஒருமுலையில் முக்கடல் முழங்கும் ஒலியினைக் கேட்டுக்கொண்டே இருந்தேன். அவர் பாடிய,

கடல் நீரும் நீலவானும்
கைகோக்கும்; அதற்கிதற்கும்
இடையிலே கிடக்கும் வெள்ளம்
எழில்வீணை! அவ்வீணைமேல்
அடிக்கின்ற காற்றோ வீணை
நரம்பினை அசைத்தின் பத்தை
வடிக்கின்ற புலவன்! தம்பி
வண்கடல் பண்பாடல் கேள்!

என்ற பாடல்தான் நினைவுக்கு வந்தது.

நேரம் ஆக ஆக, இருள், முகம் காட்ட ஆரம்பித்தது. 1945லே அவர் எழுதிய 'இருண்ட வீடு'

நூலை அண்ணன் 'அப்பா' வெங்கடாசலம் அவர்கள் வாங்கி வந்து படித்துக்காட்டிய நினைவு வந்தது.

இருளைப்பற்றி என்ன! எதைப் பற்றியுமே அவரைப்போல் பாடவா முடியுமா? இருளை அழகென்று சொன்ன இமயக்கவிஞன் அவனேயன்றோ!

அடுக்கிதழ்த் தாமரைப் பூ
இதழ்தோறும் அடிப்புறத்தில்
படுத்திருப்பாய் நீ! பூவின்
பசைஇதழ் ஒவ்வொன் றுக்கும்
தடுப்புக் காட்டுகின்றாய்! இன்றேல்
தாமரை அழகு சாகும்!
அடுத்தும் இருளே, எங்கும்
அனைத்துள்ளும் அழகு நயே!

என்று 'அழகின் சிரிப்பிலே' அவர் பாடியதை எண்ணிக் கொண்டிருந்த நேரத்திலே வானவெளியிலே நட்சத்திரக் கூட்டம் பளிச்சென்று தென்பட்டது.

விண்மீன் கூட்டத்தை விட்டவரா எமது பாமன்னன்?

'விண்மீன் நிறைந்த வான்' என்ற தலைப்பில், வியர்வை சிந்தி உழைக்கும் வார்க்கத்தை அவர் நோக்கும் பாங்கினை எவரிடம் காணமுடியும்?

மண்மீதில் உழைப்பா ரெல்லாம்
வறியராம்! உரிமை கேட்டால்
புண்மீதில் அம்பு பாய்ச்சும்
புலையர்செல் வராம் இதைத்தன்

கண்மீதில் பகலி லெல்லாம்
கண்டுகண் டந்திக் குப்பின்
விண்மீனாய்க் கொப்பளித்த
விரிவானம் பாராய் தம்பி!

என்னும் கவிதையை நாட்டோர் அறிந்ததே. ஆனால் விண்மீன் கூட்டம் அவருக்கு எத்தகைய கற்பனையை அளித்திருக்கிறது பார்த்தீர்களா?

முதலாளி, தொழிலாளியின் நிலையை இதைவிட உருக்கமாகப் படம் பிடித்துக் காட்ட இனியொரு பாரதிதாசன் பிறக்கமுடியுமா? என்ற கேள்வியை எழுப்பியவாறு எழுந்து நடந்தேன், தங்கும் இல்லம் நோக்கி.

25. 4. 64ஆம் நாள் காலை வடக்கன்குளம் புறப்பட்டோம். என் மனம் சென்னையையும் பாண்டிச்சேரியையும் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது. தியாகராய நகர் இராமன் தெரு 10ஆம் எண் இல்லம் கலகலப்புடன் நண்பர்கள் சூழ இருந்ததையும் பாண்டிச்சேரியில் மாடியிலே நானும் பட்டுக்கோட்டையாரும் போகும்பொழுதெல்லாம் எங்களிடம் காட்டிய அய்யாவின் அன்புணர்வையும் எண்ணியவாறு வடக்கன்குளம் வந்து சேர்ந்தேன்.

நாங்கள் தங்கிய வீட்டிற்கு அருகிலே புறாவளர்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். உயரமான ஒரு கூண்டிலே நிறையப் புறாக்கள் இருந்தன. நானும் நண்பர்களும் புறாக்களின் செயல்பாட்டினைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தோம்.

‘அண்ணே! புறாக்கறி உடம்புக்கு ரொம்பவும் நல்லதாமே! வாதம் சம்பந்தப்பட்ட கோளாறுகளுக்கு நல்ல பலனைக் கொடுக்குமாமே’ என்றார் இசைக்கலைஞர் ஒருவர்.

என்னுள்ளத்திலே இங்கேயும் பாவேந்தர்தான் பளிச்செனத் தெரிந்தார்.

‘ஆமாம்! பச்சைப்புறா என்று ஒன்று இருக்கிறது. இளம்பிள்ளை வாதநோயால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் அதைச் சாப்பிட்டால் வியக்கத்தக்க முறையில் குணமடைவார்கள்.

அப்படிச் சாப்பிடுபவர்கள் முழுப் புறாவையும் அவர்கள் மட்டுமே சாப்பிடவேண்டும். அந்தப் புறாவின் ஏதோ ஒரு பகுதிதான் அத்தகைய மருத்துவ குணத்தைப் பெற்றிருப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள்.

எனது மகன் இளங்கோவன் இளம்பிள்ளை வாதநோயால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறான். அதற்காகப் பச்சைப் புறாவைப் பெற நான் முயற்சி செய்ததுண்டு. அது மட்டுமல்ல.

வாதக்கோளாறு ஏற்பட்டு அவதிப்படும் நோயாளிகள் காலையில் எழுந்தவுடன், புறாக்கூண்டைத் திறந்து அதன்முன்னே நின்று சுவாசித்தால் பலன் உண்டு என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.’

‘நண்பரே! புறாவைப் பற்றி நமது கண்ணோட்டம் இப்படி இருக்கிறது. ஆனால் புரட்சிக்கவிஞரின்

பார்வையிலே புறாக்கள் எப்படியெல்லாம்
காட்சியளிக்கின்றன, தெரியுமா?’

இட்டதோர் தாம ரைப்பூ
இதழ்விரிந் திருத்தல் போலே
வட்டமாய்ப் புறாக்கள் கூடி
இரையுண்ணும்; அவற்றின் வாழ்வில்
வெட்டில்லை குத்துமில்லை;
வேறுவே றிருந்த ருந்தும்
கட்டில்லை; கீழ்மேல் என்னும்
கண்முடி வழக்க மில்லை!

என்ற இந்தக் கவிதையை நினைவில் இருந்த அளவில்
மட்டும் சொன்னேன். அந்த நண்பரும் ஏதோ ரசித்தார்
என்றுதான் சொல்லவேண்டும்.

அன்றைய இசை நிகழ்ச்சியை முடித்துக்கொண்டு
26ஆந் தேதி காலை திருநெல்வேலி வந்து சென்னைக்கு
ரயில் ஏறினேன். 27ஆந் தேதி சென்னை வந்து
சேர்ந்தேன்.

2. 5. 64ஆந் தேதி மன்னர் மன்னனுக்கு ஒரு
கடிதம் எழுதினேன். கடிதம் அல்ல, என் உள்ளத்திலே
இருந்த சோகச் சுவையை வார்த்தைகளாக வடித்து
அனுப்பினேன்.

கலையுலகத்திலே எத்தனையோ கலைஞர்களை
உருவாக்கி, அவர்களது வாழ்க்கையை வளம் ஆக்கியவர்
கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன் அவர்கள்.
கேமராவைக் கண்டு பயப்பட்டவர்களையெல்லாம்

சினிமா நடிகனாக ஆக்கியவர் என்று அவரைப் பற்றிச் சொல்லுவார்கள். அப்படிப்பட்ட கலைவாணர் காலமானவுடன் பேரறிஞர் அண்ணா அவர்கள் 'ஒரு சகாப்தம் முடிவுற்றது' என்று சொன்னார்கள்.

பாவேந்தர் மறைவு எனக்கு அண்ணா சொன்ன அந்த வார்த்தையைத்தான் நினைவுபடுத்தியது. ஒரு மிகப் பெரிய சகாப்தம் முடிந்துவிட்டது.

என் குடும்பத்தில் பாரதிதாசன்

இப்படி ஒரு சகாப்தமாக வாழ்ந்த மாமேதையிடம் நெருங்கிப் பழகி, அவர் உள்ளத்தில் இடம்பெற்ற என் பேற்றினை விவரிக்க வார்த்தைகளே இல்லை.

அவருடைய நினைவாக என்னால் முடிந்த ஒன்றைச் செய்தேன் என்பதில் நிறைவான மகிழ்ச்சியை அடைந்திருக்கிறேன். அது, என்னவென்றால், பாவேந்தர் மறைந்த அடுத்த ஆண்டு அதாவது 13. 12. 1965இல் பிறந்த எனது மகனுக்கு, பாரதிதாசன் என்று பெயர் வைத்தேன்.

அது மட்டுமல்ல. 1988ஆம் ஆண்டு நடந்த எனது மணிவிழாவின்போது, இனி பிறக்கப்போகும் பேரக்குழந்தைக்கு, பாவேந்தரின் முதல் மாணவரும், எனது குடும்ப நண்பருமான உவமைக்கவிஞர் சுரதா அவர்களின் பெயரை வைப்பேன் என்று பேசினேன்; அதன்படி இரண்டு ஆண்டு கழித்து என் மூத்த மகனுக்குப் பிறந்த ஆண் குழந்தைக்கு, சுரதா அவர்களை அழைத்து வந்து, அவர் முன்னிலையில் சுரதா என்று பெயர் வைத்தேன்.

ஆக, எப்படிப் பார்த்தாலும், எனது குடும்பத்தில் பாரதிதாசனாகவும், சுப்புரத்தினமாகவும் பாவேந்தரின் பெயர் இருப்பதை எண்ணிப் பெருமையடைகிறேன்.

மேலும் 8. 3. 81ஆந் தேதி எனது இல்லத்தில் 'பாவேந்தர் பாரதிதாசன் இலக்கிய மன்றம்' ஒன்றை ஆரம்பித்து இதுவரைக்கும் அதன் தலைமைப் பொறுப்பையும் நான் வகித்து வருகிறேன்.

இந்த மன்றத்தை ஆரம்பித்ததன் நோக்கம், பாவேந்தருடைய நூல்களை அரசுமையாக்குவதற்கான முயற்சியில் ஈடுபடுவது.

இரண்டாவதாக, அவர் கடைசியாகச் சென்னையில் வாழ்ந்து மறைந்த, தியாகராய நகர், இராமன் தெரு, 10ஆம் எண் இல்லத்தை அவரது நினைவு இல்லமாக்குவதற்கான முயற்சியை எடுப்பது.

இந்தக் குறிக்கோளையும் மற்றும், தமிழ் இலக்கியத் தொண்டு, தமிழ்ச் சான்றோர்களின் புகழ் பரப்புதல் ஆகிய எண்ணங்களை உள்ளடக்கியே ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

இதன் காப்பாளர்களாக மறைந்த முன்னாள் எம். எல். ஏ. திரு. கோபால் அவர்களும், கவிஞர் திரு. பொன்னடியான் அவர்களும், திராவிட இயக்கத்தில் ஆரம்ப காலத்திலிருந்து ஈடுபாடு கொண்டவரும், கோபுர உச்சியில் வாழ்ந்தாலும் குடிசையைப் பற்றி எண்ணிய இளைய பட்டக்காரர் அர்ச்சுனன் அவர்களின் அன்புக்குப்

பாத்திரமானவரும் எனது இனிய நண்பருமான கவிஞர் ஈரோடு என். இ. பாலகுரு அவர்களும் இருந்தார்கள்.

5. 7. 81ஆம் நாள் பாவேந்தரின் பிறந்தநாள் விழாவைச் சிறப்பாக நடத்தினேன். பாவேந்தரின் குரலாகப் பட்டி தொட்டியெல்லாம் அவருடைய கவிதையைக் கூறிப் பேச்சை முடிக்கும் நல்லுள்ளம் கொண்ட மாண்புமிகு நாவலர் இரா. நெடுஞ்செழியன் அவர்களும் கலந்துகொண்டு அறிவுரை வழங்கினார்கள்.

சகோதரர் மன்னர் மன்னனிடம் தொடர்புகொண்டு கண்டிப்பாக மேற்படி விழாவிலே கலந்துகொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டேன்.

எனது வேண்டுகோளை ஏற்றுப் புதுச்சேரியிலிருந்து வந்து அவர் கலந்துகொண்டார். அப்போது அங்குள்ள வானொலி நிலையத்தில் அவர் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

அதிகமான வேலைப்பளு, குடும்பச் சூழ்நிலை இவற்றுக்கிடையேயும் அவர் வந்து கலந்துகொண்டதை நான் மறக்கமுடியாது.

அடுத்த ஆண்டு 20. 6. 82அன்று காஞ்சி மணிமொழியார் தமிழ்க் கல்லூரியில் நடந்த பாவேந்தரின் பிறந்தநாள் விழாவில், பாவேந்தரின் முதல் மாணவரும் அவரிடம் ஊடல் கொண்டு ஒதுங்கி இருப்பவருமான உவமைக் கவிஞர் சுரதா அவர்கள் கலந்துகொண்டு பெருமைப் படுத்தினார்கள்.

திரைப்படத் துறையில் ஓய்வின்றி ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த காரணத்தால், இலக்கிய மன்றத்தின் சார்பில் கூட்டங்கள் நடத்த இயலவில்லை. எனினும் தமிழ்க் கவிஞர் மன்றத்தில் அவ்வப்போது கலந்துகொண்டேன்.

பாவேந்தரின் நூற்றாண்டு விழாவின்போது, வானொலியில் 'வெள்ளித் திரையில் பாவேந்தர்' என்ற தலைப்பிலே எனது பேட்டி ஒலி பரப்பப்பட்டது. அது ஓர் இனிய நிகழ்ச்சி.

இரண்டு கோரிக்கைகளில் ஒன்று நிறைவேற்றிவிட்டது. அதாவது பாவேந்தருடைய நூல்கள் அரசுடையாக்கப்பட்டு விட்டன.

இன்னொன்று, சென்னையில் அவர் வாழ்ந்த தியாகராய நகர், இராமன் தெரு 10ஆம் எண் இல்லம் அவரின் நினைவில்லம் ஆக்கப்படுதல் வேண்டும். தமிழக அரசு மனம் வைத்தால் இதை நிச்சயமாக நிறைவேற்றிட இயலும்.

பாவேந்தரின் மறைவு எத்தயை இழப்பு என்பதை நாடே அறிந்திருக்கிறது. கட்சி வேறுபாடின்றித் தலைவர்களும் அறிஞர் பெருமக்களும் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். புரட்சிக் கவிஞரின் மறைவு குறித்து மதிப்பிற்குரிய கவிஞர் கண்ணதாசன் அவர்கள் எழுதிய வைர வரிகள் அழியாத எழுத்தோவியமாகும். அதாவது:

இந்தத் தலைமுறைக்கு அவனே கவியரசன்!

அவனது பெயர் எங்கள் நெஞ்சிலிருந்து அகலாது!

தமிழ்ச் சமூகத்தின் மிகப் பெரிய அங்கம் மறைந்து விட்டது. தனக்கிருந்த பாதுகாப்பை இழந்துவிட்ட தமிழ்க் கவிதை மரபுக்கு யார் ஆதரவு சொல்ல முடியும்?

இன்றைய அரசியல், அவர் பாட்டிலே பிறந்த அரசியலாகும்.

இன்றைய இசை அவரது சொல்லிலே தோன்றிய இசையாகும்.

இன்றைய சமுதாயம் நிமிர்ந்து நிற்பதற்கு பெரியாருக்கு அடுத்தபடி அவரே காரணம் என்று பாவேந்தரை அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

குயிலின் மீது பாவேந்தருக்குக் கொள்ளை ஆசை. அப்படி என்ன அதனிடம் கண்டாரோ? ஒவ்வொரு குயிலும் கூவும் போதும் ஒவ்வொரு இராகத்தைக் கேட்டாரோ! அவருக்கு இசையின் மீது தணியாத ஆர்வம்.

இசையிலும் அவரை ஏமாற்ற முடியாது. எனவேதான் என்னைப் போன்றவர்கள் மீது தனிப்பற்று வைத்து அரவணைத்தார். நாமெல்லாம் அவரை, புதுவைக் குயில் என்று அழைப்பதில் ஆனந்தம் கண்டோம்.

கவிஞர் கண்ணதாசன் அதைக் குறிப்பிட்டும் சொல்கிறார்:

‘பாடிய குயில் பறந்துவிட்டது. மற்ற பறவைகளும் பறக்க வேண்டியவையே. ஆனால் பறந்துபோகும் தருணம் வரை அந்தக் குயிலை மறக்கமுடியாது...’

ஆம்! நிச்சயமாக, மறக்கமுடியாது, மறக்கக்கூடாது. மறக்கமாட்டார்கள்.

தமிழன் தலை நிமிர்ந்து சொல்லும்படியாக, ஒரு தமிழ் மறையாம் திருக்குறளைத் தமிழிலே எழுதி, தமிழ் என்ற சொல்லே அதில் இல்லாமல் உலகத்துக்குத் தந்த தமிழ்மகன் திருவள்ளுவப் பெருமகன்!

பேச்சிலும், மூச்சிலும், எழுத்திலும், எண்ணத்திலும், தமிழ் தமிழ் என்று தமிழாகவே வாழ்ந்த தமிழ் மகன் பாவேந்தர்! இவ்விருவரும் தமிழ்த்தாயின் இரண்டு கண்களென்றே சொல்லுவேன்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் உலக மக்களுக்காகவே பாடியவர் திருவள்ளுவர்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பின் தம்நாட்டு மக்களுக்காகவே பாடியவர் பாவேந்தர்.

என் உயிருள்ளவரைக்கும் ‘என் இதயத்தில் பாவேந்தர்’ என்றென்றும் கொலுவீற்றிருந்தார். என் இதயத்தில் மட்டுமல்ல, என் மகனுக்குப் பாரதிதாசன்

என்று பெயர் வைத்திருக்கின்ற காரணத்தால் என் பரம்பரையில் அவர் பெயர் இடம்பெற்றுவிட்டது. அத்தனையும் பசுமையான நாட்கள்! புனிதமான நாட்கள்!

அவருடன் உரையாடி அவருக்கருகிலே அமர்ந்து உணவருந்தி மகிழ்ந்த நாட்களையெல்லாம் நினைத்துப் பார்க்கும்போது இந்தப் பிறவியின் பயனைப் பெற்றதாக எண்ணிப் பூரிப்படைகிறேன்.

என்னுடைய பரம்பரை மறக்கமுடியாத நாட்கள் என்று பெருமையுடன் கூறிக் கொள்கிறேன்.

வாழ்க பாவேந்தர் புகழ்!
வெல்க அவரது இலட்சியம்!!

என் இதயத்தில் பாஷேந்தர்

கலைமாமணி
தில்லுபா சண்முகம்